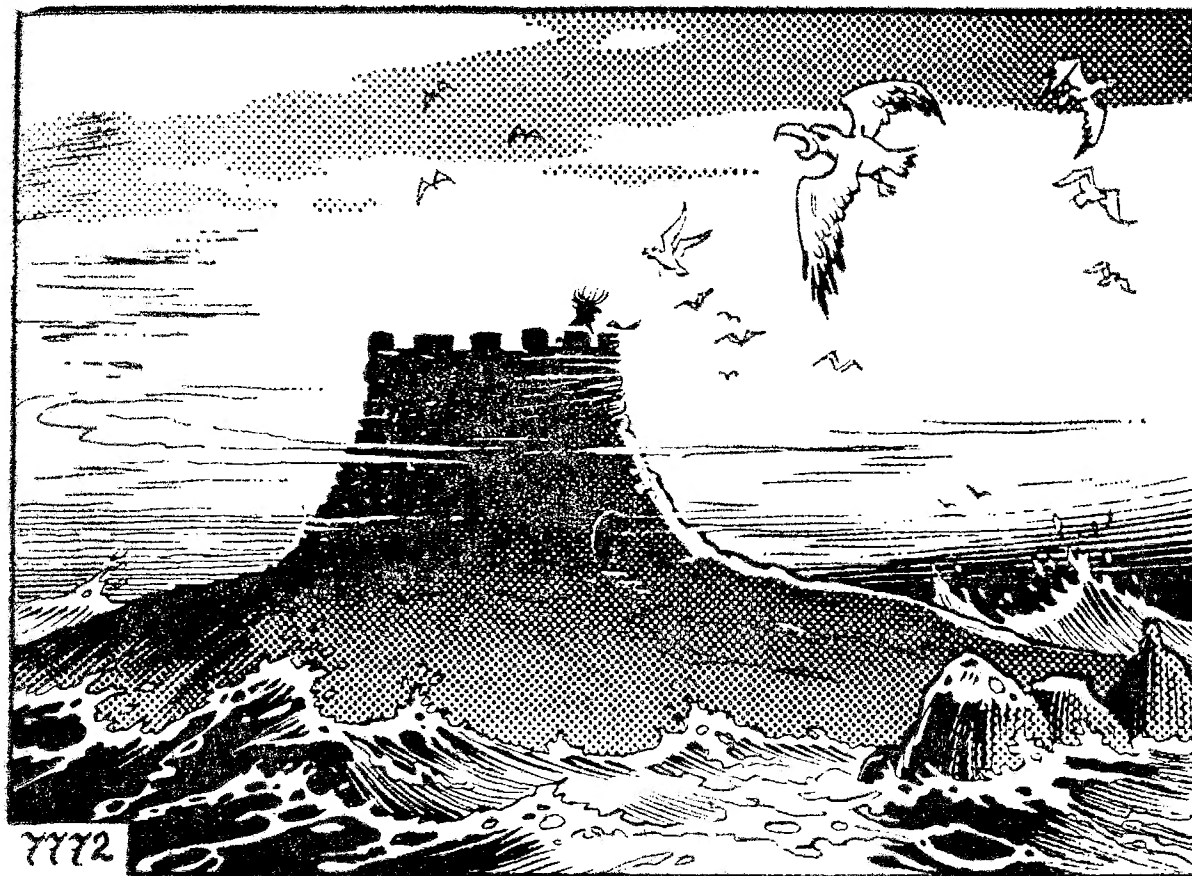
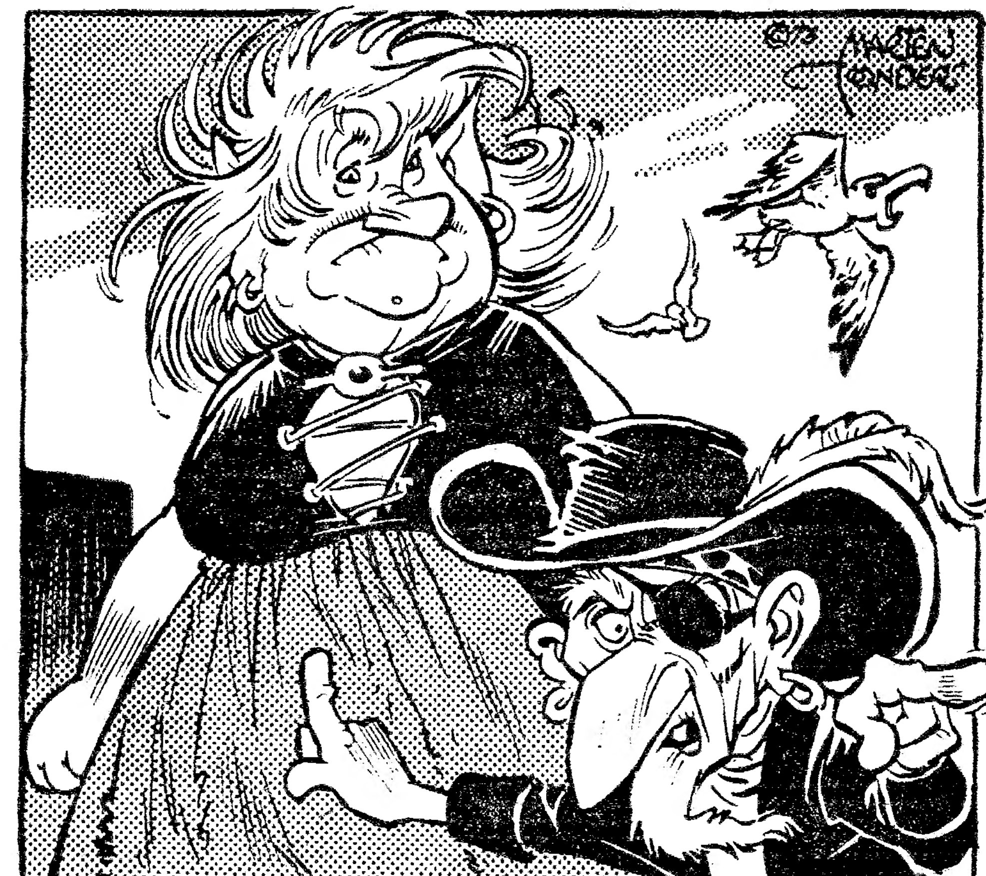

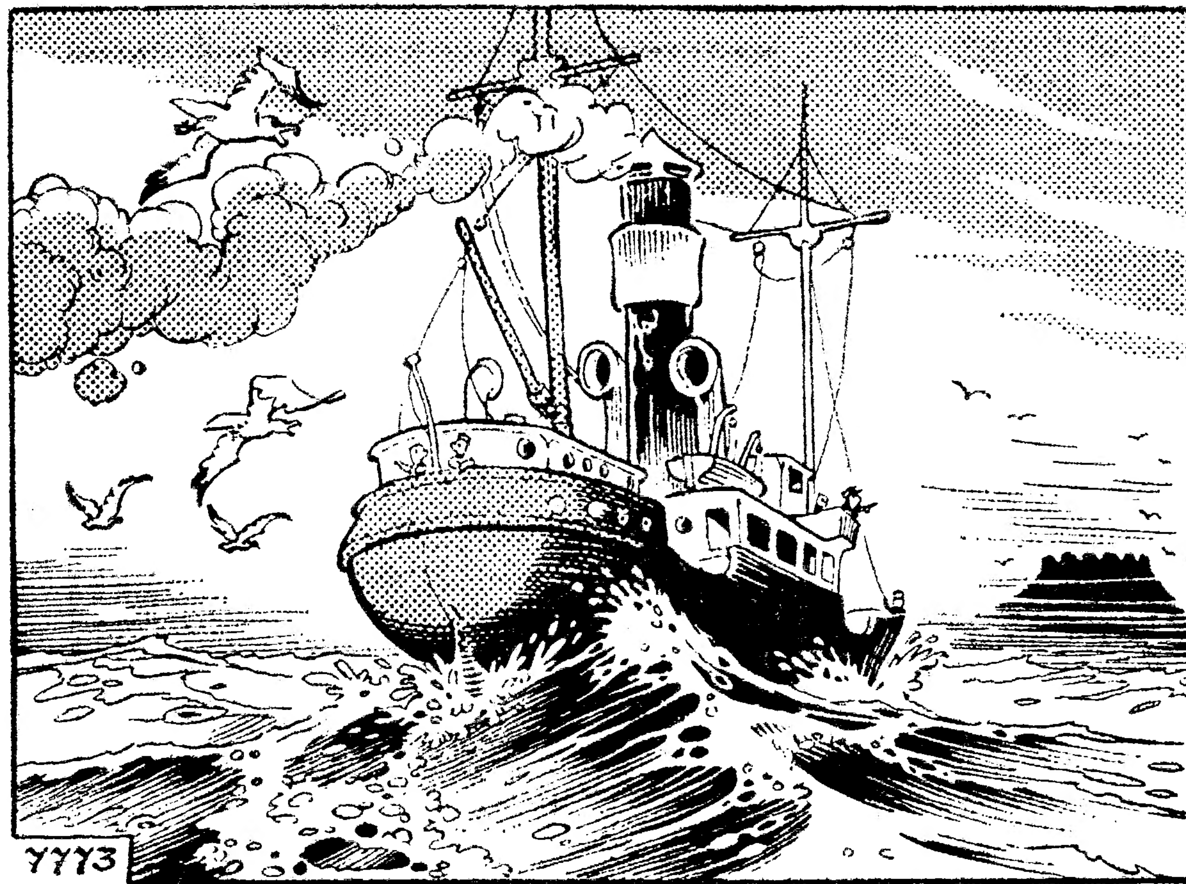

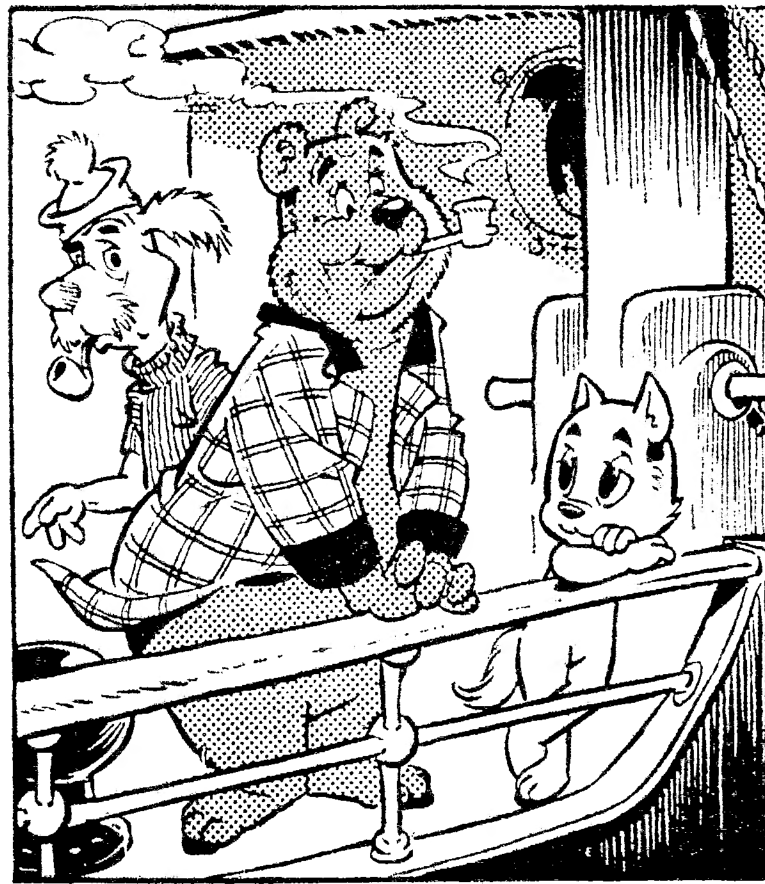
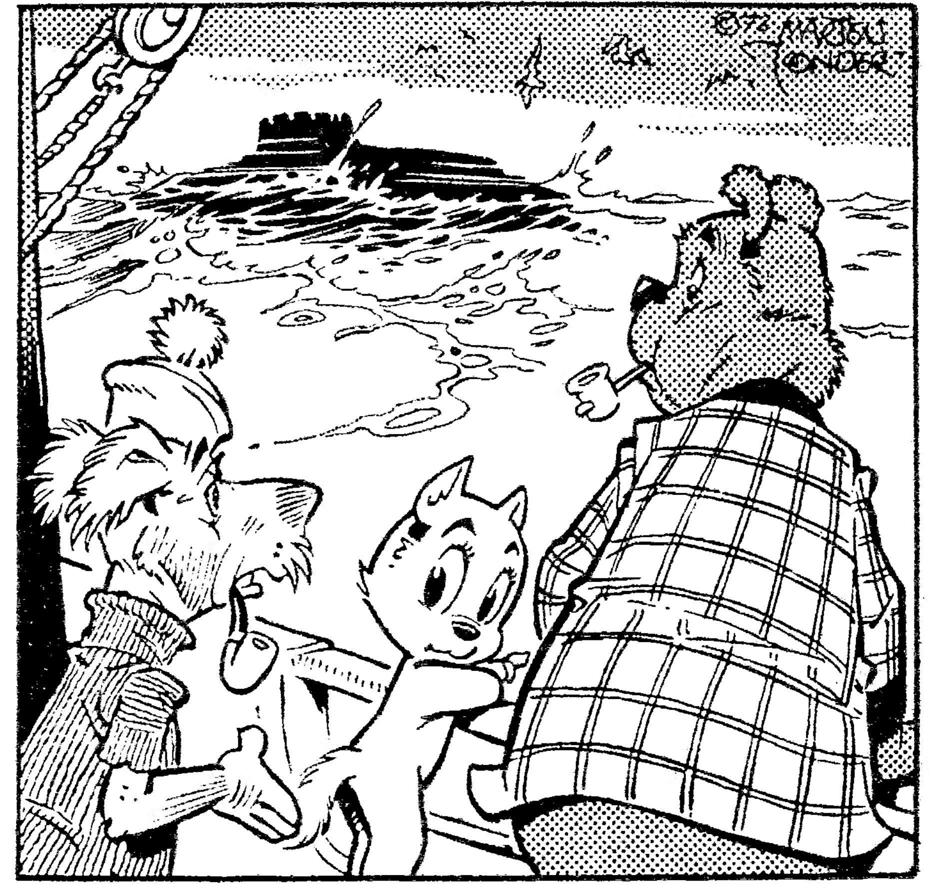

7772 Het eiland Laak ligt ten noorden van Pirvik en heeft voor handel en scheepvaart geen enkele betekenis, omdat er niets groeit en er ook geen industrie gepleegd wordt. Van alle kanten dondert de branding op de rotsachtige kust en eeuwig huilen de winden om het ronde, zwarte bouwwerk dat het midden siert. Want onbewoond is het eiland niet; reeds sinds onheuglijke tijden houdt de familie Habberdoedas daar de wacht.

Op de ochtend dat dit ware verhaal aanvangt, kon men achter de kantelen van het vestingachtige gebouw dan ook beweging waarnemen. De oude kapitein Abner Habberdoedas was naar boven gekomen om een blik op de vaalgroene zee te werpen en zijn vrouw Kanille vergezelde hem, door onrust gedreven.
''Het is te stil'', sprak de grijsaard bekommerd. ''Ik vertrouw het niet, moeder. Bovendien is het vannacht volle maan en dan is het altijd erger.''
''Als je de deuren maar goed dicht houdt'', zei Kanille. ''Ach, soms wordt het me te veel. En altijd de angst dat het metselwerk het niet houdt.''
''Zo moet je niet praten'', maande de heer Habberdoedas. ''Deze toren kan nog voor eeuwen mee. Wat zou de inspecteur wel zeggen als hij je hoorde? Hij zou kunnen denken, dat wij niet langer voor onze taak berekend zijn!''
Zijn vrouw wilde uitvallen, doch de oude legde haar met een uitroep het zwijgen op.
''Een schip!'', riep hij uit. ''Eindelijk! Daar komen de levensmiddelen en de lading sufkervel die ik besteld heb. Als ze zich nu maar aan de veiligheismaatregelen van de inspecteur houden!''

730825

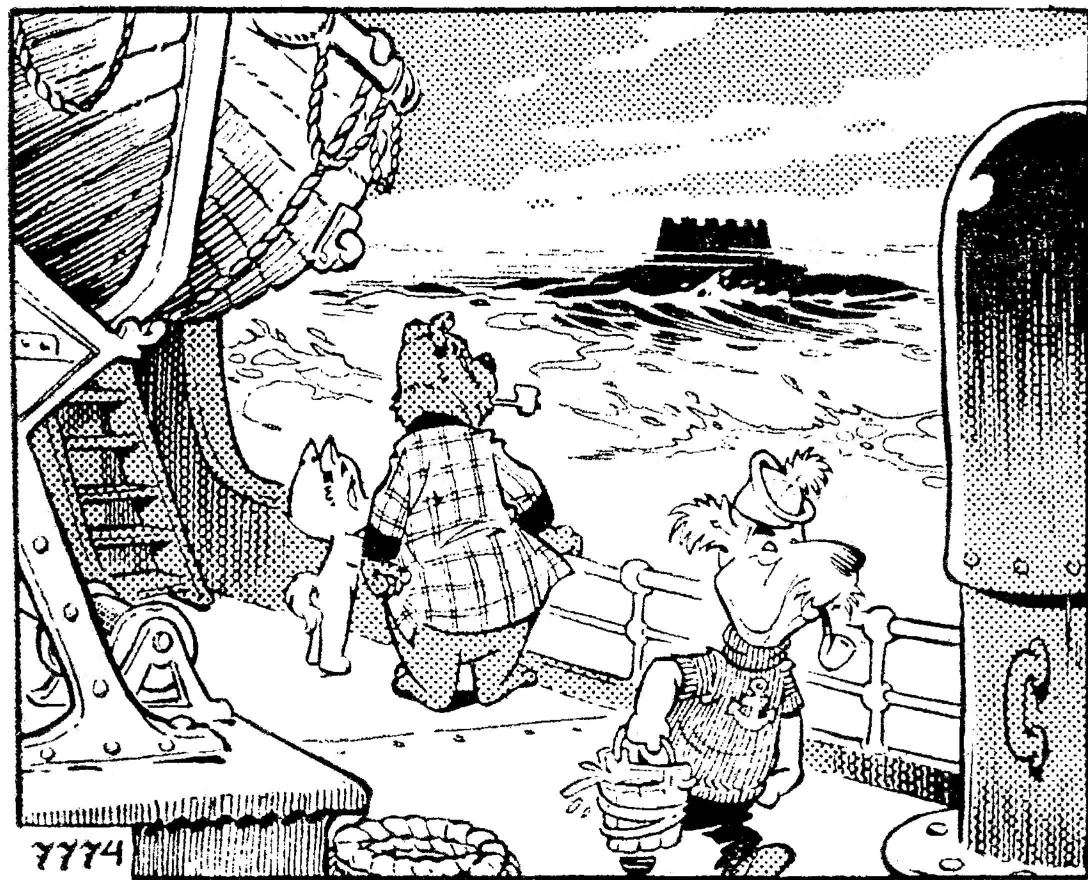
7773 Op het eiland Laak had men goed gezien, er naderde een schip. Het was de Albatros, die met een ladinkje levensmiddelen en sufkervel naar de kale rots koerste om daar voor anker te gaan. Aan de railing stonden een paar passagiers naar de zwarte vesting te kijken, terwijl ze genietend de zilte zeelucht opsnoven. Het waren heer Bommel en Tom Poes, die met vakantie waren gegaan, omdat Joost wegens een aanval van spit verlof gekregen had.

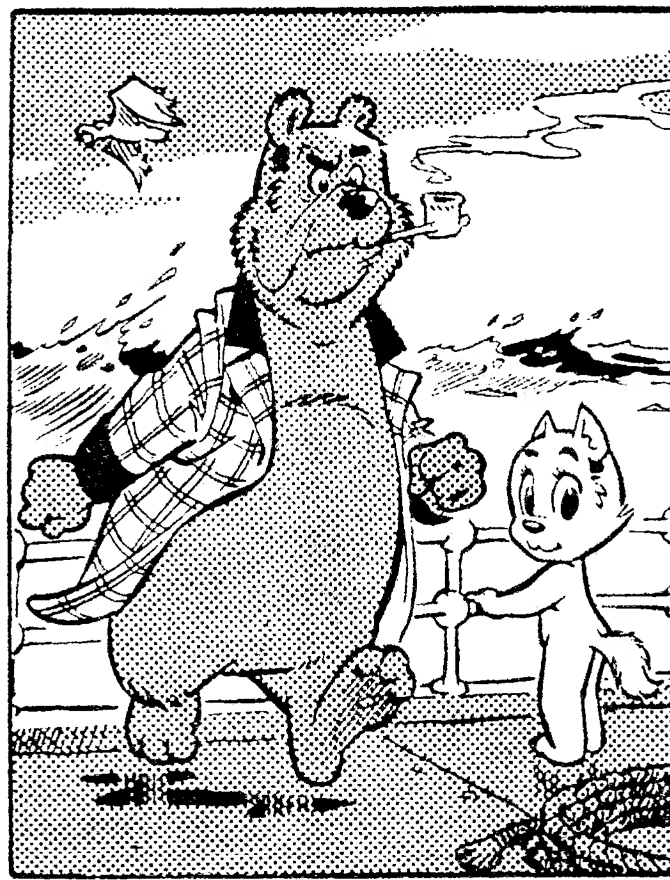
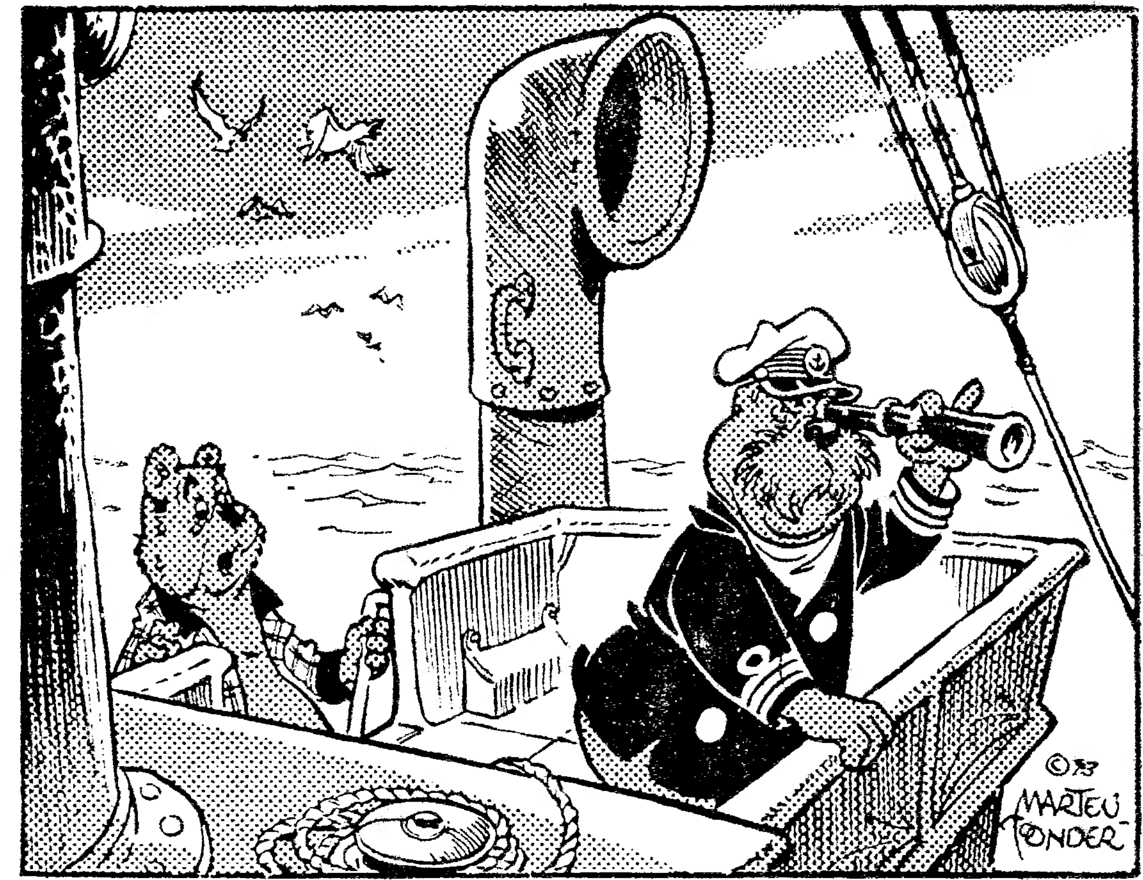
''Zo'n zeereis is toch maar je ware'', sprak heer Ollie glimlachend. ''Net waar ik met mijn teer gestel soms zo'n behoefte aan heb. Een beschaafd soort avontuur, als je begrijpt wat ik bedoel.''

''Hm'', zei Tom Poes. ''Veel avontuur is er anders niet aan. Er is niets te beleven dan wat langsdrijvende olievelden.''

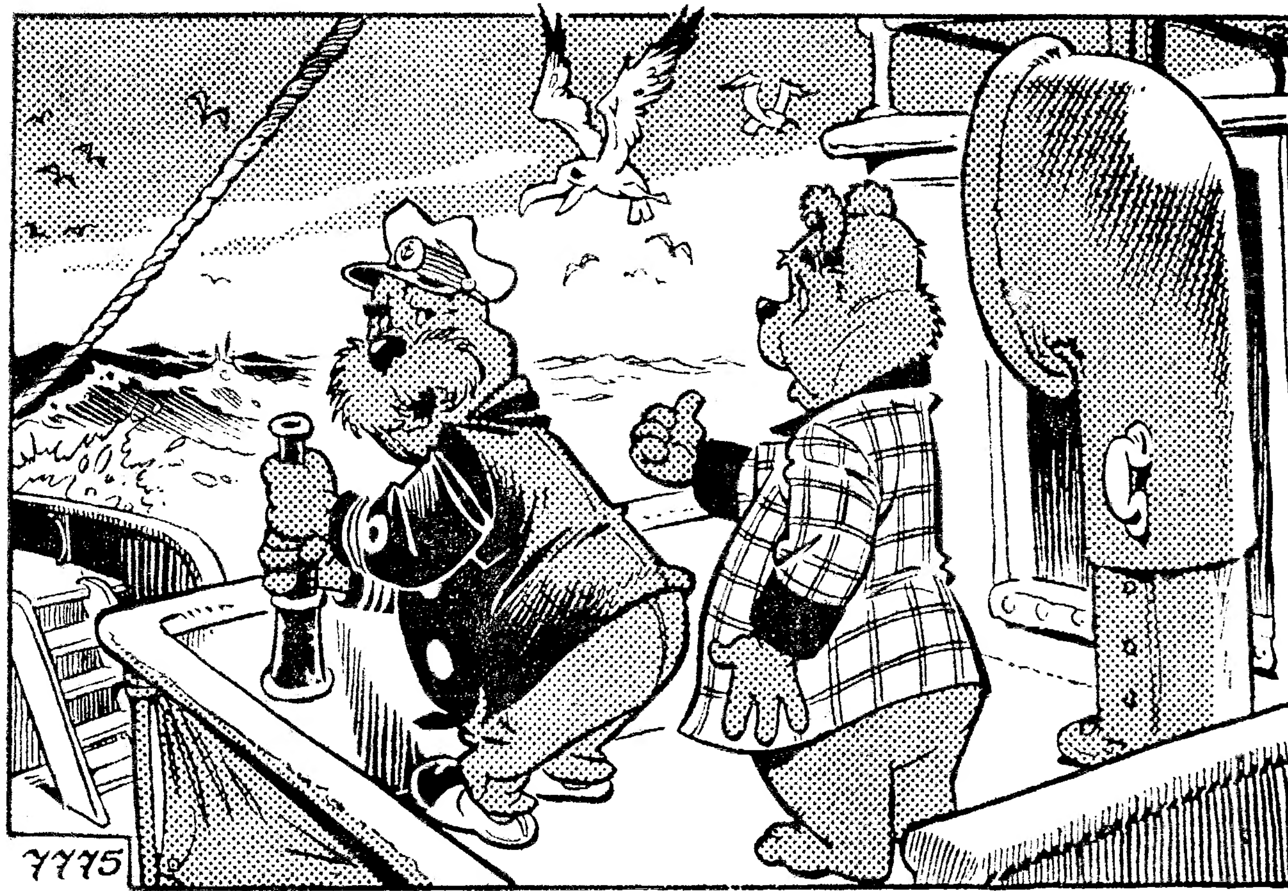
Heer Bommel wilde zijn jonge vriend op het ondankbare van zijn woorden wijzen, maar hij werd gestoord door een matroos die de opmerking gehoord had.

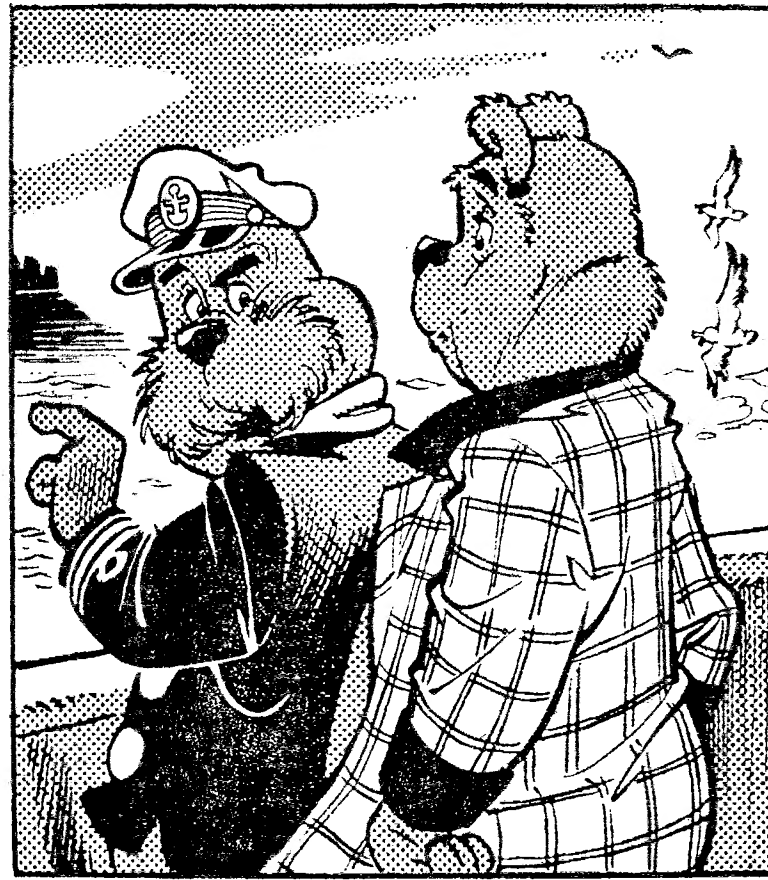
''Pas maar op!'', riep hij langs zijn pijpje. ''Zie je dat eilandje daar in de verte? Daar gaan we aanleggen, want we moeten een beetje lading ontschepen. Maar ik voor mij zal blij wezen als we weer varen. Het deugt daar helemaal niet!''

7774 "Dat eiland deugt niet", zei de matroos. "Ik zal blij zijn als we onze lading kwijt zijn en we weer verder kunnen varen."
Met die woorden nam hij zijn emmer op en verdween naar de midscheeps, terwijl de passagiers verbaasd naar de naderende kust keken.
"Wat zou hij bedoelen?", vroeg heer Ollie een beetje ongerust. "Kijk, daar houd ik nu niet van. Avonturen zijn goed en wel, maar als gerijpt heer moet men weten wat er gebeuren kan. Men moet zich ten slotte tegen het gevaar kunnen wapenen, wat jij, jonge vriend?"
"Ach", zei Tom Poes, "de kapitein zal wel zorgen dat ons niets overkomt. Dat is zijn plicht."
"Juist!", riep heer Bommel uit. "De kapitein! Die moet ik onmiddellijk spreken. Ik wil weten wat ons boven het hoofd kan hangen, zodat de grond niet onder mijn voeten weggemaaid wordt."
Met deze woorden keerde hij zich om en begaf zich met fiere tred naar de brug om opheldering te vragen aan de gezagvoerder.
Deze stond het eiland Laak door zijn kijker op te nemen, maar daardoor liet de passagier zich niet afschrikken.
"Een ogenblikje, heer Rus", sprak hij. "Ik hoor daar, dat we gaan aanleggen op een plaats waar het niet pluis is, en als heer met verantwoordelijkheidsgevoel wil ik daar meer van weten om mij geestelijk voor te bereiden."
"Als dat Bobbels niet is", mompelde de aangesprokene gehinderd.

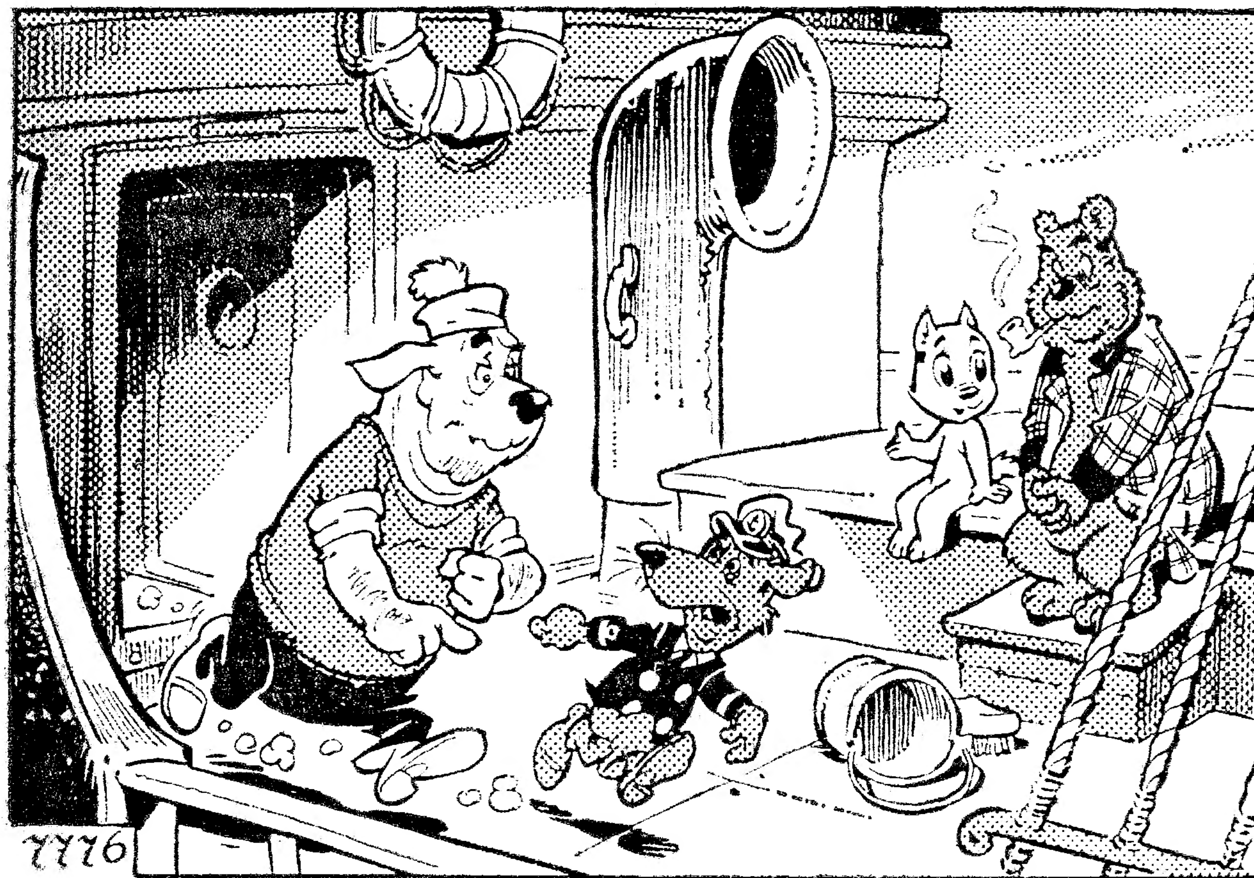

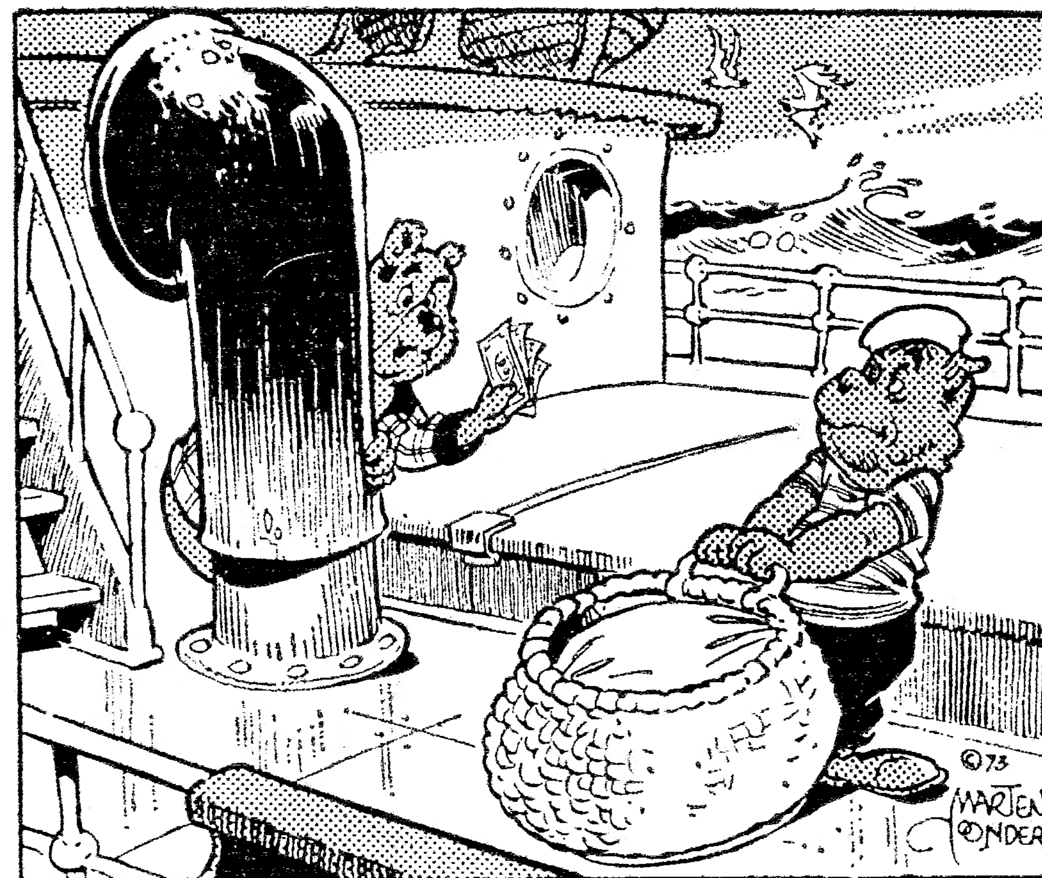

7775 Kapitein Wal Rus keerde zich gehinderd om en monsterde heer Bommel met koele blik.
"Dat is het eiland Laak", verklaarde hij nors. "We leggen daar maar eventjes aan en als je je aan de voorschriften houdt kan er niks gebeuren, meneer Blubbers. Je moet dus niet donderjagen."
"Ik jaag geen donder", zei heer Ollie gekwetst. "En mijn naam is Bommel en geen Blubbers, dat weet u héél goed! Ik wil alleen maar weten wat er niet pluis is op dat eiland, zodat ik mij wapenen kan."
"Niks te wapenen", hernam de gezagvoerder. "Niet nodig Op Laak schijnen een paar reuzen te huizen, maar die worden in bedwang gehouden door de vesting die daar staat. Hoe het precies in elkaar zit weet ik niet en interesseert me niet. Ze betalen goed voor de sufkervel die ze voor het koest houden van die opgeschoten landlubbers nodig hebben en dat is de hoofdzaak."

"R-reuzen?", herhaalde heer Bommel uit het veld geslagen. "M-maar dat.."
"Overgehaald bijgeloof", onderbrak de ander ongeduldig. "Poppikok volgens mij. Ik heb daar nog nooit een reus gezien, meneer! Maar ik houd me aan de voorschriften van de inspecteur. niet aanleggen, goederen op het strand afleveren en niet te dicht bij de vesting komen. En nu ophoepelen, Blommers. We gaan ankeren!"

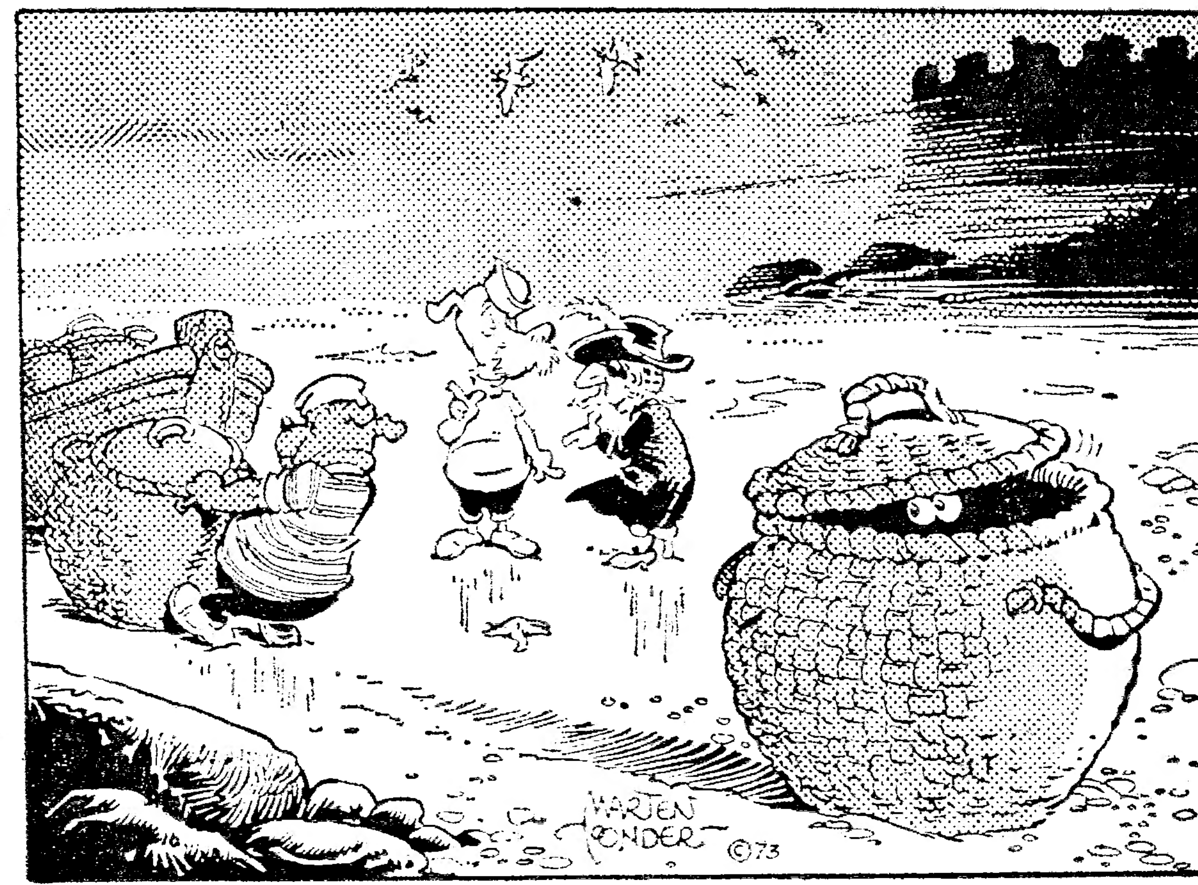

7776 Heer Ollie verliet de brug met een onbevredigd gevoel en ging met Tom Poes op een ruim zitten waar de stuurman en een matroos juist langs draafden, op weg naar de bak.
"We gaan ankeren", sprak hij. "Er woont een bende woeste, verscheurende reuzen op dat eiland, zei de kapitein. Ze schijnen in bedwang te worden gehouden door die vesting daar. Maar meer zei hij niet, je weet hoe hij is. Een onwetende zeerob, die mij Blobbers noemt. En we kunnen niet aan land, want dat is tegen de voorschriften."
"Jammer", zei Tom Poes. "Ik had daar wel eens willen kijken, want het is al weer lang geleden, dat ik een reus gezien heb."
"Ik ook", gaf heer Bommel toe. "Willen kijken, bedoel ik. Je weet hoe ik ben: een teer gestel, maar een ijzersterke geest, die bergen kan verzetten wanneer ergens een misstand heerst, zeg nu zelf. En ik heb het gevoel, dat daar een taak voor mij ligt..."
"Hm", mompelde Tom Poes, maar de onderzoekende heer liet zich niet afleiden.
"Ik heb een list bedacht", hernam hij opstaande. "Door tact en goede woorden kan men soms veel bereiken bij eenvoudige lieden."
Met deze gedachte begaf hij zich omzichtig naar het voordek, waar hij ongemerkt plaats vatte achter een luchtkoker.

"Ahoy!", riep hij vandaar op gesmoorde toon, terwijl hij enige bankbiljetten in de wind liet wapperen. "Wil je wat extra verdienen, maat?"
Een matroos die bezig was met de lading die ontscheept moest worden, keek verbaasd op.
"Dit is voor jou", verklaarde heer Ollie haastig. "Wanneer je kans ziet om mij héél stilletjes op dat eiland te krijgen."

7777 Het goede schip Albatros kwam voor anker op de rede van het eiland Laak en even later werd het eerste gedeelte van de lading in een sloep naar land gebracht. De vracht bestond uit grote, zware manden, die het vaartuigje geheel vulden en het roeien tot een moeilijke bezigheid maakten. Maar de geoefende zeelieden slaagden erin om het bootje zachtjes op het enige stuk strand te sturen dat het eiland rijk was — en daar werden ze opgewacht door de oude Abner Habberdoedas.

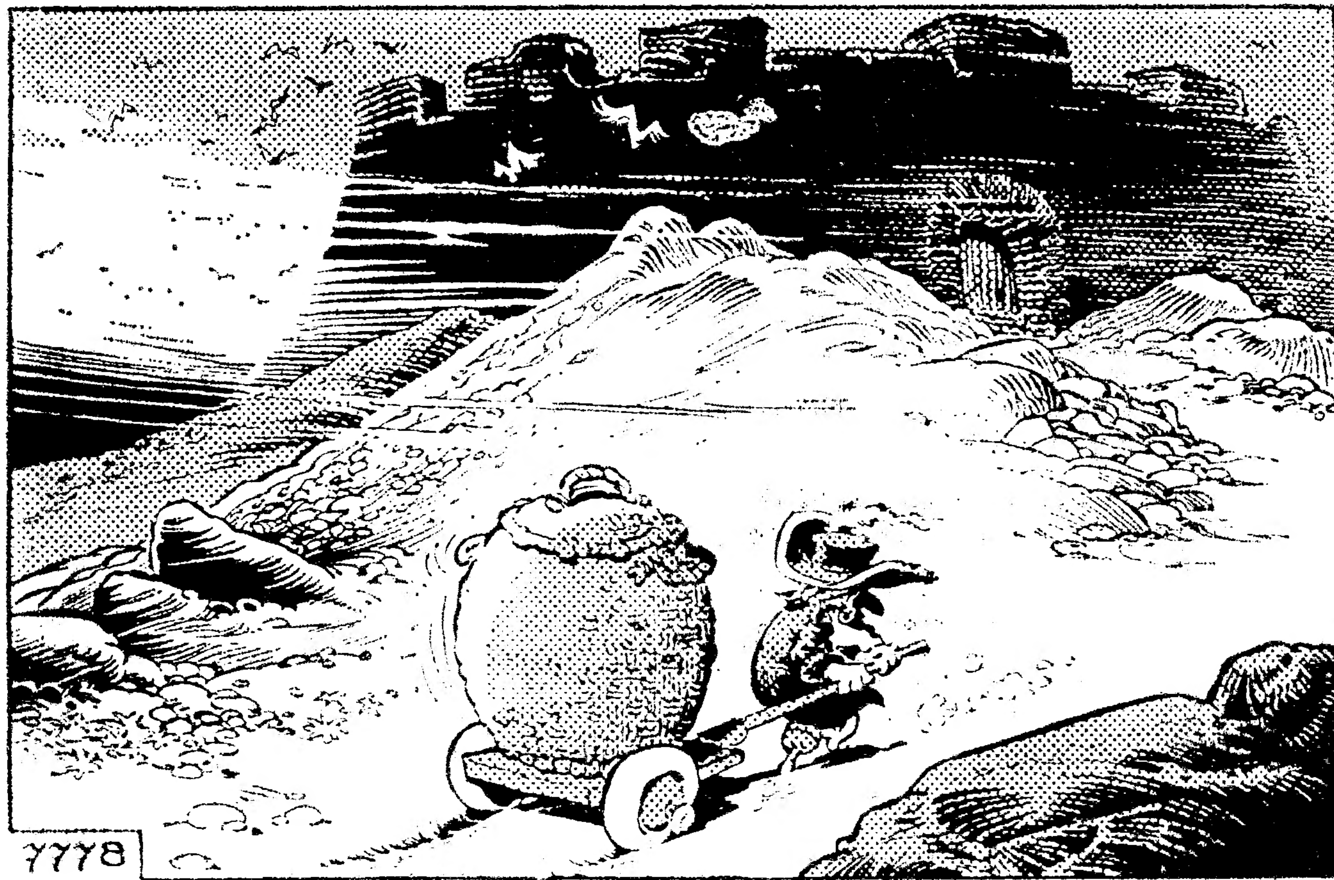
"Recht zo die gaat!", riep deze met krassende stem. "Goed zo! Hoeveel heb je voor ons?"

Een stuk of tien sloepladingen", verklaarde de matroos die te water gesprongen was. "We zullen een paar uurtjes nodig hebben, meneer. En de kapitein komt daarna afrekenen. Boter bij de vis, zei hij."

"Mooi, ga je gang", hernam de grijsaard. "Als je maar zorgt, dat je niet dichter bij de vesting komt."

Terwijl dit gesprekje plaats vond, had de andere matroos de eerste mand reeds moeizaam van het scheepje getild en het strand op gezeuld. En terwijl hij zich daarop aan de ontlading van de tweede overgaf, werd de deksel van de eerste voorzichtig een eindje opgetild.

"Mijn list lukt", sprak een stem gedempt uit het inwendige. "Het valt niet mee want mijn voeten zijn lelijk nat geworden bij het ontschepen. Maar een heer met een vast doel voor ogen let daar niet op, wat jij jonge vriend?"

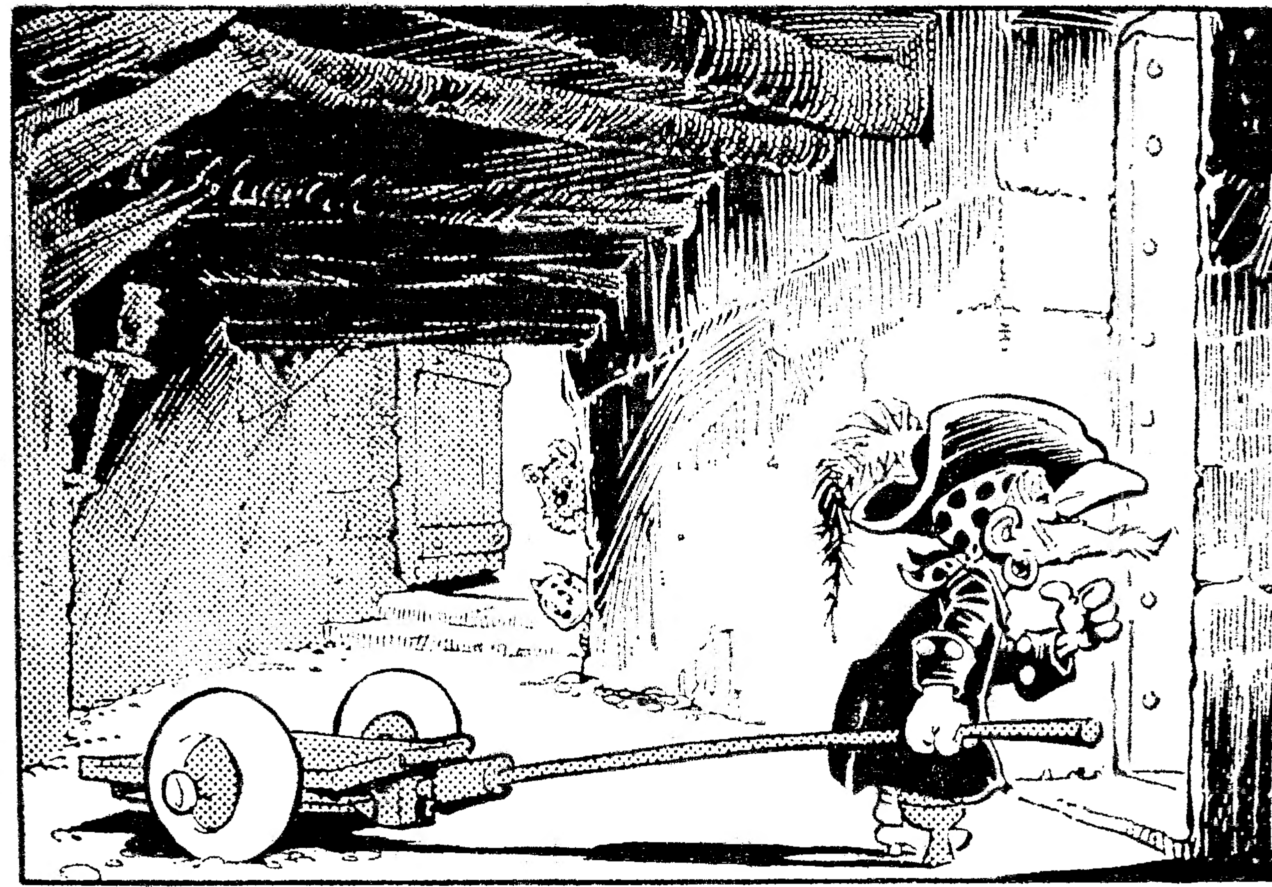

7778 De oude Habberdoedas beëindigde het gesprek met de matroos, wentelde de mand met enige moeite op een wagentje en aanvaardde de terugtocht naar de vesting. Het pad was hobbelig en de wind floot akelig door de biezen van de mand, zodat de rit geen pretje was voor de inzittenden.
Van tijd tot tijd voer er dan ook een rilling door het vlechtwerk, maar de bejaarde strandvoogd had daar geen erg in. Verzonken in zijn eigen gedachten kruide hij zijn vrachtje door de lage poort naar binnen en nu maakte het fluiten van de wind plaats voor de rommelende echo's die het voortgaan van het karretje in de lage gang veroorzaakte.
Daar kwam echter al spoedig een eind aan. De korf werd op ruwe wijze op de grond gesmakt en na enig gefrutsel verwijderden de voetstappen en de piepende wieltjes zich.

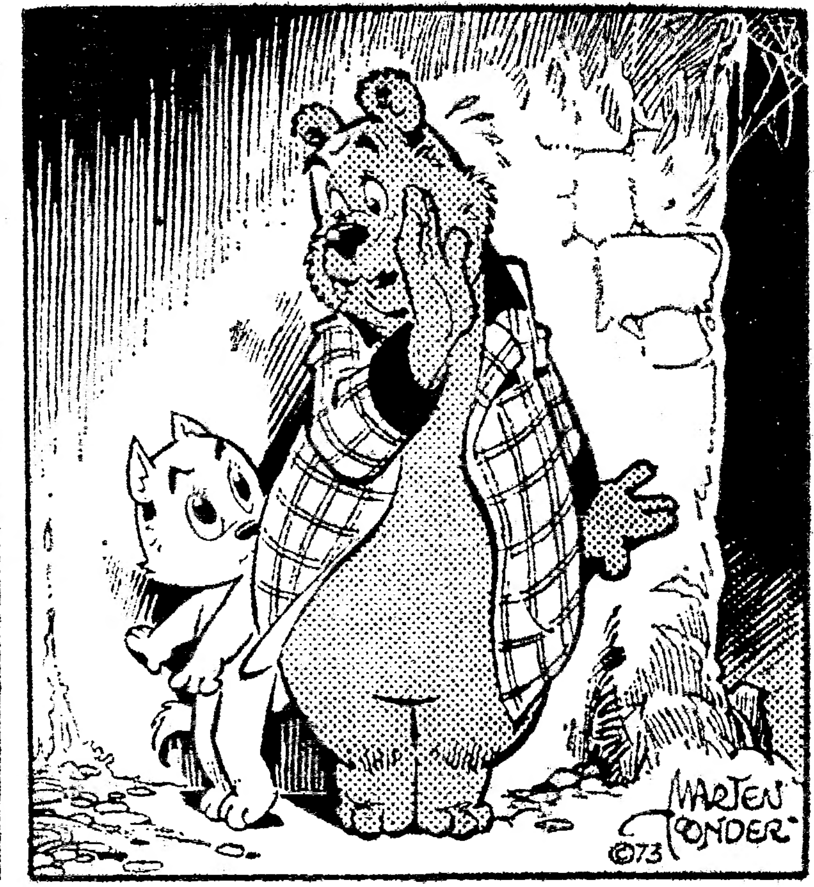
''Hij is weg'', fluisterde heer Bommel, het hoofd voorzichtig naar buiten stekend. ''Ach, dit was bijna te veel voor mijn teer gestel. Maar mijn list is gelukt, dat zal je moeten toegeven!''

''Ja'', zei Tom Poes uit het inwendige. ''Waar zijn we? Hier moeten we niet blijven, lijkt me.''
''Sssst'', siste heer Ollie. ''Roep toch niet zo! We zijn omringd door gevaren en we moeten zo vlug mogelijk een veiliger plek zoeken, want hier kunnen we niet blijven, als je begrijpt wat ik bedoel. Kom eruit — en geen geluid, jonge vriend!''

Met deze woorden klom hij naar buiten, zodat de mand dreunend ter aarde stortte en de echo's door het gewelf rommelden.
''SSST!'', maande heer Bommel, ''Voorzichtig, Tom Poes!''

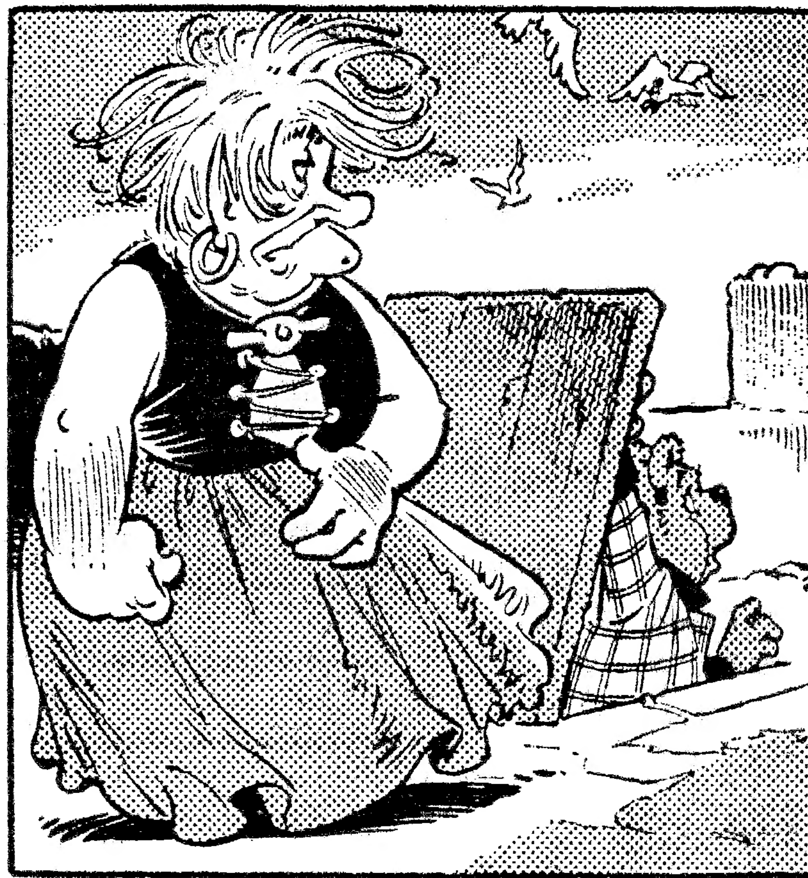
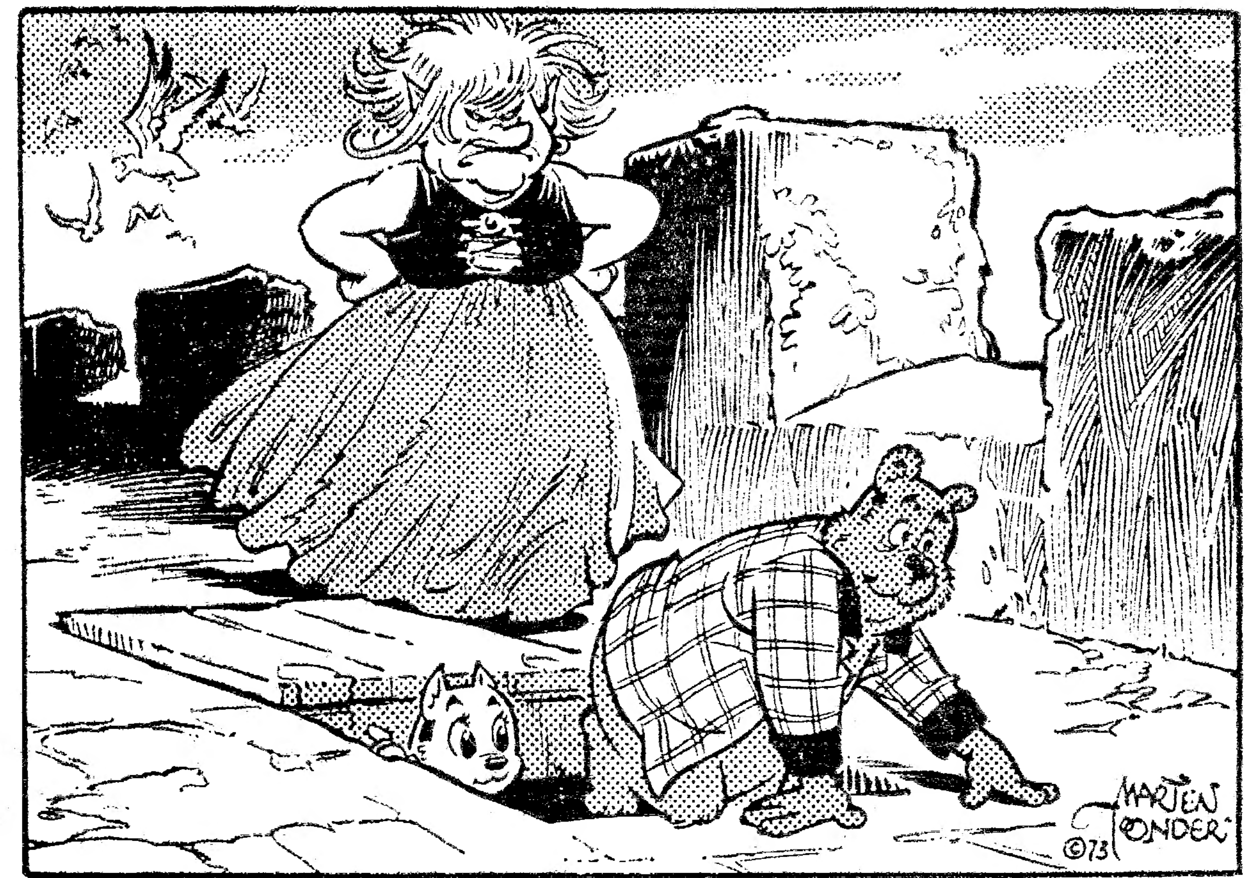

7779 Heer Bommel en Tom Poes slopen op hun tenen de kelderachtige ruimte uit en nu bevonden ze zich in een lage gang, die spaarzaam door kleine raampjes verlicht werd.
''We moeten hier weg, voordat de slotvoogd terugkomt'', fluisterde heer Ollie bezorgd. ''Natuurlijk zijn we hier alleen maar om hem in zijn zware taak bij te staan. Maar zoiets wordt maar al te gemakkelijk verkeerd begrepen.''
Tom Poes knikte kort en volgde zijn vriend, die een deurtje in de gang geopend had en langs de muur verder schuifelde.

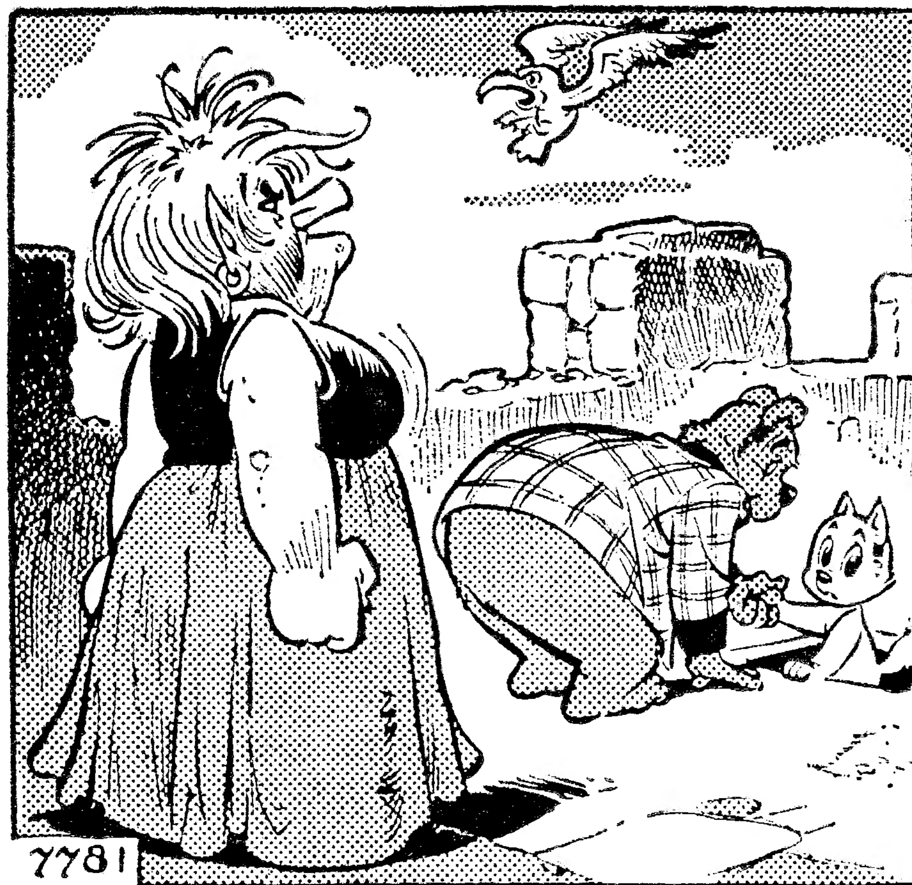
''Kom maar achter me aan, dan kan je niks gebeuren'', hernam heer Bommel. ''Of eh... misschien kan je beter voorop lopen, zodat ik je in de rug dekken kan, wat jij? En laat vooral alle deuren open, jonge vriend. Als we onverwacht moeten terugtrekken, bedoel ik...''
Hij opende omzichtig een volgende deur en verstarde. Geen wonder, een eindje verderop stond Abner Habberdoedas een gesprek te voeren met iemand die hij niet zien kon.
''De sufkervel is van een goede kwaliteit, moeder'', sprak de oude sussend. ''De mand die ik daarna binnen heb gebracht, was tenminste erg zwaar.''
''Ik hoop het'', zei een snerpende stem. ''Wij zullen het nodig hebben, want ik vertrouw het niet. Schiet op, luilak!''
''W-wie zou dat z-zijn?'', fluisterde heer Ollie achter de hand. ''Daar is een g-grote holle r-ruimte! Z-zouden d-daar de reuzen wonen?''

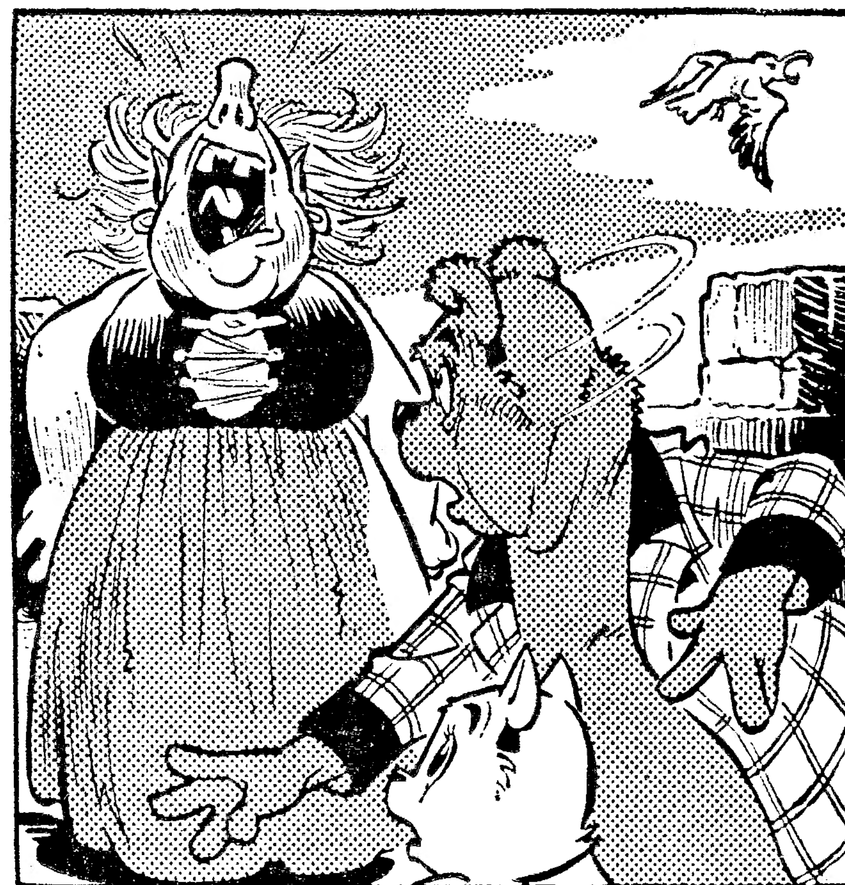
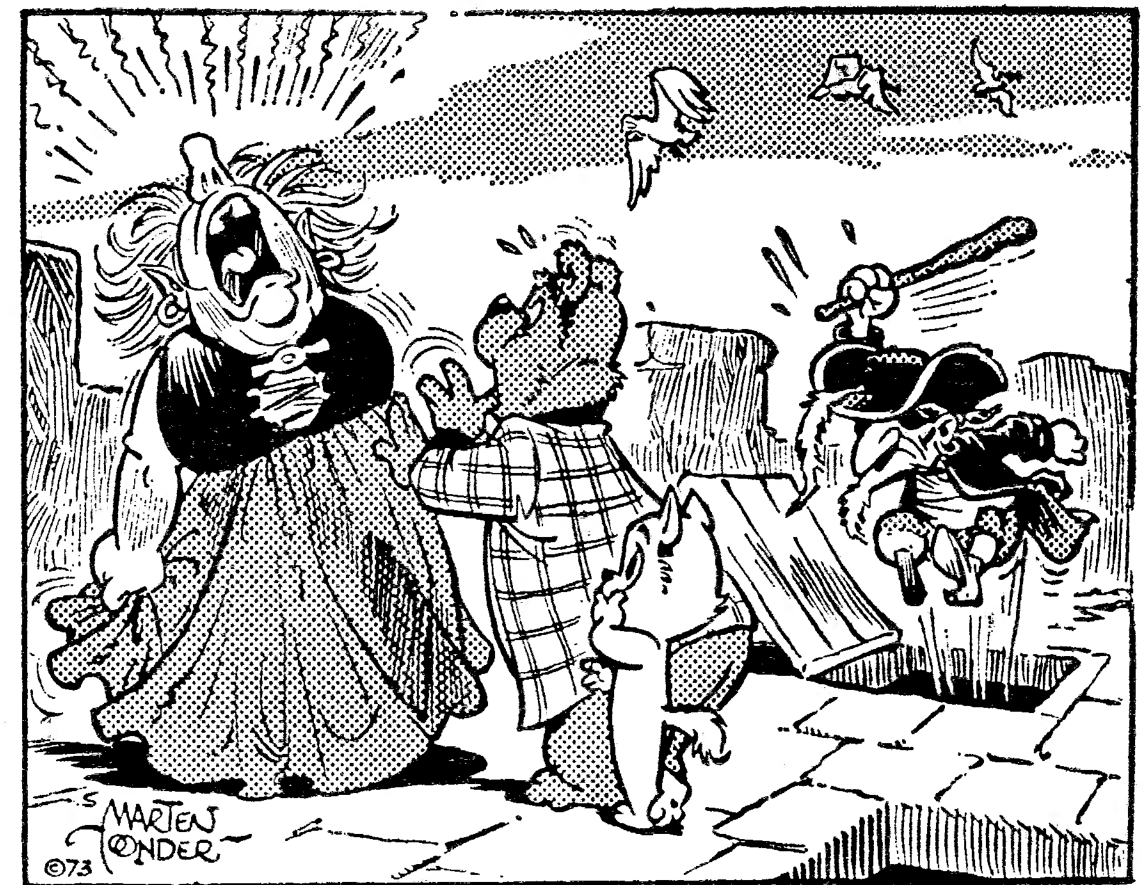

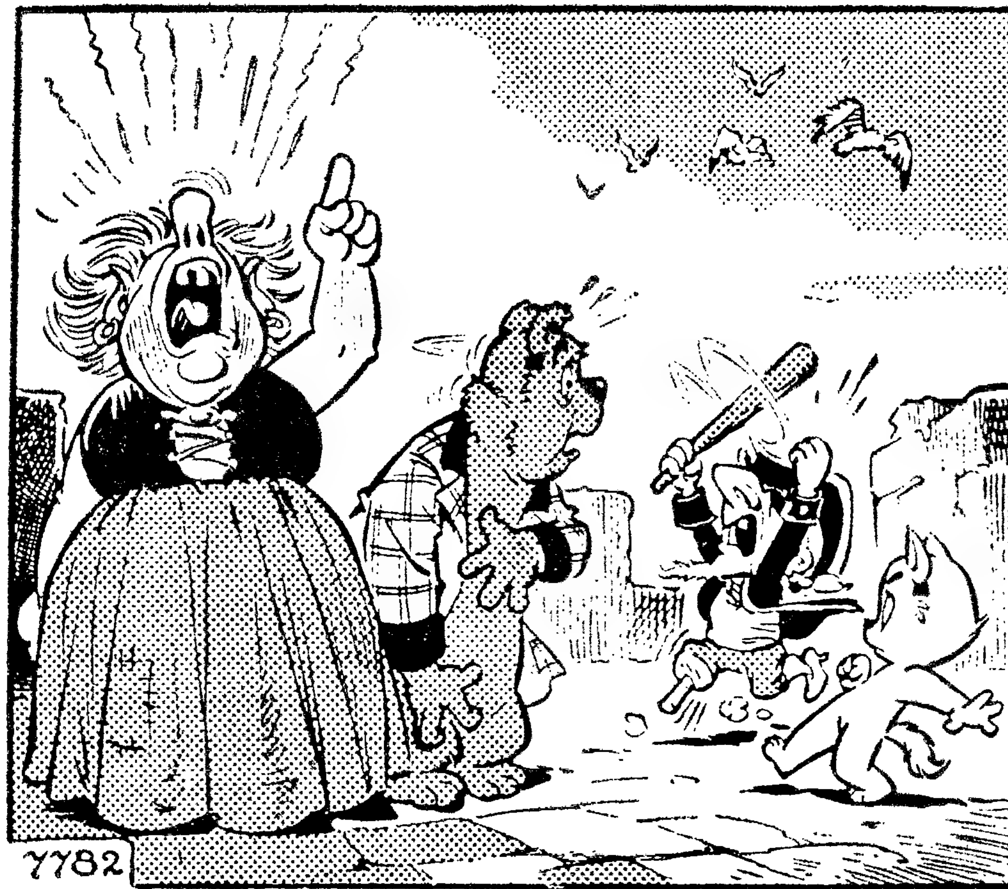
7780 Heer Bommel haastte zich op zijn schreden terug om zover mogelijk van de slotvoogd weg te komen en Tom Poes volgde hem. Zo geraakten ze aan het andere einde van de gang, waar een stenen trap kronkelend naar boven voerde.
,,Dit is een vreemd gebouw'', zei Tom Poes zachtjes. ,,De gang loopt rond, langs de buitenmuur. Hoe kan je in het binnenste komen? En wat is daar?''
,,Een holle ruimte'', verklaarde heer Ollie buiten adem. ,,Dat zei ik toch? Laten we naar boven gaan, jonge vriend. Ik heb behoefte aan wat frisse lucht en dit voert vast naar het dak.''
Zo fluisterende klom hij haastig omhoog, en ja hoor, daar was een luik zichtbaar, dat een koude windstroom doorliet toen hij het voorzichtig een eindje opende.
,,Dit is beter'', sprak hij opgelucht. ,,Zo'n oude vesting heeft iets drukkends, vind je ook niet? Een heer voelt zich meer thuis tussen de vrije elementen waar hij zien kan wat hem bedreigt, wat jij?''
,,Hm'', zei Tom Poes. ,,Als de reuzen hier binnen wonen, moeten we niet buiten zijn, lijkt me.''

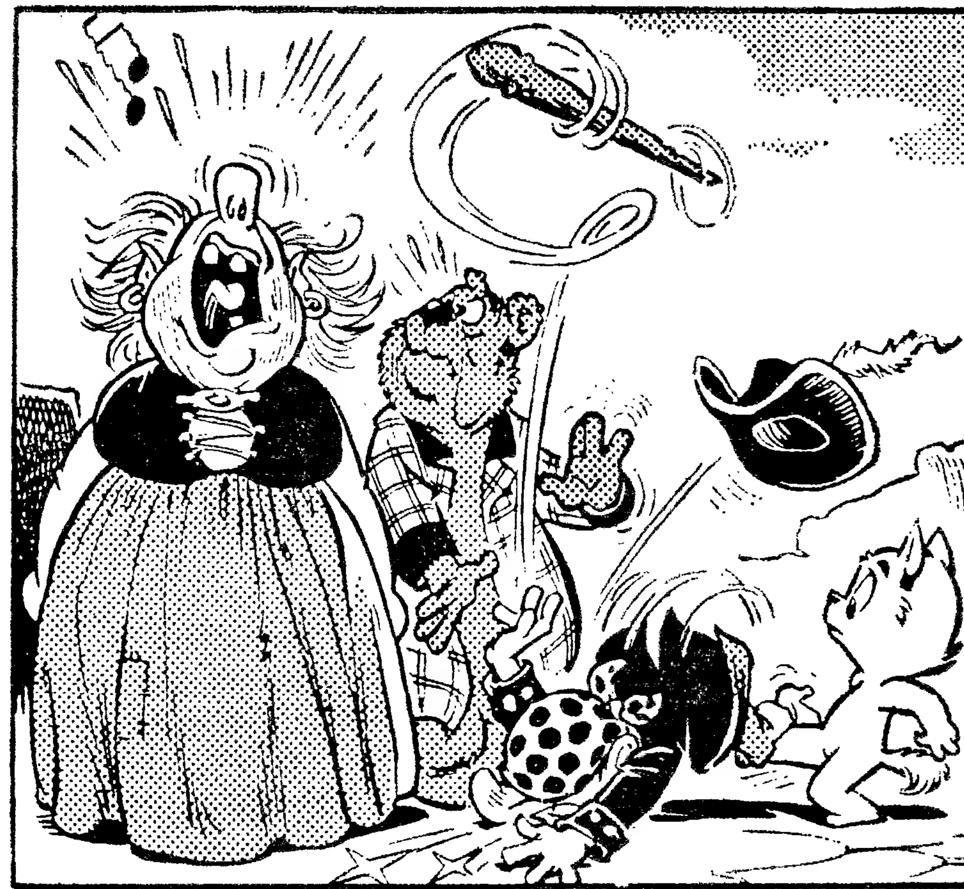
,,Onzin'', verklaarde heer Bommel, terwijl hij op handen en voeten op het dak kroop. ,,dit is het bovenste van de toren, omringd door kantelen, als je begrijpt wat ik bedoel. Van hieraf heeft men een onbelemmerd uitzicht op de omgeving. Natuurlijk komt het gevaar van buitenaf, zeg nu zelf. En onze plaats is hier! Van achter deze borstweringen kunnen we het naderende gevaar gadeslaan, zonder dat we door iemand gezien worden.''

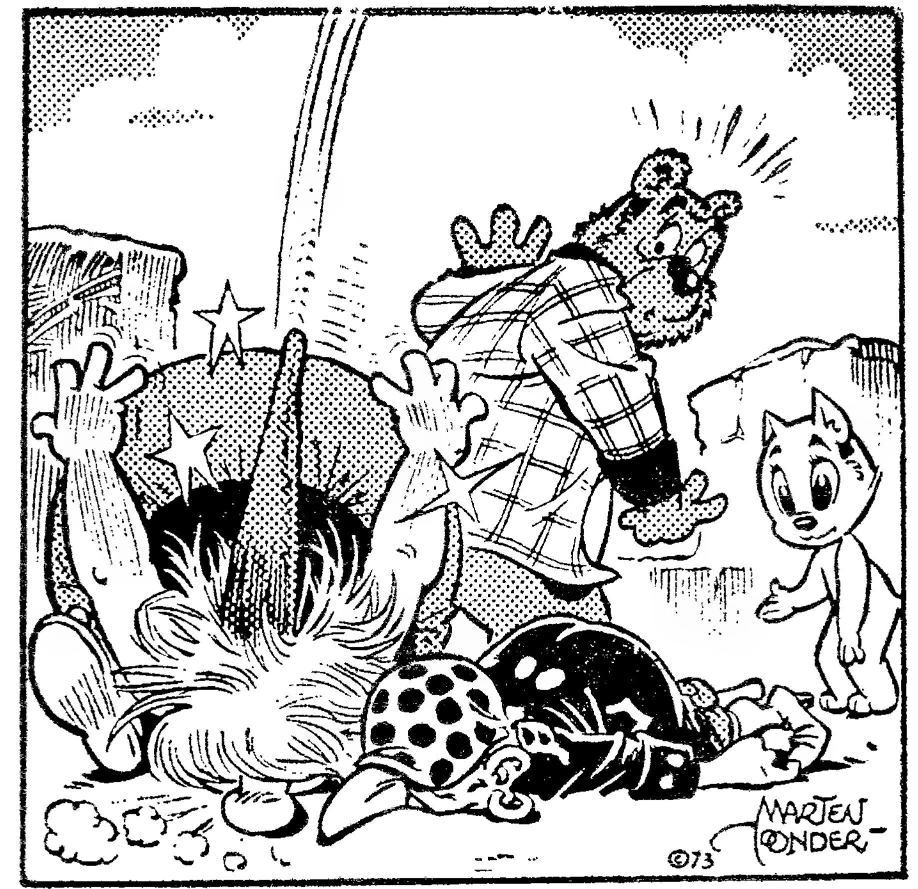

7781 Heer Bommel stond op en stak Tom Pies een helpende hand toe. ,,Hierboven is het beter'', verklaarde hij. ,,Niet gehinderd door die oude, bevreesde slotvoogd kunnen we ons achter deze borstwering wapenen tegen naderende gevaren...''
Hij zweeg, want het gezicht van zijn jonge vriend verried hem dat die iets vreemds gezien had, en toen hij zich met een ruk omdraaide, zag hij achter zich een dreigende gedaante staan. Het was een dame, die de handen tot vuisten gebald langs de zijden had en wier gelaat een paarse kleur vertoonde.
,,O eh...'', stamelde hij geschrokken. ,,Neem me niet kwalijk, bebedoel ik. Ik wist niet...''
Zijn verdere woorden waren onverstaanbaar, want het mens opende de mond en stiet trillend van drift een kreet uit, die de gevoelige heer door merg en been drong.
Verblekend trad hij op haar toe en hief bezwerend de handen op.
,,Heb geen angst, mevrouw'', sprak hij, toen de gil een weinig was verstorven door ademnood. ,,Ik ben Olivier B. Bommel en geen reus, als u begrijpt wat ik bedoel. Integendeel! Voor u staat een heer die u wil beschermen tegen de gevaren die hier dreigen. Ik eh... wij zijn gekomen om...''
Hij werd overstemd door het geschreeuw, dat opnieuw aanzwol. Dit greep hem en Tom Poes zo aan, dat ze geen van beiden Abner Habberdoedas uit een luik op de achtergrond te voorschijn zagen springen.

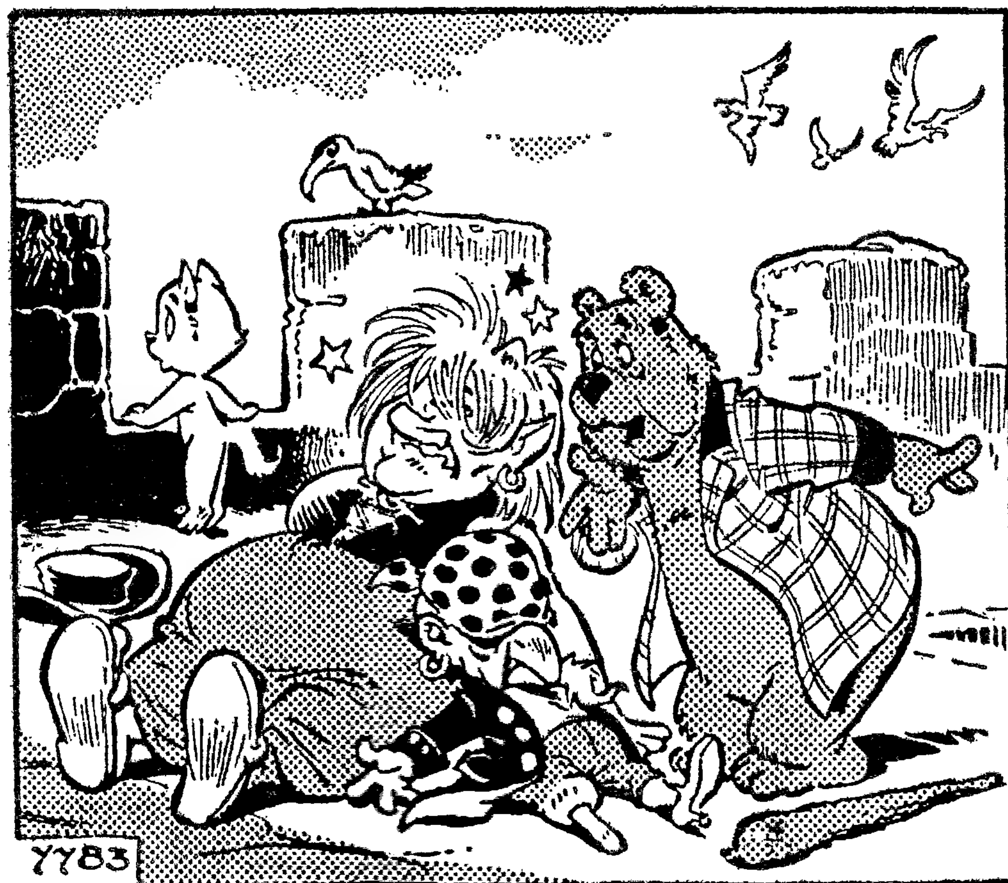

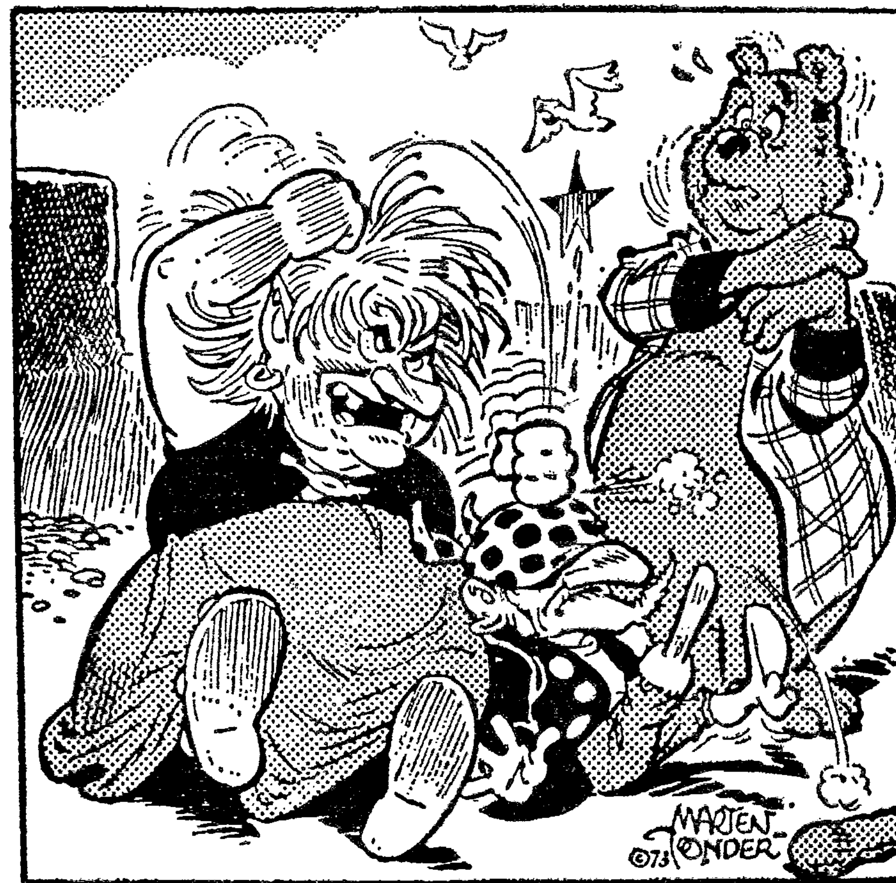

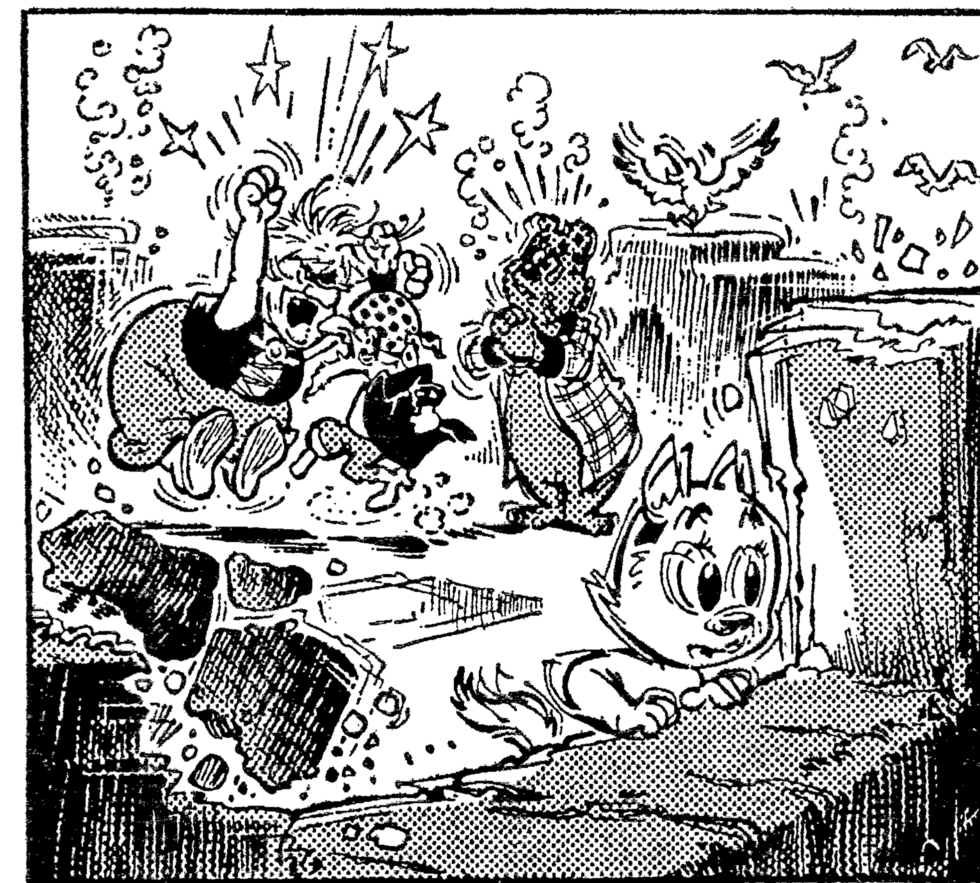

7782 Kanille Habberdoedas beschikte over een groot stemvolume. Haar gekrijs zwol aan tot gegier en overstemde het huilen van de wind die klagend om de toren blies.
Dit bleef niet zonder gevolgen, want uit een luik achterin de toren kwam de slotvoogd te voorschijn gesprongen met een knuppel, die hij dreigend zwaaide. En met een snelheid die men niet van de grijsaard verwacht zou hebben, draafde hij op de bezoekers toe.

Tom Poes was de eerste die hem in de gaten kreeg. Hij wachtte niet af wat er verder gebeuren zou, maar stak bliksemsnel een voet uit, zodat de aanstormende woesteling struikelde en voorover tegen de grond sloeg. In zijn val verloor hij zijn slagwapen, dat nu richtingloos door de lucht cirkelde, vlak langs het gelaat van de dodelijk geschrokken heer Ollie.
,,Tom Poes!'' riep deze boven het tieren van de dame uit. ,,Wat doe je?''
Maar reeds was de knuppel op het achterhoofd van mevrouw Habberdoedas terechtgekomen; het gegil verstomde plotseling en met een dreun sloeg zij naast haar echtgenoot tegen het dak. Over het toneeltje daalde nu een weldadige stilte, die slechts verbroken werd door het eeuwige fluiten van de wind.
,,Juist ja'', hernam heer Bommel opademend. ,,Dit moest even. Het is zelfbescherming. Deze lieden luisteren niet naar een bezonnen woord, bedoel ik. Ik had dit zelf kunnen doen, jonge vriend!''

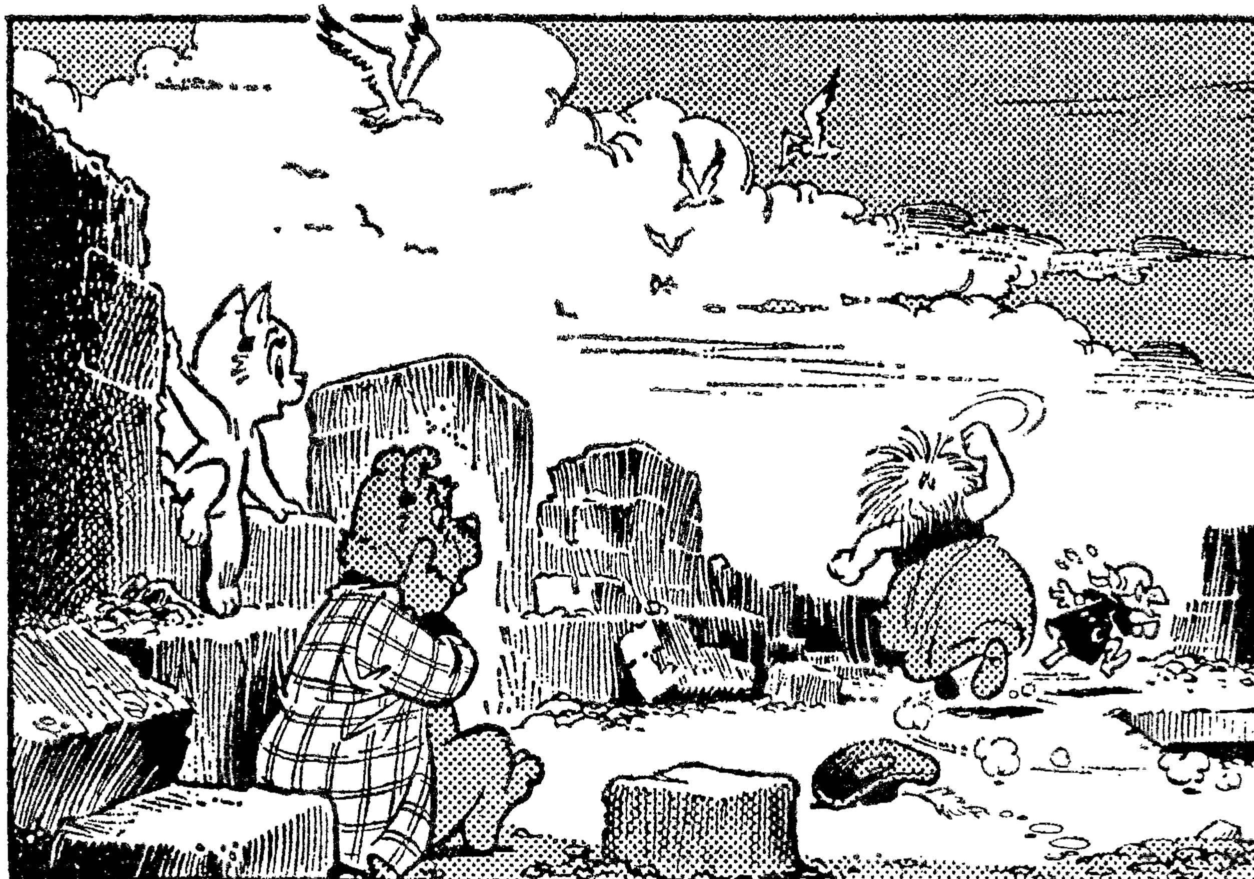

7783 De heer en mevrouw Habberdoedas kwamen langzaam bij en namen moeilijk een zittende houding aan.

„Dit was even nodig", sprak heer Ollie. „Ik hoop, dat u er geen verkeerde gevoelens aan zult overhouden, want er was geen boze opzet in het spel. Kijk, ik wilde even een goed gesprek met u hebben. Over die reuzen, u weet wel. En dat met die knuppel was een ongelukje, dat weet ik zeker. Ik bedoel een heer zal een dame nooit bezeren..."
Deze verzoenende woorden brachten Kanille weer tot zichzelf. Ze richtte zich op en terwijl ze de ongelukkige Abner met de beide vuisten op de hoofddoek begon te beuken, schreeuwde ze: „Sufferd! Schaam je je niet? Indringers binnenlaten en over je eigen voeten struikelen! Je deugt nergens voor. Lammeling!"
Dat kon de slotvoogd zich natuurlijk niet laten aanleunen. Hij sprong overeind om zijn vrouw op het verkeerde van haar handelwijze te duiden, en terwijl heer Bommel handenwringend toekeek, ontstond er een vreselijke vechtpartij.
Tom Poes had dit alles niet afgewacht. Hij voelde een vreemde beweging in het gebouw en daarom was hij vlug naar de borstwering gelopen om te kijken of er ergens onraad was. Er was niets te zien, maar terwijl hij nog over het verlaten eiland stond te turen, voer er een geweldige trilling door de toren, die het metselwerk op vele plaatsen deed scheuren.

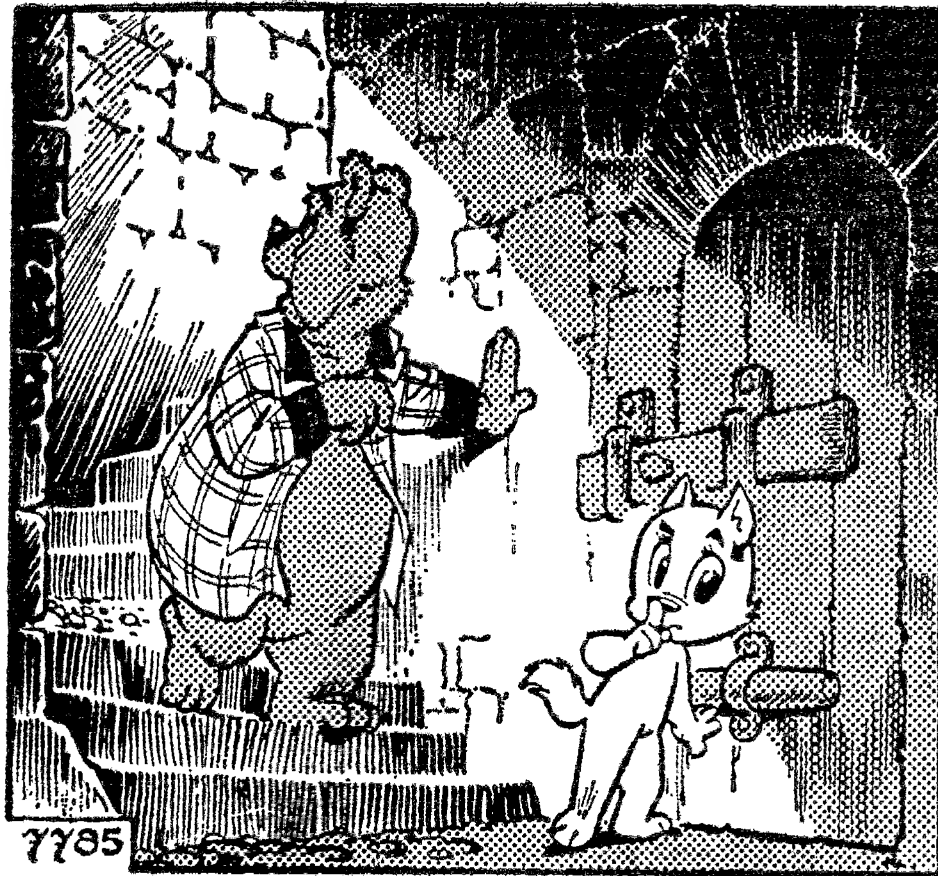

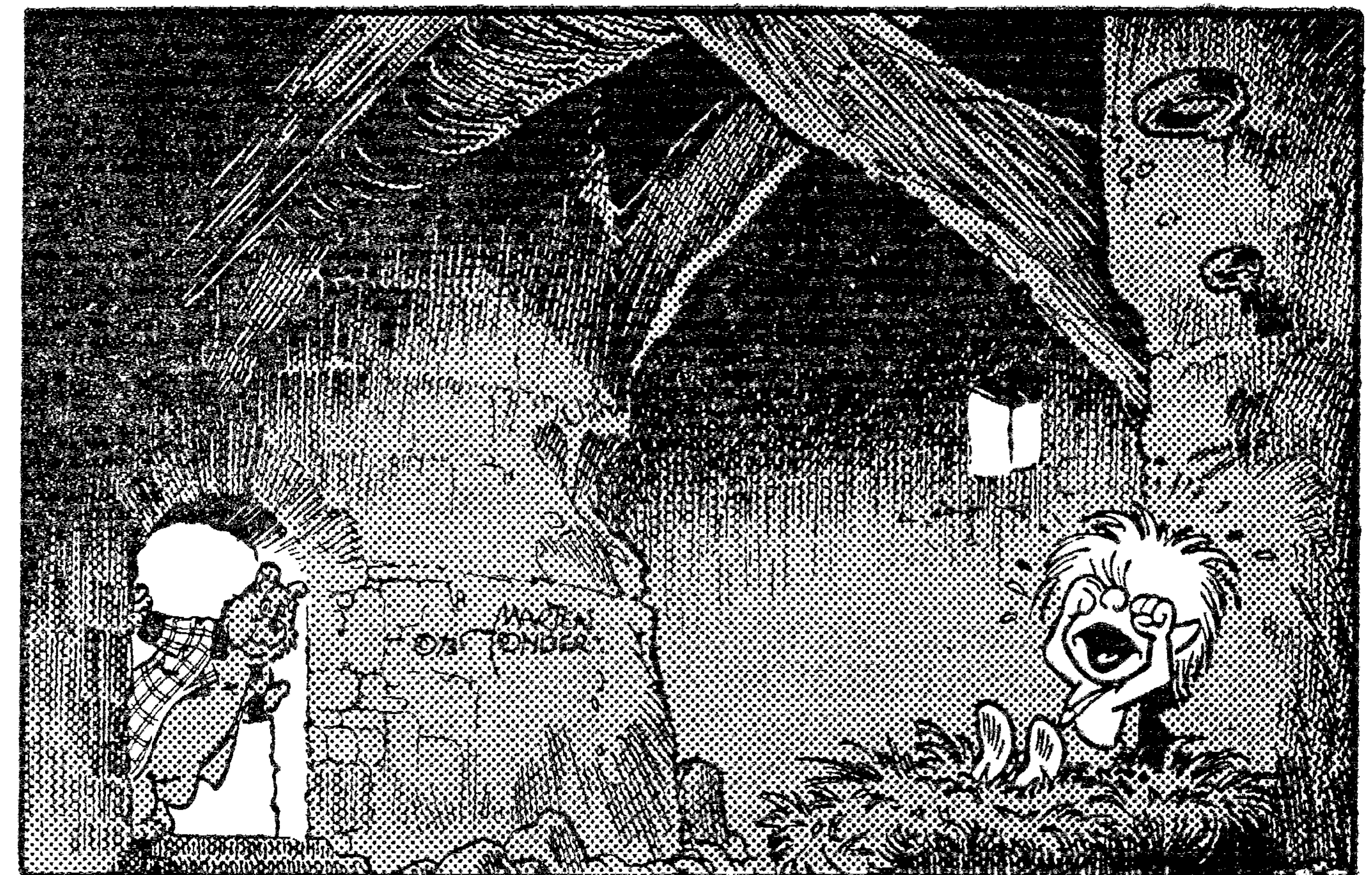

7784 Het oude fort trilde op zijn grondvesten en een ogenblik meende Tom Poes, dat het eiland door een aardbeving getroffen werd.
Maar toen steeg er uit het inwendige van het gebouw een rauw gebrul op en ook werd er met zo'n kracht tegen de muren geslagen, dat er vele stenen van de borstwering losraakten en dreunend op de grond ploften.
„W-wat gebeurt er?", riep heer Ollie met overslaande stem. Maar omdat zijn geroep in het geweld verloren ging en alles om hem heen schudde en beefde, ging hij ontregeld op het dak zitten en stak de vingers in de oren.
„Dit moet een aanval van de reuzen zijn", dacht Tom Poes, terwijl hij tussen twee kantelen op de borstwering klom om op alles voorbereid te zijn. Er gebeurde echter verder niets; het akelige getier stierf langzaam weg, het gebeuk verminderde en ten slotte was er niets meer te horen dan het fluiten van de wind en het gekrijs van de opgeschrikte meeuwen.
Maar deze stilte duurde niet lang, omdat de slotvoogd en zijn vrouw hun meningsverschil onmiddellijk hervatten.
„Krukker!", riep de dame. „Indringers in de toren en de deuren open laten staan? Wat zal de inspecteur zeggen?"

Kapitein Habberdoedas kende zijn echtgenote. Daarom zette hij het op een lopen zonder naar een antwoord te zoeken, en toen heer Bommel de ogen opende, zag hij het paar dravend naar de achtergrond verdwijnen.
„W-wat g-gebeurt er t-toch?", stamelde hij.
„Kom mee!", zei Tom Poes. „Naar beneden, vlug!"
Met die woorden greep hij de ontdane heer bij de jas, trok hem naar het openstaande luik en begon haastig de trap af te dalen.

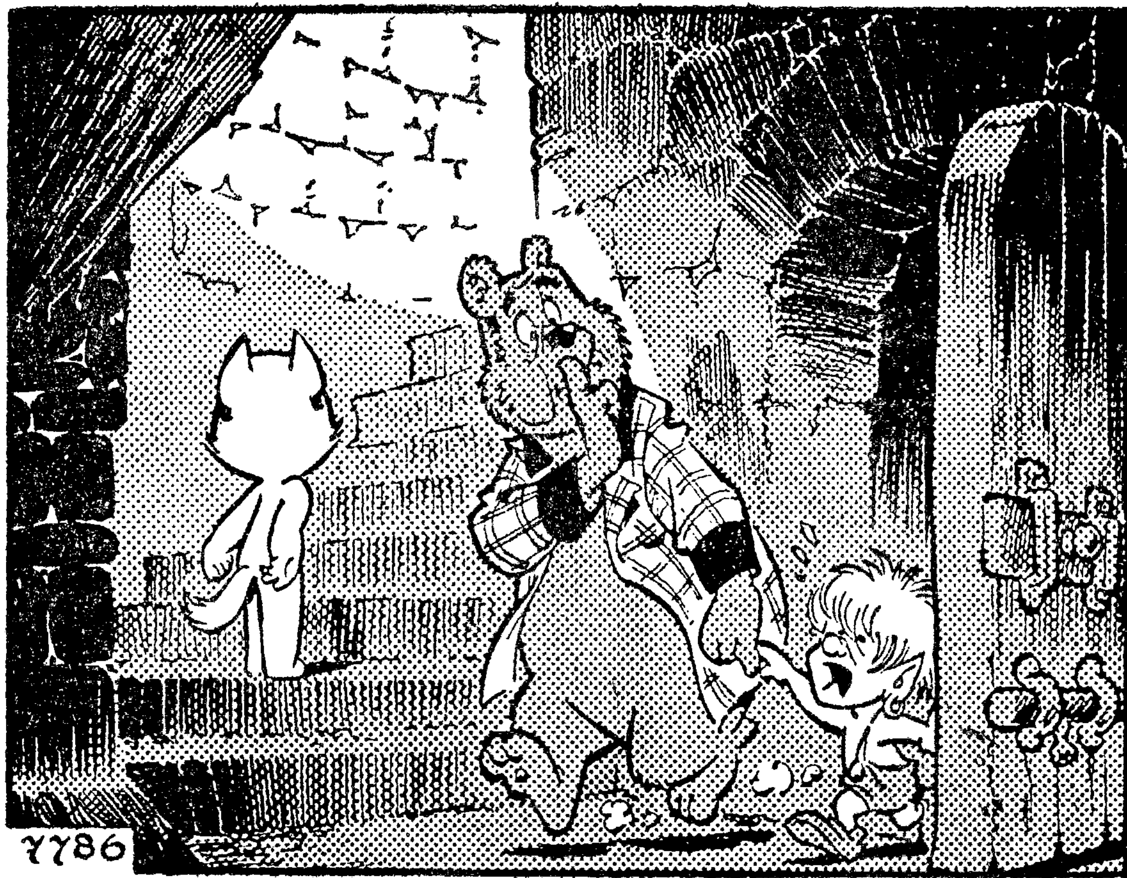

7785 Heer Ollie liet zich willoos naar beneden trekken, maar toen ze op de onderste treden van de trap waren aangekomen, hield hij de pas in.
„Dit is allemaal héél vreselijk", sprak hij met geknepen stem. „Wat is er toch gebeurd, jonge vriend?"

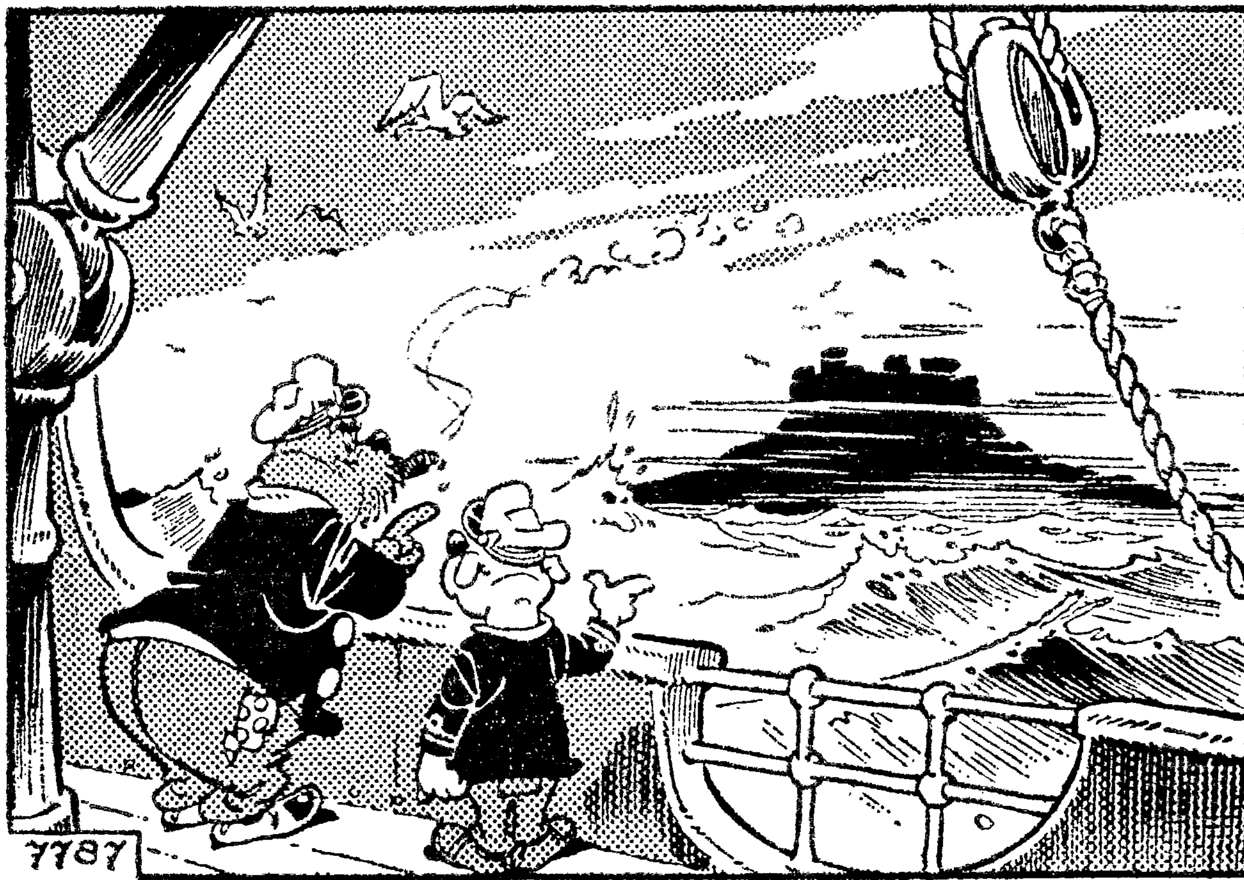
„Dat zou ik ook willen weten", zei Tom Poes. „De reuzen moeten losgebroken zijn, hier ergens in dit fort. Maar waar zijn ze?"

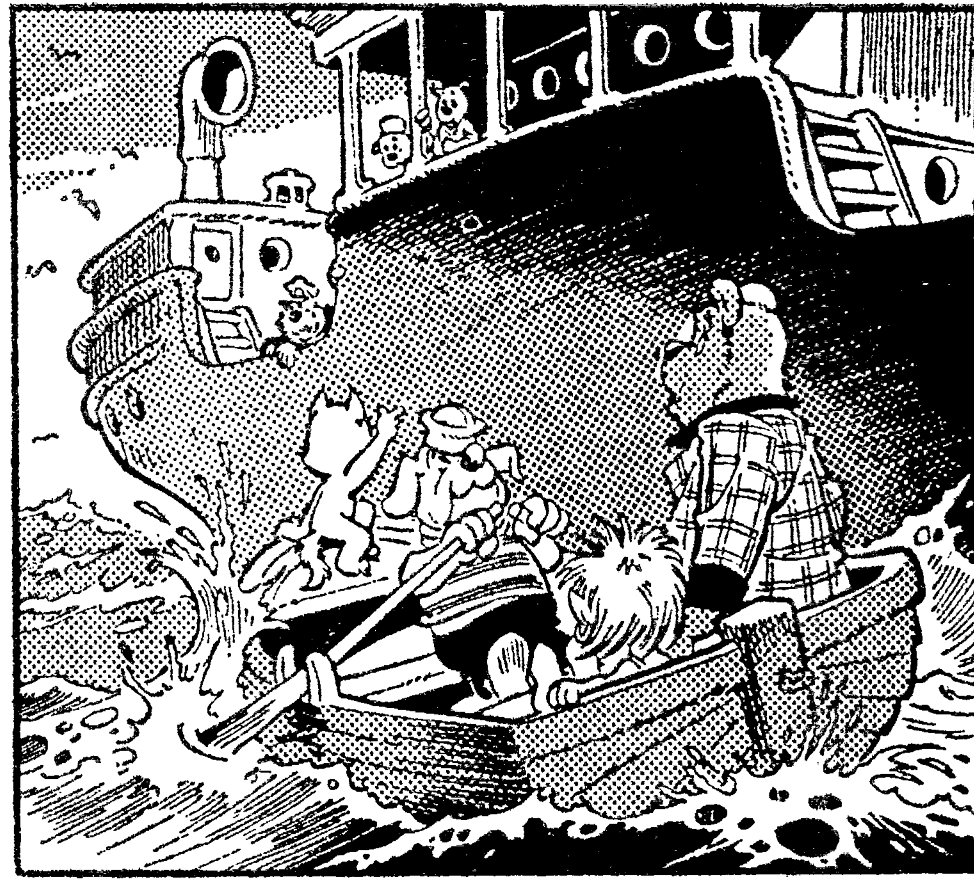
„Ik eh... Het kan me eigenlijk niet zoveel schelen", verklaarde heer Bommel, terwijl hij beklemd achterom keek. „Ik stel voor om dit pand te verlaten. Voordat de gastvrouw naar beneden komt, bedoel ik. We hebben het zo wel gezien, zeg nu zelf."
„Stil eens!", waarschuwde Tom Poes. Hij was stil blijven staan voor een zwaar vergrendelde deur en drukte zijn oor tegen het houtwerk.
„Ik hoor iets", fluisterde hij. „Daar binnen moet een kind zijn".
Deze woorden riepen heer Ollies betere gevoelens wakker en hij spoedde zich naderbij.
„Ik hoor een kind huilen", gaf hij ontdaan toe. „Het arme schepseltje is natuurlijk vreselijk geschrokken van al dat geweld. Stel je voor, een kind tussen verscheurende reuzen!"
Met die woorden schoof hij de grendels terug en opende de deur. Voor hem bevond zich een grote donkere ruimte, die schemerig verlicht werd door een venstertje. Het was er geheel kaal, maar op een bos stro zat een klein ventje droevig te schreien en dit was meer dan de gevoelige heer verdragen kon.
„Dat arme schaap!", riep hij uit. „Hier moet ingegrepen worden!"

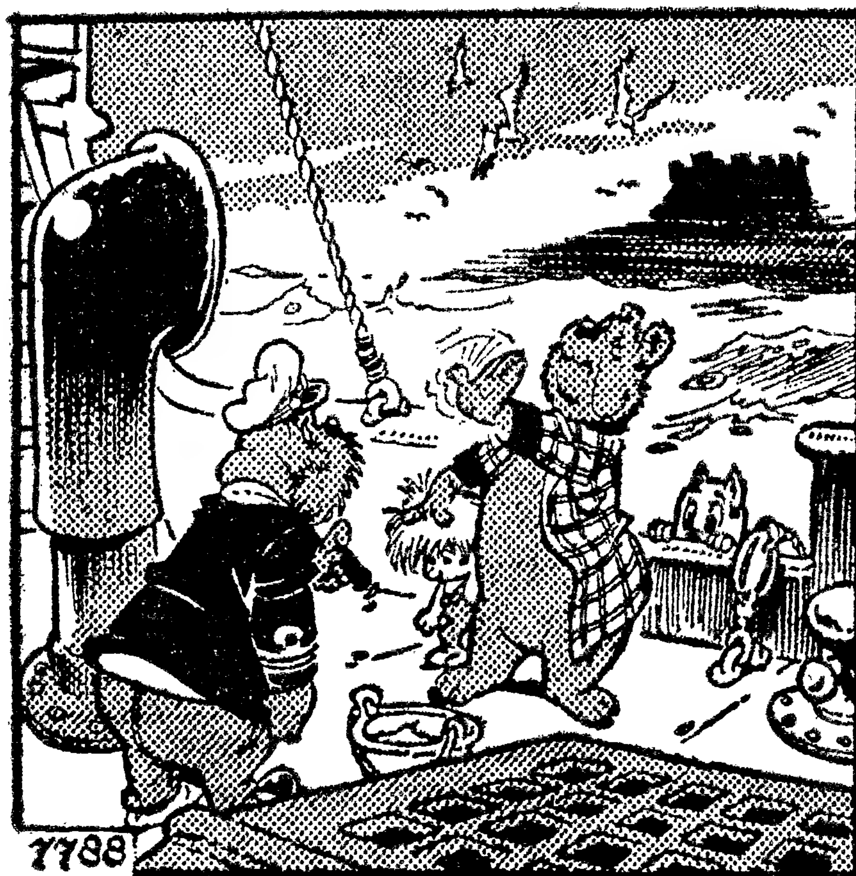

7786 De ontdekking van een kind in het akelige bouwwerk bracht heer Bommel meteen tot daden. Kortbesloten stapte hij de holle, donkere ruimte binnen, vatte het ventje bij de hand en voerde hem naar buiten.
,,Ssst!", fluisterde hij. ,,Je bent in goede handen. Wees maar niet bang voor stoute reuzen, bedoel ik. Oom Ollie neemt je mee naar het schip."
,,Vlug naar buiten", zei Tom Poes, die op de trap stond. ,,Ik hoor iemand aankomen, geloof ik."
Heer Bommel verhaastte zijn tred, het nasnikkende kereltje meetrekkend en Tom Poes schoof haastig de grendels weer op de deur om geen sporen na te laten. Daarom rende hij achter zijn vriend aan de gang in net op tijd. Want nauwelijks was hij verdwenen, of het houten geklos van de afdalende kapitein Habberdoedas werd waarneembaar en daarop verscheen ook mevrouw in het beeld.
,,Schiet op, dompelaar!", riep ze met schorre stem. ,,Sluit de deuren! Zorg dat de kervel binnenkomt, want we hebben het nodig! Waardeloos, dat ben je! Wat zal de inspecteur zeggen, als hij hiervan hoort? Je zal ons nog brodeloos maken, met je gekruk. En zorg, dat je de indringers vindt. We zullen ze!"
De grijsaard wierp een bleke blik op zijn gade, maar zonder antwoord te geven stampte hij het inwendige van het sinistere bouwwerk binnen.

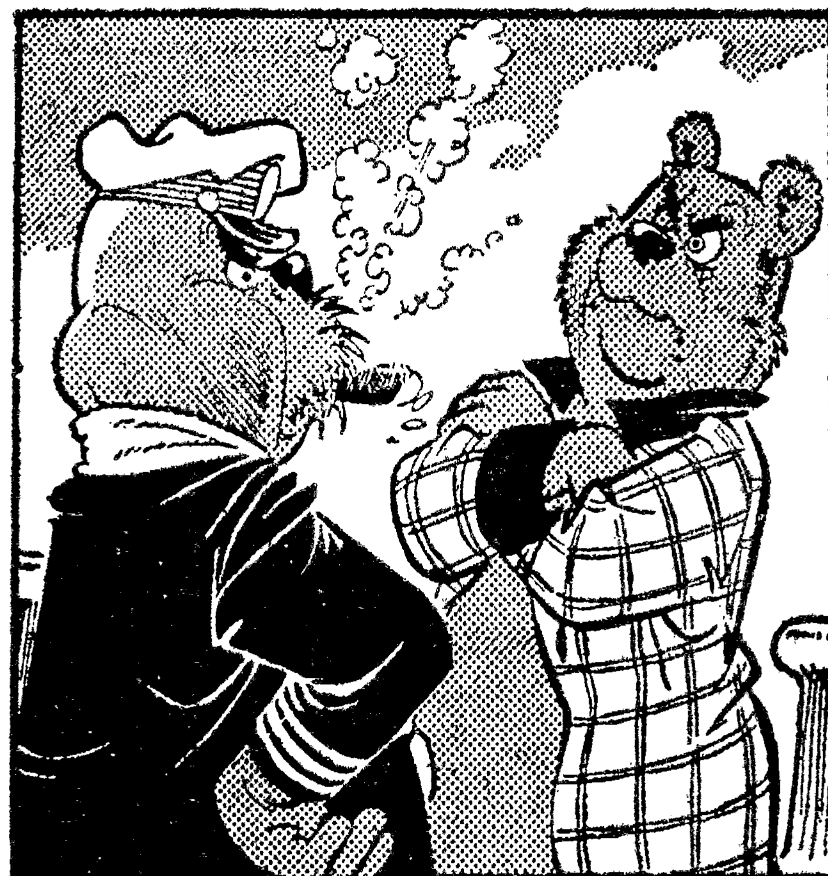
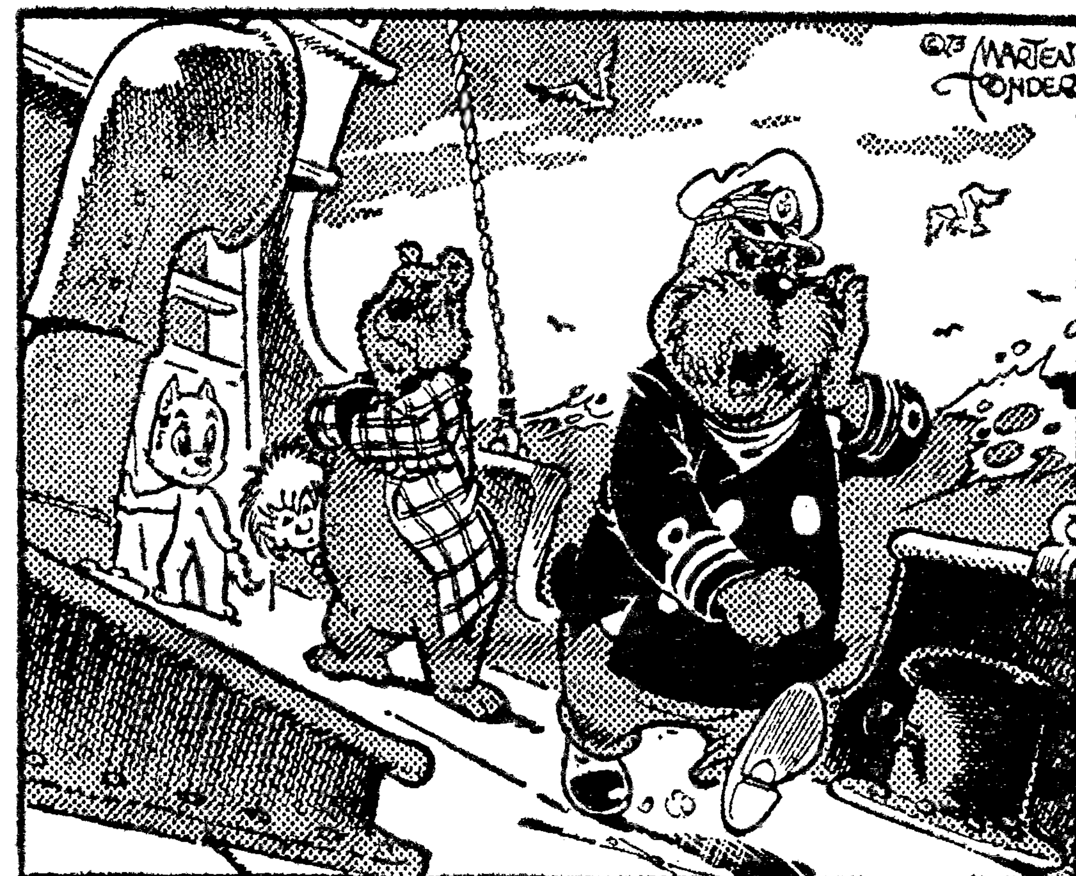

7787 Kapitein Wal Rus stond aan de railing van het goede schip Albatros en staarde naar de kust, waar de branding tegen aan beukte.
,,Wat is daar gebeurd?'' vroeg hij. ,,Er zat beweging in dat fort, meneer. En de meeuwen zijn onrustig.''
,,Ja, ja, dat klopt'', gaf de stuurman toe. ,,Jaap Hoos en Siem Kwintel hadden net de laatste ladingstukken aan wal gebracht toen het daar begon te rommelen, kaptein. Een aardbeving dachten ze. Maar ik voor mij denk er het mijne van.''
,,Zo, doe je dat'', hernam de gezagvoerder. ,,En waarom is Jaap daarnet teruggegaan, als de lading al aan land was? Ik zag hem roeien, stuurman!''
,,Ik heb hem teruggestuurd'', verklaarde de ander. ,,Weet u, onze passagiers zijn niet aan boord! Ik ben bang, dat ze de wal opgegaan zijn.''
Deze woorden ontstemden de oude zeerob en zijn humeur werd er niet beter op, toen hij de sloep zag naderen met de beide vermisten aan boord.
,,Daar zijn ze!'', riep hij toornig. ,,De overgehaalde landlubbers! Ze hebben zich niet aan de voorschriften gestoord en als de inspecteur daarvan hoort zijn we de bevrachting kwijt!''
,,Ahoy!'', riep heer Ollie uit het bootje. ,,Alles is in orde, heer Rus! Ik heb mijn plicht gedaan. Kijk eens wie ik hier bij me heb!''
,,Zo!'', loeide de aangesprokene. ,,In orde, huh? Ik weet wie me schadeloos zal stellen. Er is altijd ellende als jij aan boord bent, Bobbels. Maar ik zal je laten betalen!''

7788. Heer Bommel klom aan boord zonder zich aan het boze geroep van de kapitein te storen. Hij betrad het dek, en terwijl hij een hand op het hoofd van zijn beschermeling legde nam hij een waardige houding aan.

„Oho", sprak hij. „U zult niets, heer Rus! Het is de plicht van een heer om de zwakke en weerloze te beschermen, al zou de hele wereld zich tegen hem keren!"

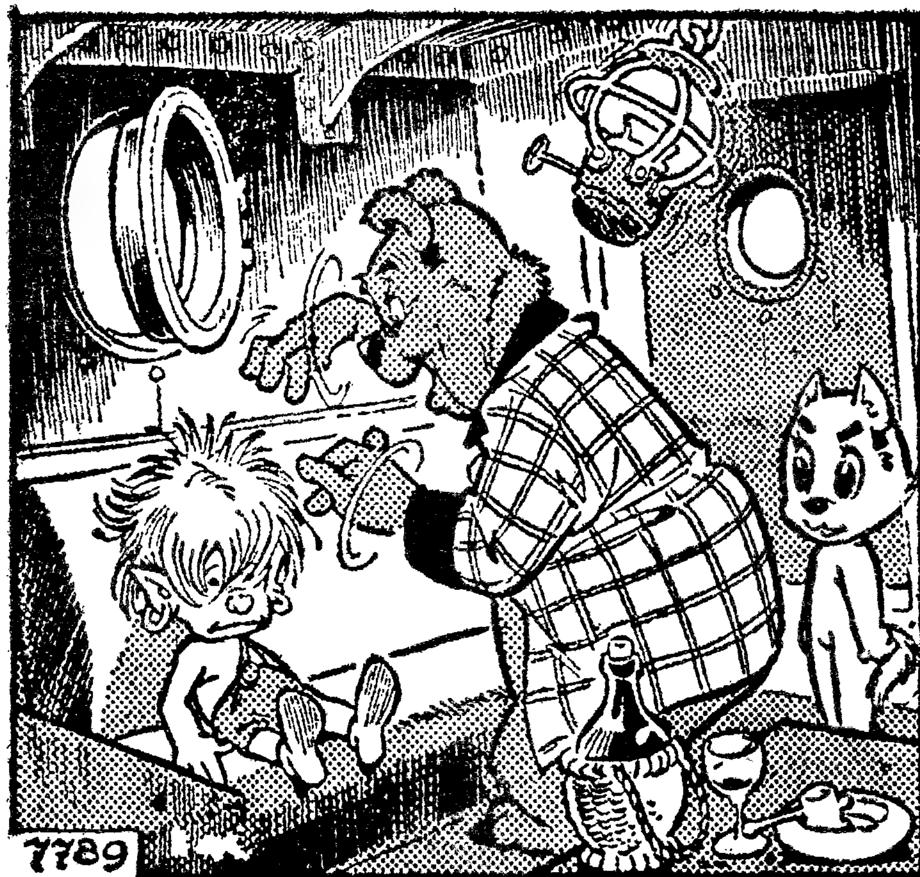
„En wie hebben we daar?" riep de gezagvoerder uit. „Niet alleen ben je zonder toestemming aan land gegaan, maar daar neem je me nog een overgehaalde verstekeling mee ook! Je loopt me de spuigaten uit, Bobbel!"

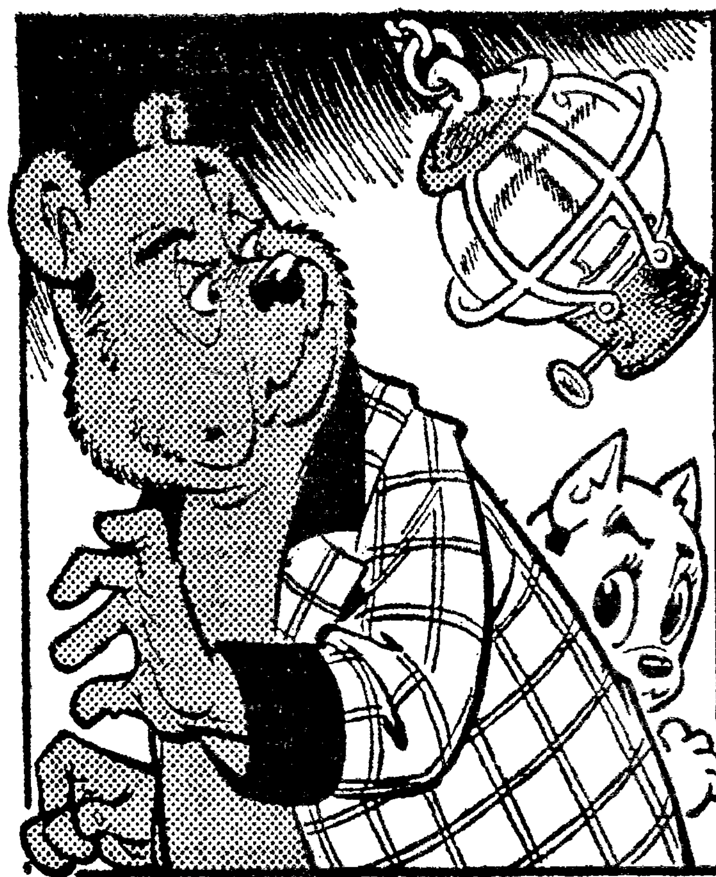
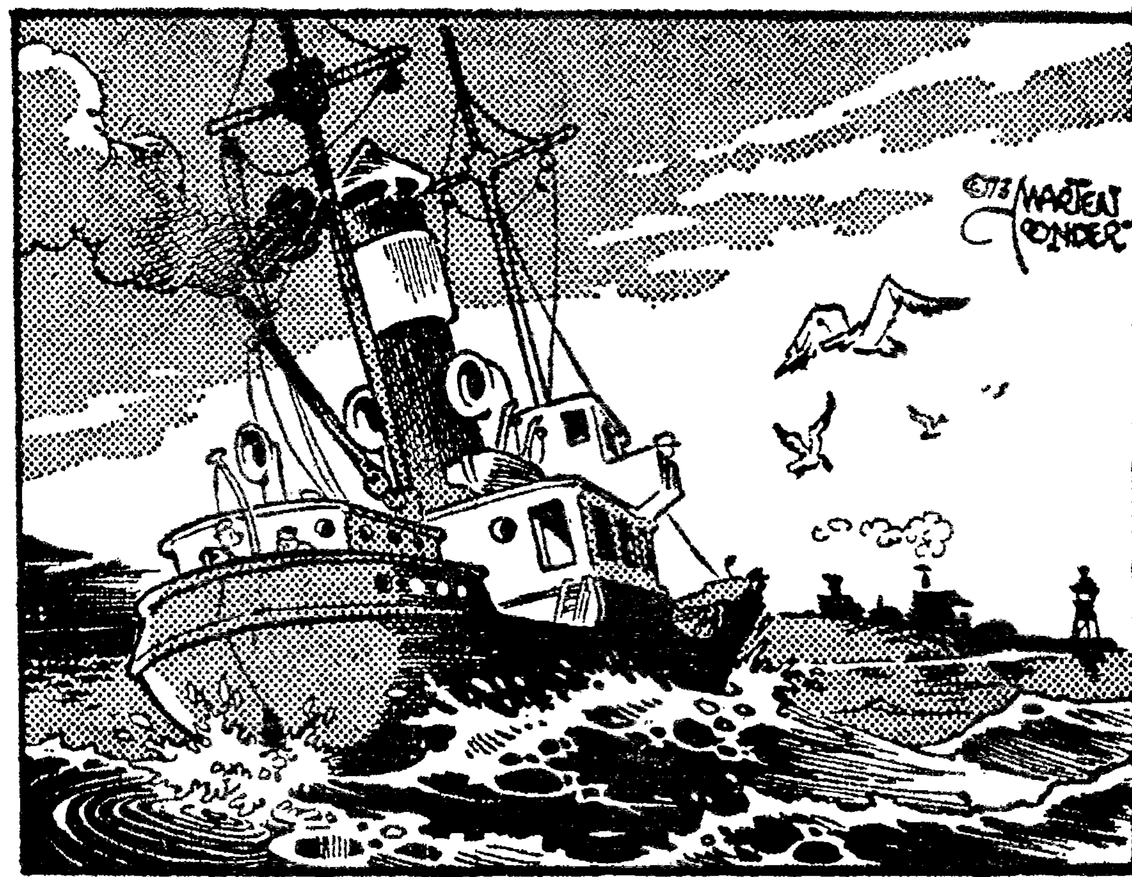
„Ik loop niet, ik sta", verklaarde heer Ollie fier. „En mijn naam is Bommel, dat weet u heel goed. Daar op dat eiland heersen onbeschrijfelijke toestanden waaruit ik dit stumperdje met levensgevaar gered heb. Die slotvoogd deugt niet en over zijn gade wil ik niet eens praten. Als u goedkeurt, dat die twee ontspoorden dit schaap grootbrengen tussen een bende woeste reuzen moet u zich schamen!"

Deze woorden lieten niet na indruk op Wal Rus te maken. Gedurende enige tijd stond hij zwijgend tegenover de onbevreesde heer, terwijl hij dreigend onder zijn klep uitloerde, doch toen draaide hij zich op zijn hakken om.

„Ik wil niet in de diplomatiek van een onderontwikkeld gebied verzeild raken", gromde hij. „Maar je hebt mijn lading verstierd, meneer! Naar mijn geld kan ik nu wel fluiten, en daar stel ik jou aansprakelijk voor".

Na deze woorden beende hij met zware passen naar de brug, terwijl hij bevel gaf om het anker te hijsen en te vertrekken.

7789. Heer Ollie bracht de beschermeling naar zijn hut en terwijl de Albatros onder een grijze lucht naar het vaderland koerste, trachtte hij het ventje op zijn gemak te stellen. Maar hoe hij ook zijn best deed, hij slaagde er niet in. Het kereltje hing landerig op de bank en keek zonder belangstelling naar de vermakelijke handgebaren en gezichtsvertrekkingen die hij ten beste gaf.

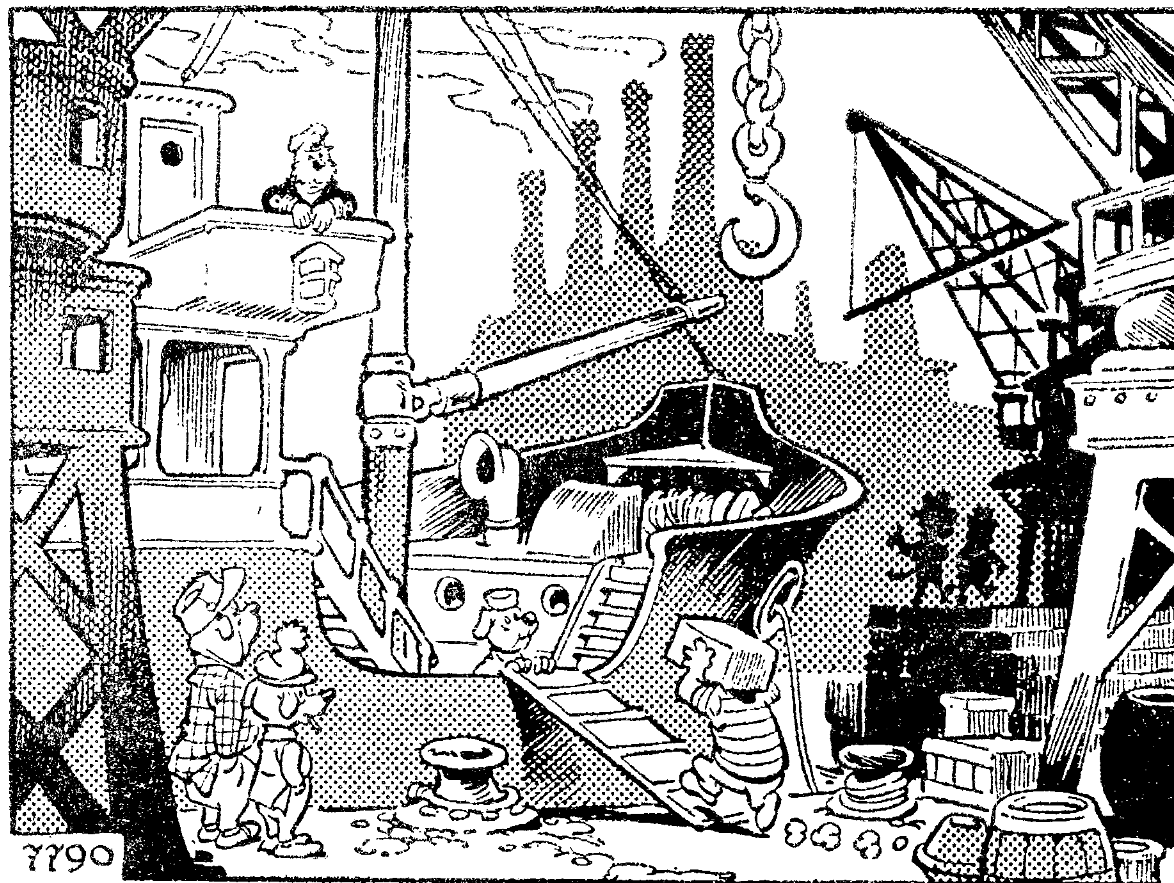
„Joehoe", riep heer Bommel met grappige stem. „Waar is tie dan? Hoe doen de vogeltjes? Piepie!"

„Hij is moe", zei Tom Poes op de achtergrond.. „Of misschien maakt u hem bang".

„Bang?" riep heer Ollie uit. „Je hoeft niet bang te zijn zolang oom bij je is, hoor! Er kan je hier niets gebeuren! En je wordt ook niet meer opgesloten in een donkere ruimte. Daar zal ik voor zorgen, al moet de onderste steen boven komen, wat jij Tom Poes? Trouwens, boze reuzen kunnen hier niet komen".

„Hm", zei Tom Poes. „Ik weet het niet. Misschien zijn die reuzen wel onzichtbaar. Op dat eiland heb ik ze ook niet gezien".

Deze opmerking verontrustte heer Bommel wel een beetje, maar hij ging toch voort met zijn moeilijke taak, zonder veel verder te komen. En toen tenslotte de pier van Rommeldam in het zicht kwam had hij nog steeds geen woord uit het baasje kunnen krijgen.

7790. Op een stille septembermorgen legde de Albatros aan bij de oosterpier en de kabelgast Pieterman legde een loopplank uit.

,,Van mij mag het lossen beginnen'', zei kapitein Wal Rus tot zichzelf. ,,Als het een beetje meezit, kunnen we de volgende week weer varen. Maar kijk, daar komt meneer Kantenklerk al aan met een streepjesbroek.''

Hij doelde op de reder, die in het ochtendlicht onder de kranen zichtbaar werd, vergezeld van een ambtenaar eerste klasse, die het vaartuig in kwam klaren.

,,Een goed schip'', sprak de eerste. ,,Zestig jaren oud, maar even goed als toen het van stapel liep. Ik ga altijd kijken, als het binnenkomt. Ware romantiek, amice! Onze toekomst ligt op zee!''

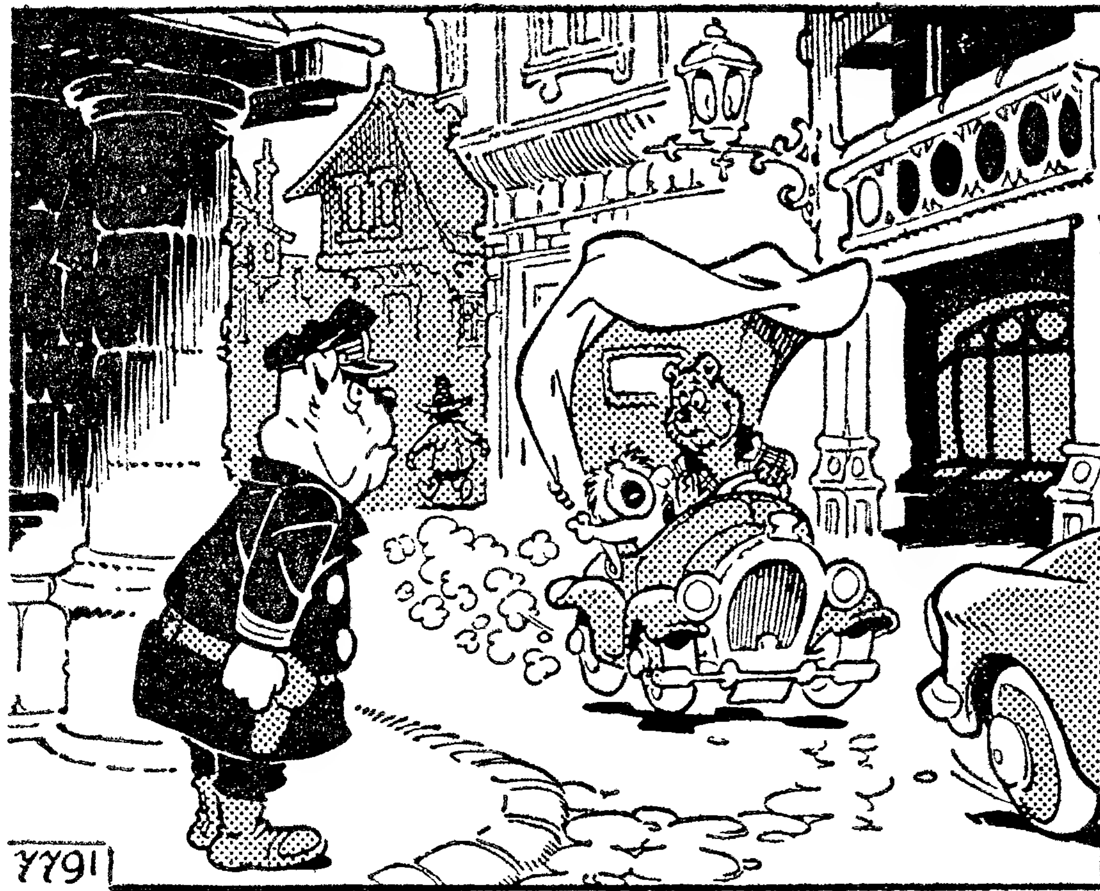
,,Daar ben ik ook wel eens bang voor met al die olievelden'', gaf de hooggeplaatste klerk wat zorgelijk toe.

,,Parbleu'', hernam de heer Canteclaer. ,,Het beste deel van de bevolking vaart, dat is wat ik bedoelde. Mannenwerk! Jongens van stavast!''

Hij zweeg verrast, want op dat moment kreeg hij heer Bommel in het oog, die als eerste het schip verliet. Aan zijn hand voerde hij een luidschreiend ventje mee en Tom Poes volgde het tweetal met een bezorgd gezicht.

,,Fi donc'', prevelde de reder betrekkend. ,,Zo raakt de klad in de zeevaart, wanneer allerlei randfiguren het ruime sop polluteren!''

,,Het geeft te denken'', zei de ambtenaar Dorknoper, terwijl hij het luidruchtige groepje peinzend naoogde. ,,Ik vroeg me net al af waar al die olievelden toch vandaan komen.''

7791. Heer Ollie had zijn beschermeling naar de Oude Schicht gebracht, die in een pakhuis op de terugkeer van zijn eigenaar had gewacht. Zorgzaam zette hij het brullende kereltje naast zich op de bank, en nadat Tom Poes in de bagageruimte had plaats genomen, reed hij door de nog stille straten van Rommeldam op huis aan.

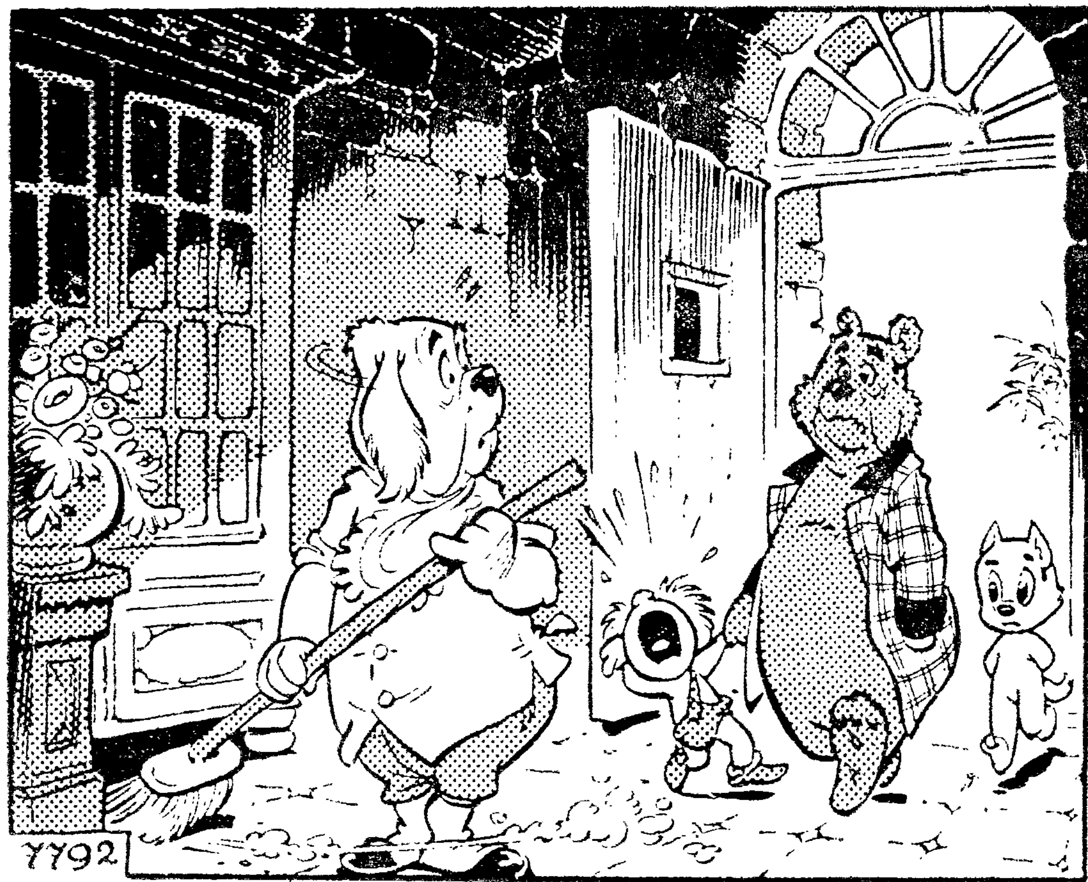
,,Stil nu maar!" maande hij. ,,Je zult zien hoe prettig het op Bommelstein is, met allemaal mooie dingen en kunst om je heen. Rustig en veilig, zonder boze reuzen, bedoel ik!"

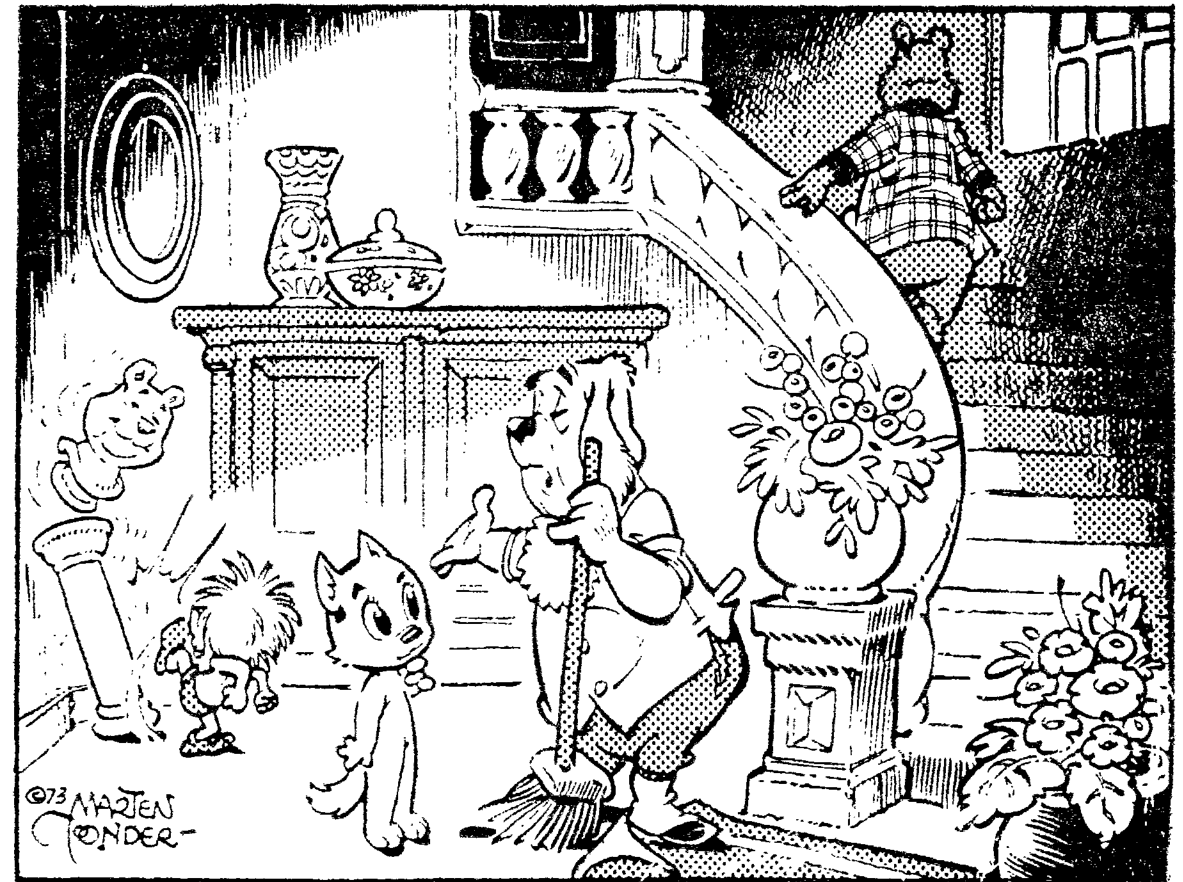
Zijn kalmerende woorden gingen echter verloren in het ratelen van de motor en het schreeuwen van het ventje — en het valt te begrijpen, dat het lawaai de aandacht trok van de commissaris van politie die bezig was aan zijn morgenronde.

,,Natuurlijk Bommel weer", sprak deze fronsend tot zichzelf. ,,Altijd dezelfde. Ik vraag me af wat hij nu weer van plan is. Het lijkt op ontvoering!"

Hij oogde het voertuig na totdat het om een straathoek verdween en stapte toen nadenkend verder. Het toeval wilde, dat hij zodoende doctorandus Zielknijper tegenkwam, een bekend geleerde op het gebied van de kinderziel. Deze verliet juist zijn huis om zich naar de kliniek te begeven, toen de luidruchtige wagen passeerde, en hij dacht er natuurlijk het zijne van. Daarom had hij ook niet veel uitleg nodig, toen de politiechef zijn verdenking uitsprak.

,,Het zou niet de eerste keer zijn", sprak hij glimlachend. ,,Maar wees gerust; ik zal op kiese wijze informaties inwinnen."

7792. Het schreien van zijn beschermeling was niet minder geworden toen heer Bommel zijn huis betrad. De bediende Joost, die juist bezig was de hal een beurt te geven, keek dan ook geschrokken op.

,,Welkom, heer Olivier'', sprak hij, terwijl hij op geschoolde wijze een stofnest onder de kast veegde. ,,Hebt u een prettige reis gehad? Mijn spit is gelukkig over, als ik zo vrij mag zijn.''

Zijn vriendelijke woorden gingen in het gebrul verloren en daarom trad hij wat naderbij.

,,Mijn spit is gelukkig over, met uw goedvinden!'', herhaalde hij roepend. ,,Het was de rust! De rust en de stilte, die hebben mij genezen!

,,Mooi!'', riep heer Bommel. ,,Daar ben ik blij om. Dan kan jij misschien dit arme ventje een beetje bezig houden. Ik ben uitgeput door de vermoeienissen van de reis; ik ga een beetje rusten.''

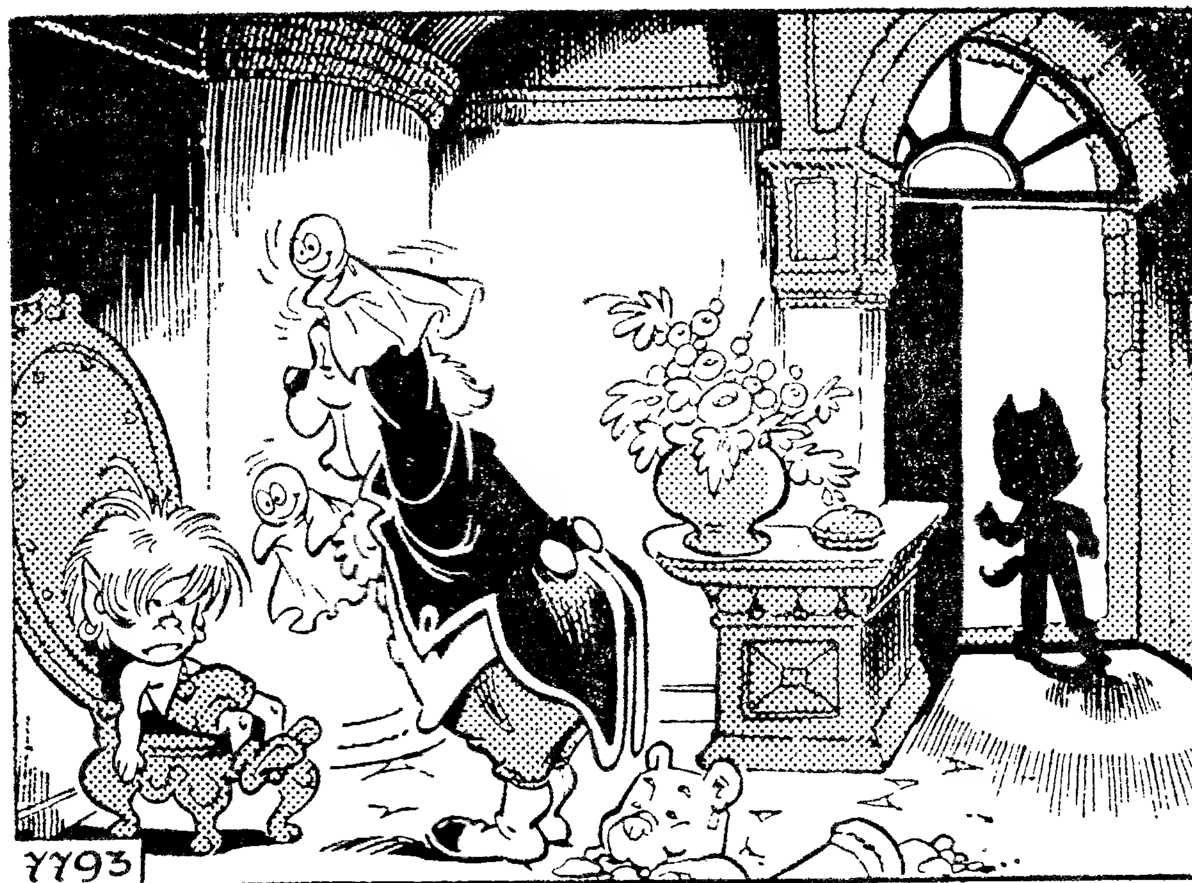
Na deze woorden verdween hij naar boven, en nauwelijks was hij uit het gezicht, of het kereltje staakte zijn gehuil.

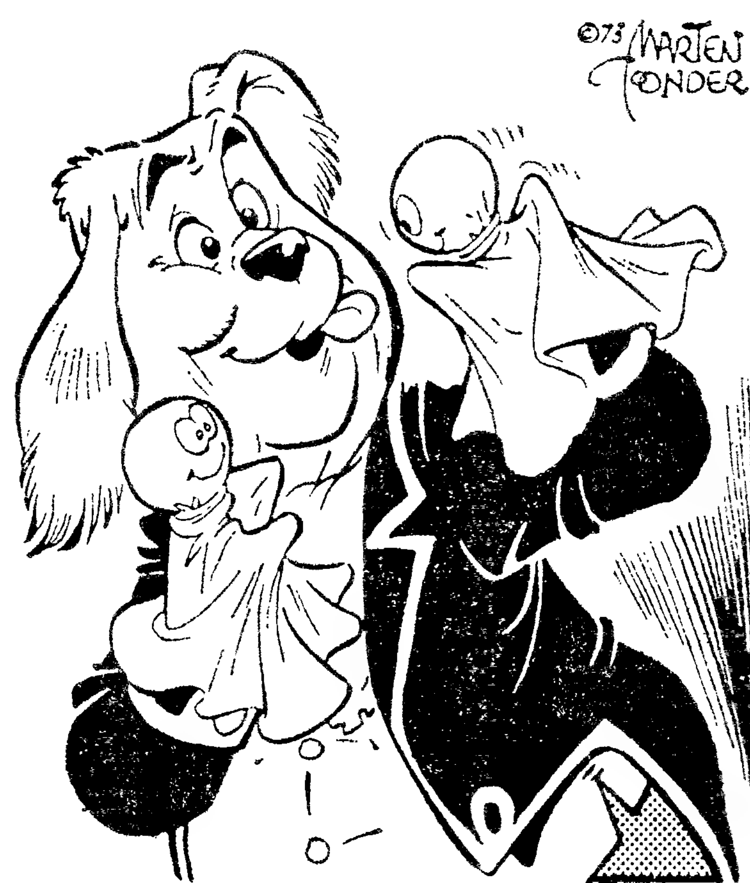
,,Dat is beter'', hernam Joost vermoeid. ,,Wie is deze jonge heer, als ik vragen mag?''

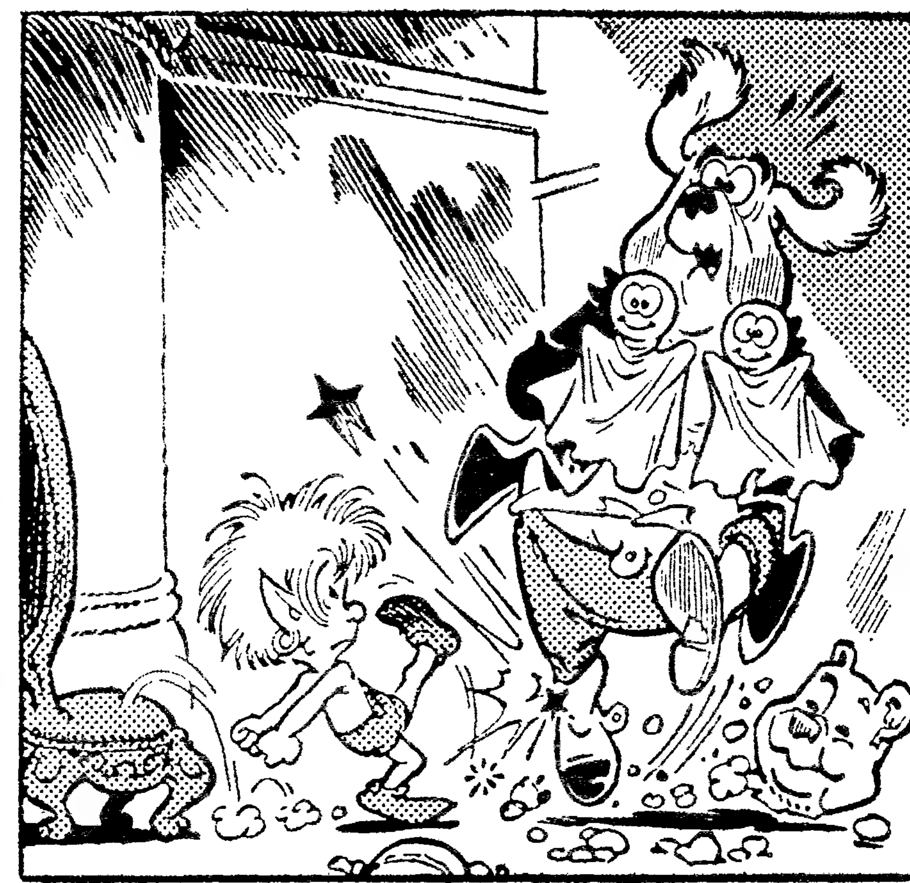
Tom Poes legde uit hoe ze het kereltje ontmoet hadden en de trouwe bediende schudde meewarig het hoofd.

,,Het is wat te zeggen'', zei hij. ,,Maar het bezighouden van mijn neefjes heeft mij op dit gebied wel wat geleerd. Ik ken een heel vermakelijk poppenspel...''

Zijn verdere woorden waren onverstaanbaar, want op dat moment trapte de kleine gast een pilaartje om waarop het gipsen hoofd van heer Ollie stond – en toen het ter aarde stortte, maakte het heel wat lawaai.

7793. Toen het ventje een van heer Ollie's beeldhouwwerken had omgetrapt, ging hij op een stoel zitten en sloot de oogjes.

,,Foei!", sprak Joost, terwijl hij zijn jas aanschoot. ,,Dat was héél betreurenswaardig! Het is te begrijpen, maar toch komt het niet te pas. De jonge heer verveelt zich misschien, ik zal trachten hem op een verantwoorde manier te vermaken."

Zo pratende knoopte hij vaardig een paar poppen van stofdoeken, tekende er oogjes op en stak ze aan de handen.

,,Dit", verklaarde hij, ,,is de heer Klaassen. En dit is Katrijn, zijn vrouw. Zeg dan dag-dag!"

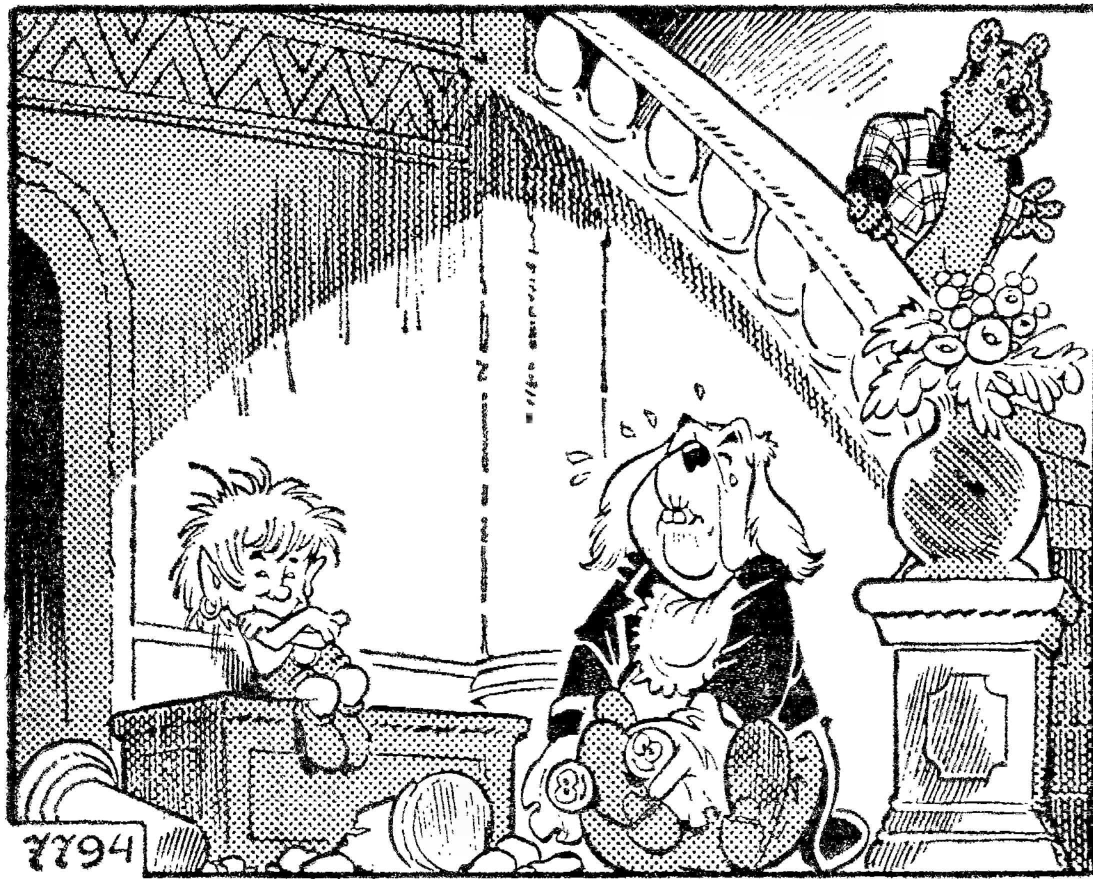
,,Je hebt er slag van", zei Tom Poes, terwijl hij naar de deur liep. ,,Ik ga nu maar naar huis."

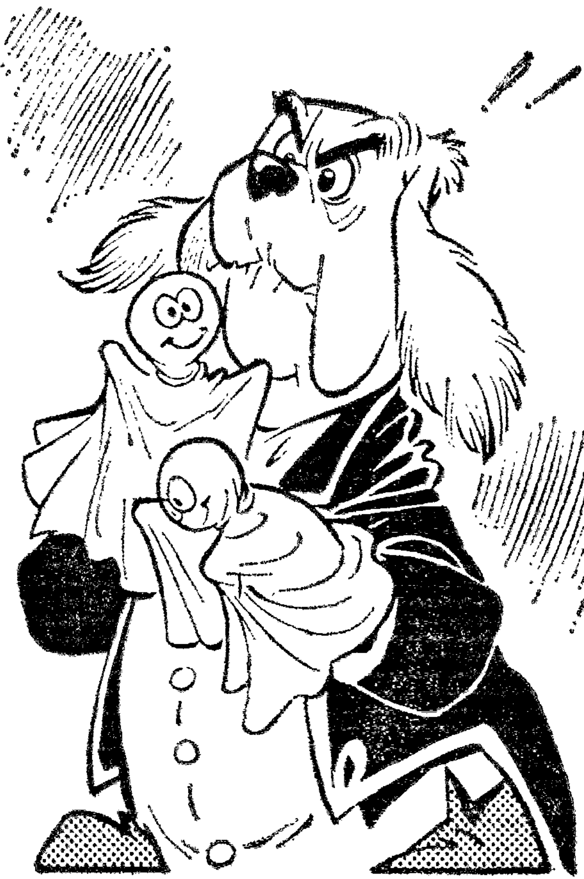
De bediende hoorde hem echter niet, hij ging geheel in zijn bezigheden op.

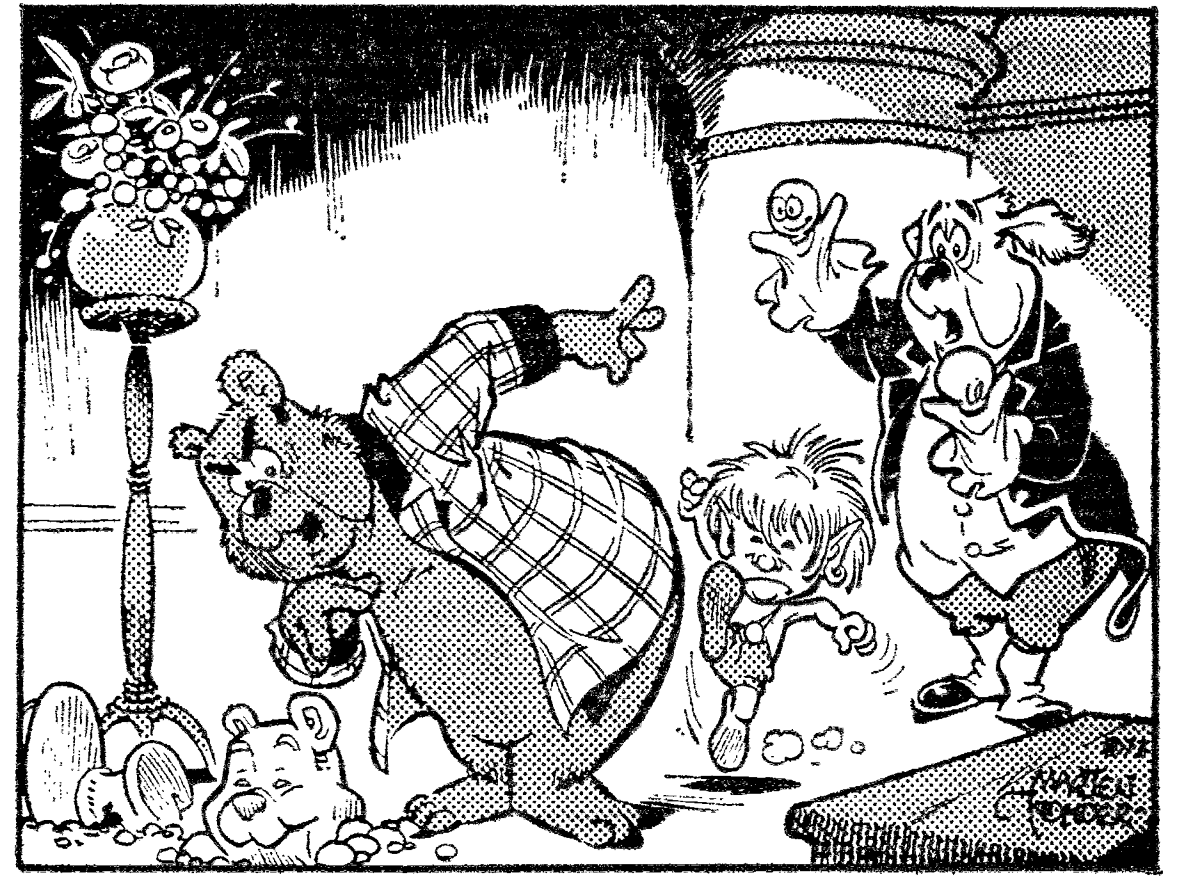
,,Zo Katrijn!", riep hij met schelle stem. ,,Zit je weer niks te doen? Ik heb je wel in de gaten. Je veegt het stof onder de kast! Ja, ja! ik zal je krijgen!"

Zijn toehoorder opende de ogen tot een spleetje en hierdoor aangemoedigd vervolgde de brave knecht snerpend: ,,Jij zal niks krijgen, met je welnemen! Ik zal jou krijgen, Jan Klaassen¡ Ik zal jou een schop geven, als je me toestaat. Ga weg, hoor je me? Ga maar op reis en laat me met rust!"

Zo roepende bewoog hij de geknoopte stofdoeken met zwaaiende vingers zo vermakelijk heen en weer, dat het ventje geheel opleefde. Hij opende de kijkers en terwijl hij van de stoel sprong, gaf hij de poppenspeler een krachtige trap tegen de schenen.

7794. Joost gaf een hoge gil en nadat hij enige tijd met verwrongen gelaat rondgehüppeld had, belandde hij dreunend op de tegels.

Daar trof heer Bommel hem aan, toen hij ongerust de trap afdaalde.

,,Wat is hier aan de hand?'', riep hij klagelijk: ,,Kan ik dan niet eens even tot rust komen zonder dat er ongelukken gebeuren? Wat ben je toch lomp, Joost. Wat moet dit eenzame ongelukkige jongske wel denken?''

De beklagenswaardige bediende vergat zijn smart en richtte zich waardig op.

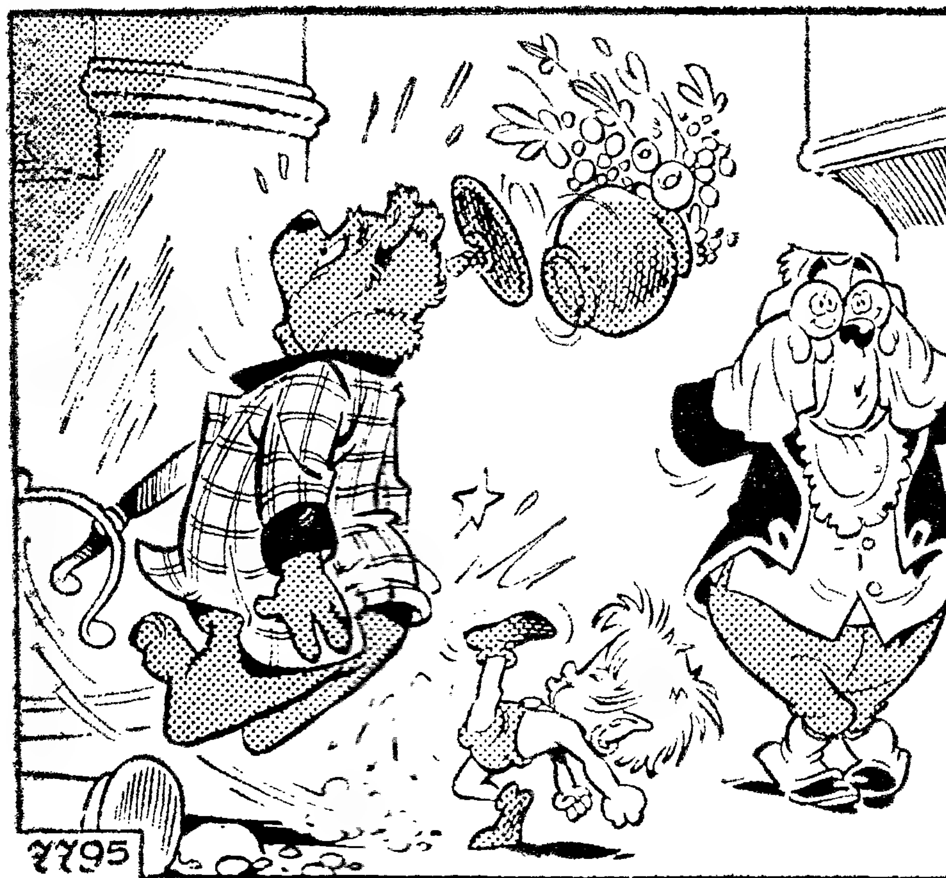
,,Dit jongske is door en door slecht'', sprak hij met dunne mond. ,,Hij heeft mij tegen het scheenbeen geschopt, met uw welnemen. En dat, terwijl ik hem door verantwoord poppenspel trachtte te vermaken. Het is zeer betreurenswaardig, heer Olivier! Ik trek mijn handen van hem af, want anders zal de spit mij weer in de rug schieten, als u mij totstaat!''

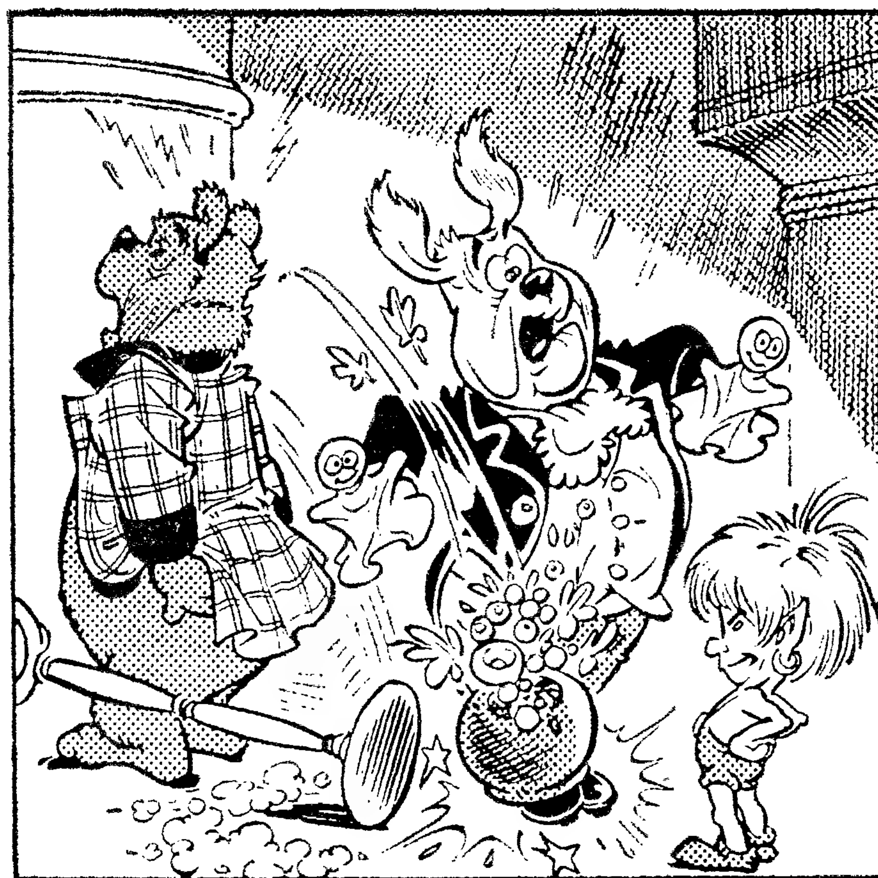
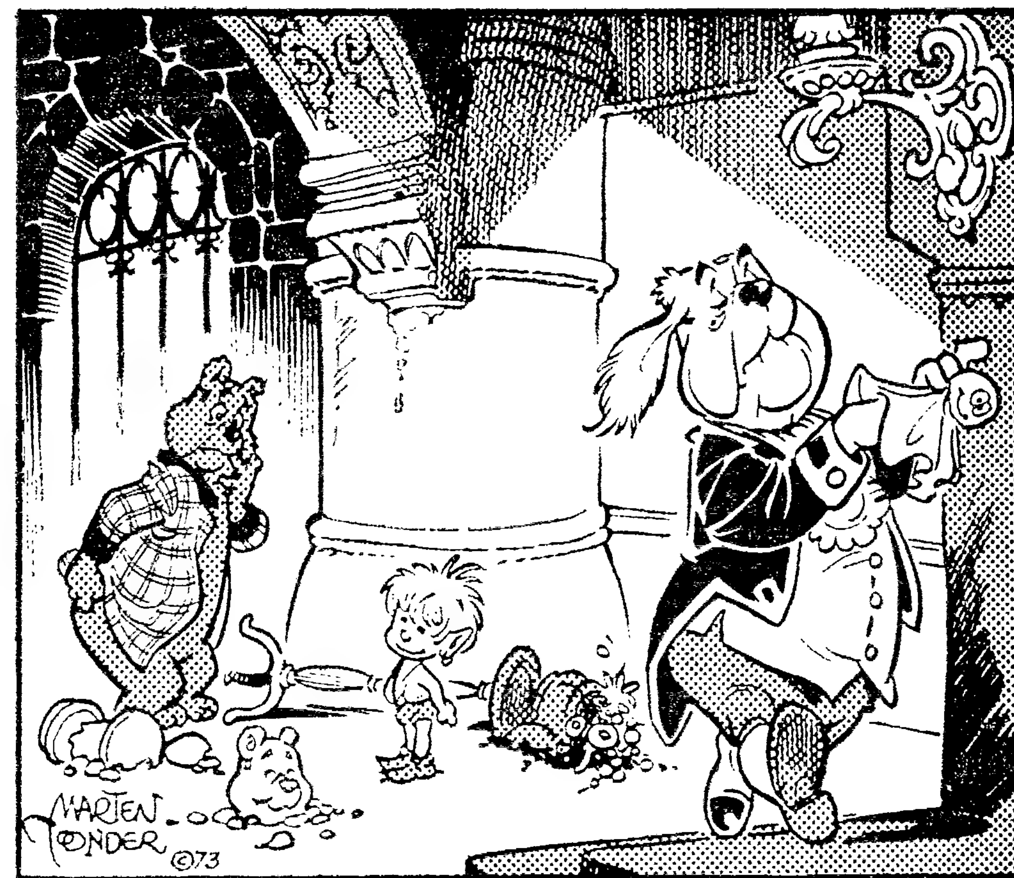
Maar heer Ollie luisterde niet naar hem. Zijn blik was op het borstbeeld gevallen, dat zwaarbeschadigd op de grond lag en hij boog er zich toornig overheen.

,,En wat betekent dit?'', hernam hij. ,,Kan je niet voorzichtiger met mijn kunst omgaan? Of wil je de schuld hiervan soms ook aan dat stakkertje geven? Nu, wat heb je hierop te zeggen, Joost?''

,,Pas op!'' riep de knecht, terwijl hij ijlings overeind kwam.

Maar helaas, het was reeds te laat...

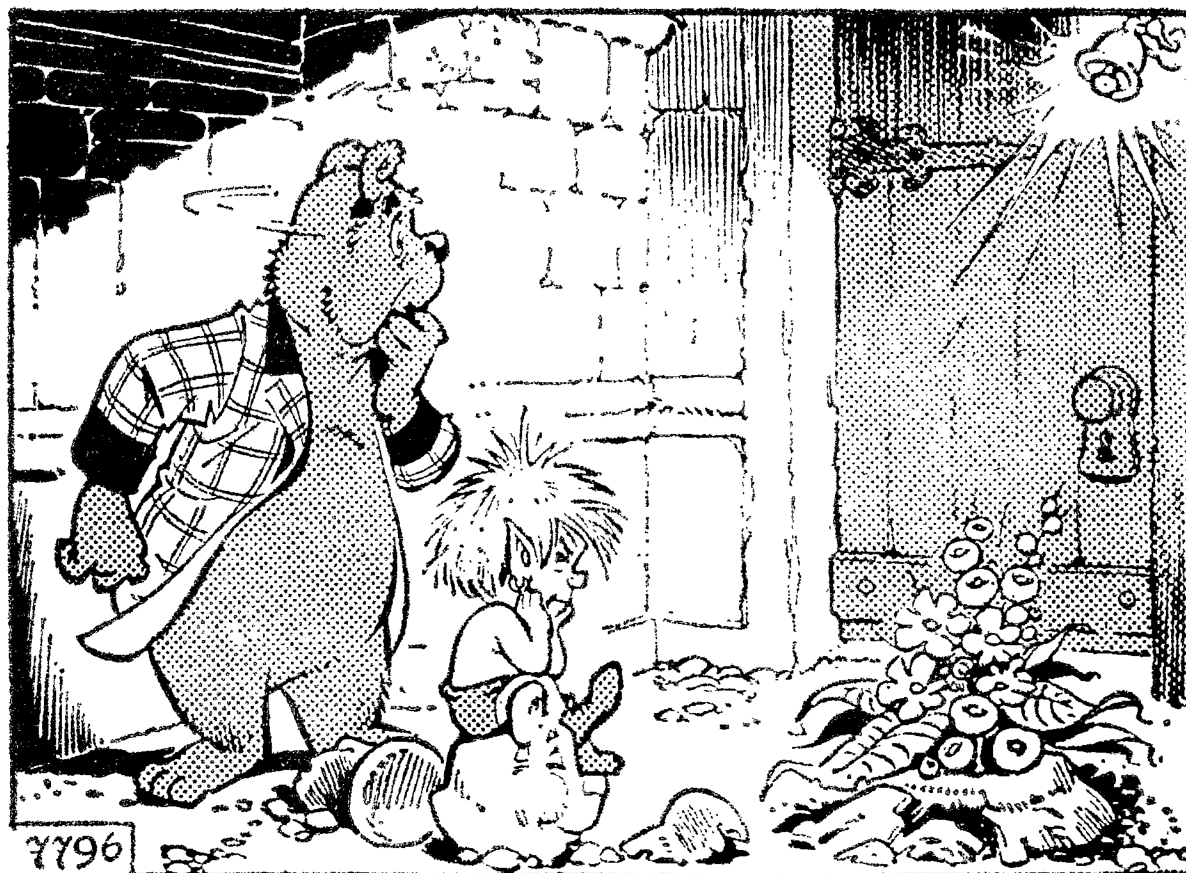
7795. De aanblik van heer Bommels gebogen figuur was te veel voor het ventje en voordat Joost in had kunnen grijpen sprong hij voorwaarts, terwijl hij opnieuw een goed gerichte trap gaf.

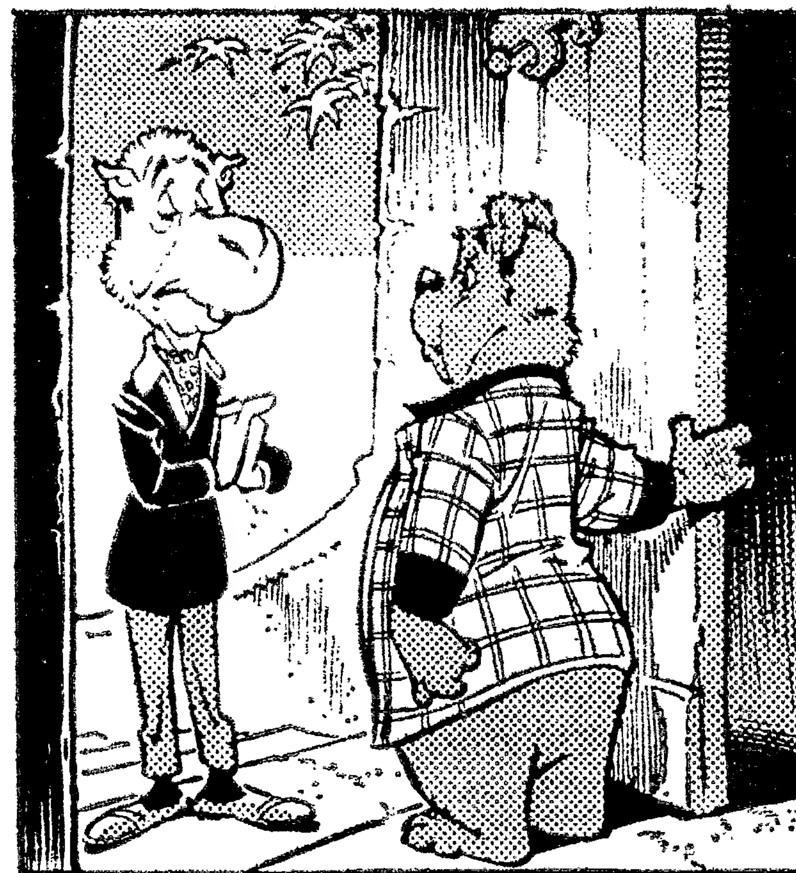
De getroffen heer sprong met een kreet overeind en hij was zo verrast door het gebeuren, dat hij een daar staand bloemtafeltje raakte. Dit stortte kletterend om en het smaakvolle bloemstuk dat erop stond, kwam met een doffe slag op de tenen van de ongelukkige bediende neer. Gedurende enige tijd was de stille hal van Bommelstein gevuld met de onbeheerste uitroepen van meester en knecht, terwijl de kleine gast glunderend toekeek.

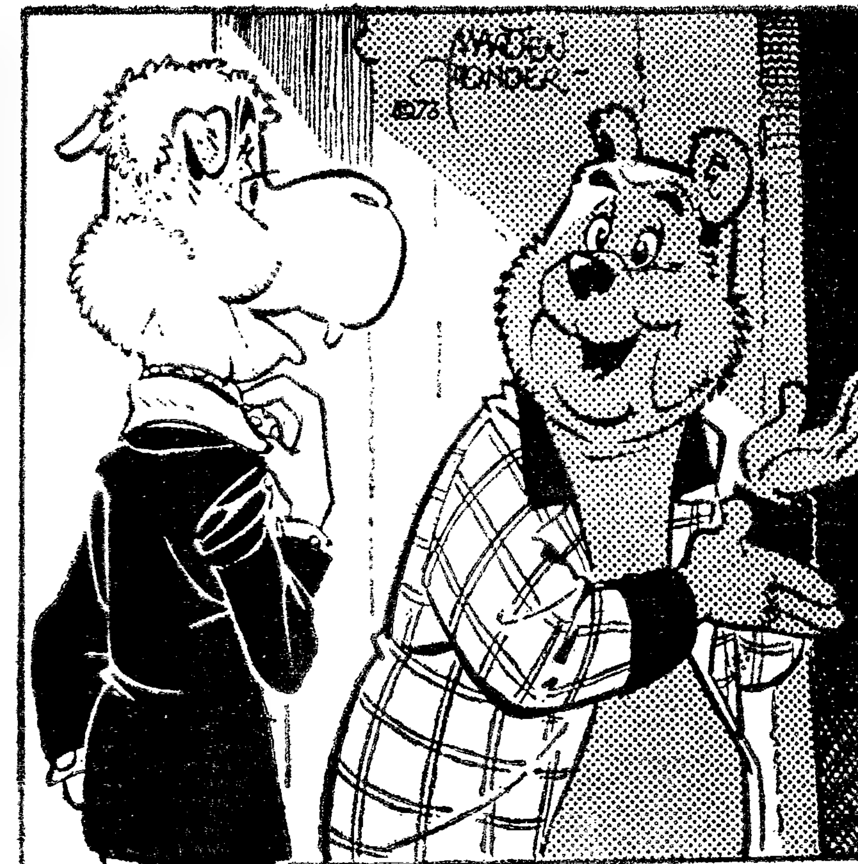
Joost was de eerste die zijn zelfbeheersing hervond.

„Ik ga mij weer aan mijn werk wijden, met uw goedvinden", sprak hij, terwijl hij naar de keuken liep en de geknoopte stofdoeken van zijn vingers trok. „De opvoeding van deze eh... jonge heer laat ik gaarne aan u over, heer Olivier."

Hij verdween en heer Bommel keek hem bedrukt na. Het werd hem duidelijk, dat hij weer eens een opvoedkundig probleem om handen had. Maar het verleden had hem geleerd, dat zoiets niet eenvoudig is en daarom zag hij de toekomst zorgelijk in.

7796. Heer Ollie begon te begrijpen, dat zijn jonge gast een einde dreigde te maken aan de rustige sfeer van Bommelstein en neerslachtigheid maakte zich van hem meester. Het ventje had intussen op het gevallen borstbeeld plaatsgenomen waar het narrig voor zich uitkeek.

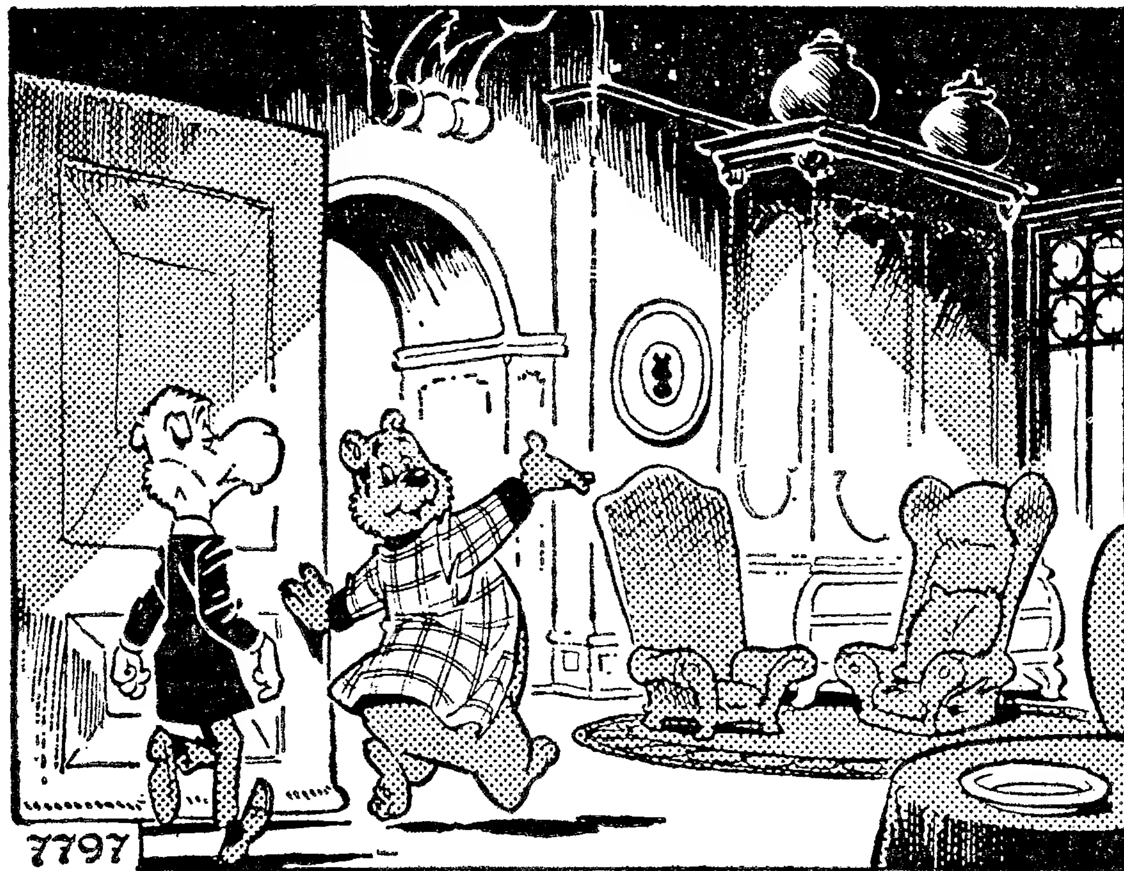
,,Dat moet je niet doen'', vermaande zijn beschermer op verdrietige toon. ,,Dit huis is gevuld met mooie en gevoelige dingen, die het leven van een heer zo prettig maken. We moeten aardig voor elkaar zijn, dat is veel leuker dan plagen en trappen, zeg nu zelf! Ik bedoel eh ... Ga van mijn kunsthoofd af, bedoel ik! Anders wordt oom Ollie boos!''

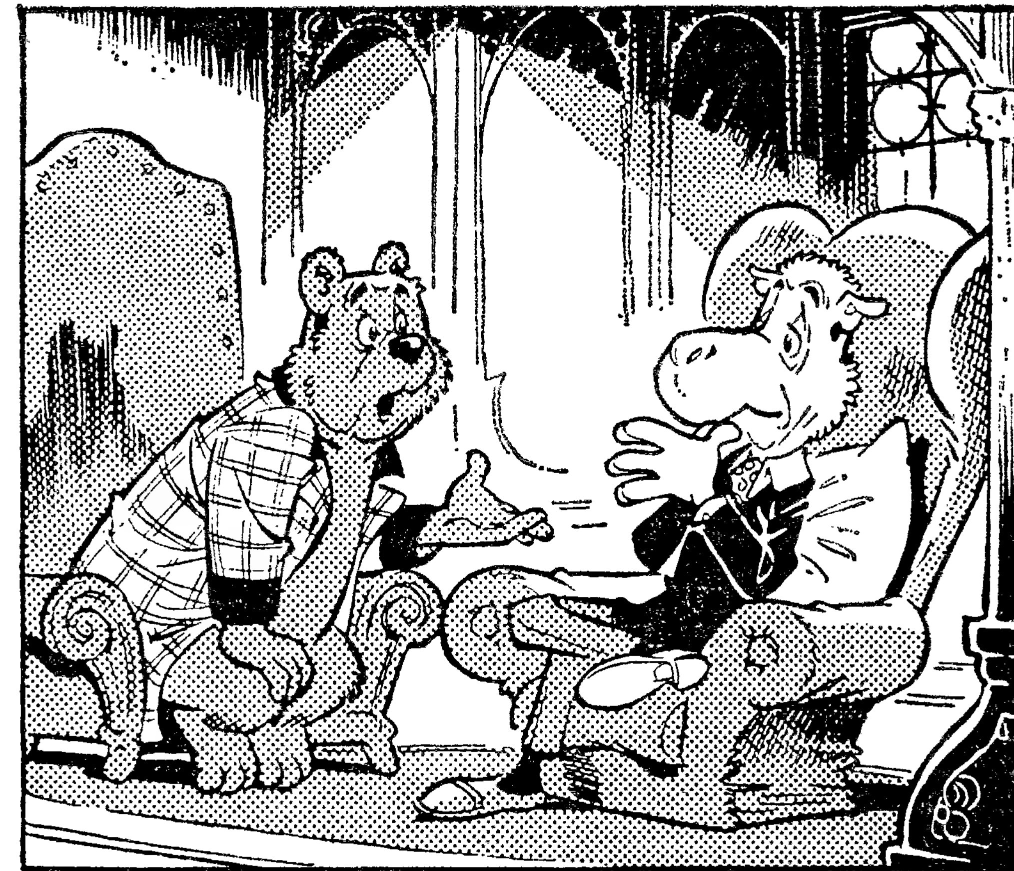
Op dat moment werd er gebeld. Het gerommel van pannen in de keuken werd luider, zodat het duidelijk was, dat Joost geen zin had om zijn plicht te doen en noodgedwongen opende de opvoeder daarom zelf de deur.

,,Goede middag meneer Bommel'', sprak doctorandus Zielknijper, die op de drempel stond. ,,Ik hoor daar, dat u een logeetje hebt! Natuurlijk wil ik mij niet opdringen, stel je voor. Maar het verleden leert, dat een deskundige in deze omgeving niet misplaatst is. Kijk, laat ik het zo stellen: vóórdat er een noodlottige ontwikkeling plaatsvindt...''

Hij zweeg onthutst, want inplaats van de tegenwerking die hij gevreesd had, werd de deur gastvrij opengeworpen.

,,Maar natuurlijk'', riep heer Ollie hartelijk uit. ,,Komt u toch binnen. Ik zit hier met een heel moeilijk geval, dat het uiterste van mijn teer gestel vraagt.!''

7797. Heer Bommel ging zijn gast voor naar de zitkamer en bood hem een stoel aan.

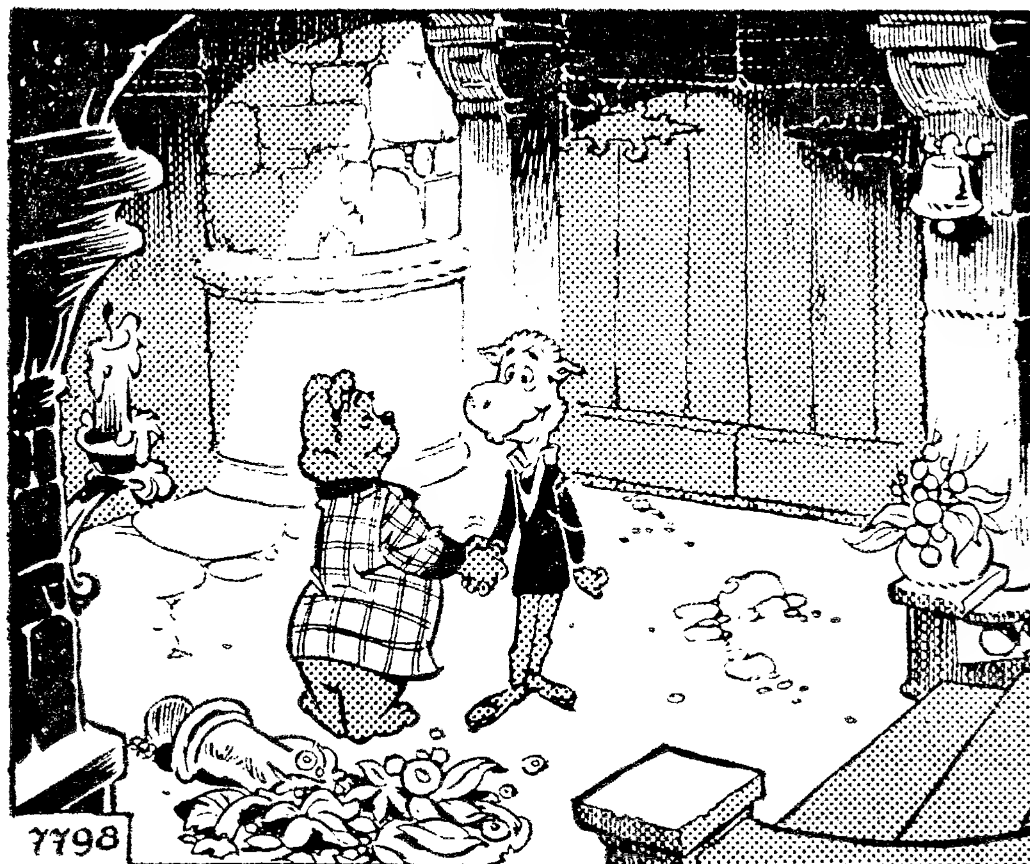
„Prettig dat u toevallig langs komt," sprak hij. „Vroeger zag ik dat anders, omdat ik nu eenmaal een kritisch oog heb voor zielkundigen. Maar dit ventje is een héél bijzonder geval, dat een grote schok gehad heeft, waar ik als heer en als Bommel erg mee inzit."

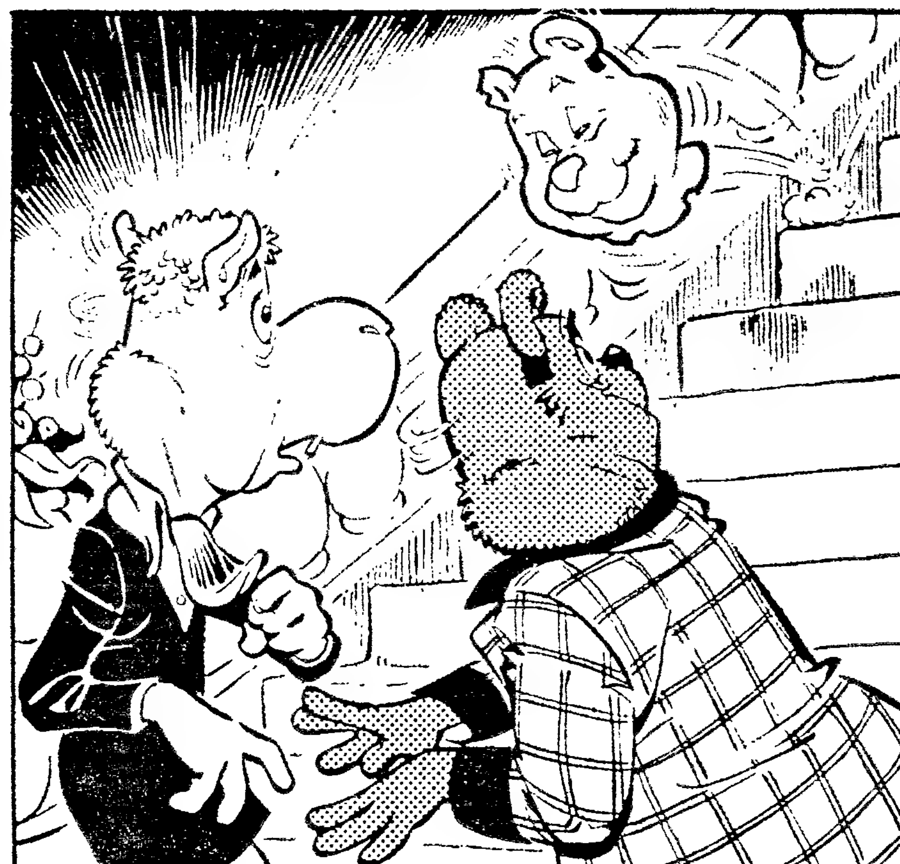
Deze woorden prikkelden doctorandus Zielknijper en hij luisterde dan ook oplettend naar het verhaal dat hem daarop verteld werd.

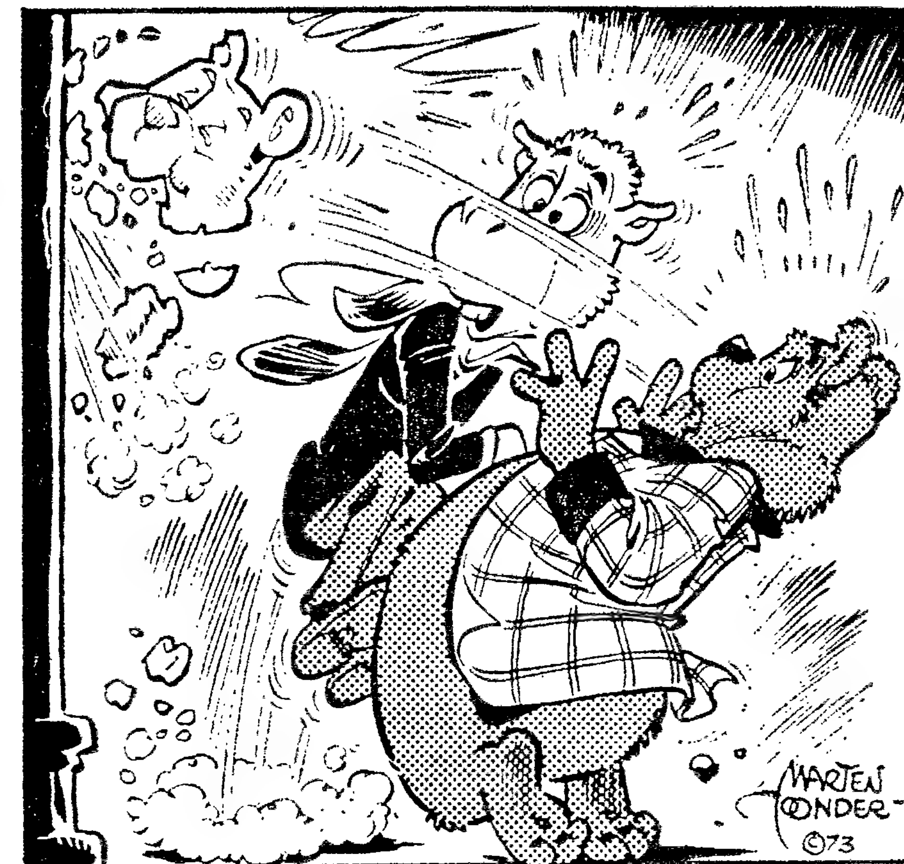
„Met levensgevaar heb ik hem ontworsteld aan de klauwen van verscheurende reuzen!", besloot heer Ollie tenslotte bewogen. „Maar nu zit ik ermee, omdat hij geheel uit het lood geslagen is, als u begrijpt wat ik bedoel."

„Het is schokkend," gaf de zielkundige hoofdschuddend toe. „Het is een kleuter uit een a-sociaal milieu. Niet praten en kunstwerken vernielen. Héél typisch! Ik mag uw handelwijze natuurlijk niet goedkeuren, omdat u het kereltje zonder toestemming hebt onttrokken aan de opvoeders. De voogdijraad immers..."

Hij zag, dat zijn gastheer betrok en vervolgde haastig: „Alla. Ik zie uw punt, Het lijkt me het beste, dat ik uw beschermeling meeneem. Misschien kan ik in de rust van een verantwoorde omgeving tot een goed gesprek met hem komen — en zijn beschadigd vertrouwen winnen."

7798. Toen doctorandus Zielknijper voorstelde om het kereltje mee te nemen naar zijn kliniek, voelde heer Ollie zich erg opgelucht. Glimlachend begeleidde hij zijn bezoeker de kamer uit en schudde hem warm de hand.

,,Ik wens u veel succes!'', sprak hij hartelijk. ,,Waar is het ventje? Ik wil me natuurlijk niet aan mijn verantwoordelijkheid onttrekken. Maar het ligt niet in mijn lijn om eigenwijs te zijn, zegt u nu zelf!''

,,Nee, nee'', gaf de zielkundige haastig toe. ,,U handelt erg verstandig. Dit soort gestoorde kleuters vraagt nu eenmaal om een deskundige aanpak. Met geschoolde liefde en begrip kan men soms verrassende resultaten bereiken. Dat leert de praktijk.''

,,Zou het?'', vroeg heer Bommel. ,,Ik hoop het, bedoel ik. Die reuzen zitten hem natuurlijk dwars — en ik denk niet, dat u veel reuzen in uw praktijk tegenkomt.''

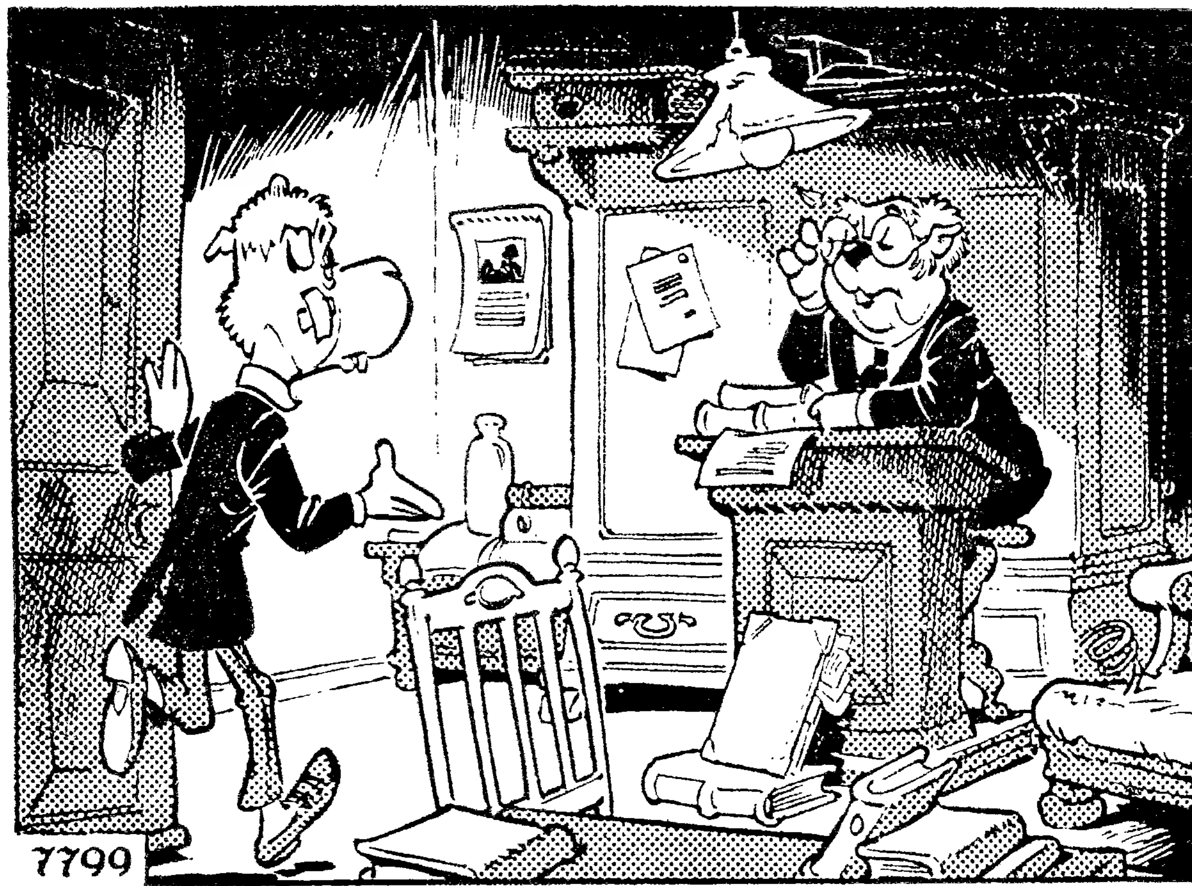
Om de mondhoek van de heer Zielknijper verscheen een nerveus trekje.

,,Het is ongewoon'', gaf hij toe. ,,Maar op die prille leeftijd is de onschuld nog zo groot, dat gewelddadige impulsen van buitenaf...''

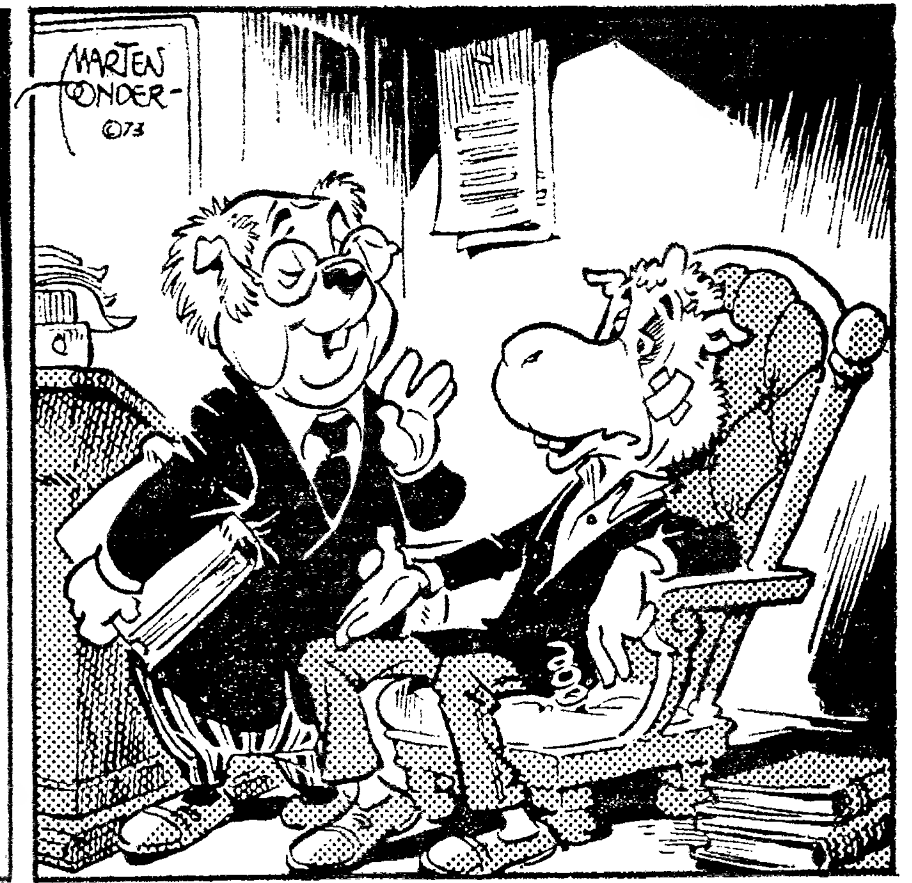
Hij brak af, toen hij merkte, dat de ander niet luisterde, doch met uitpuilende ogen naar de trap keek. IJlings wendde hij zich om en toen werd hij een stuk beeldhouwwerk gewaar dat van boven af in zijn richting geworpen werd. Het stuiterde op de treden en terwijl hij zich met een noodsprong in veiligheid bracht, herkende hij het gipsen gelaat van zijn gastheer dat langs hem heen tegen de muur bonkte en in scherven uiteenviel.

,,H-hoe v-vreselijk is d-dit alles'', stamelde heer Ollie — en zelfs de geoefende wetenschapsman had moeite de juiste woorden te vinden.

,,Agressieve impulsen zijn hier niet uit te sluiten'', mompelde hij bleek.

7799. Enige dagen later vroeg doctorandus Zielknijper een gesprek aan met de ambtenaar eerste klasse van de stad Rommeldam. Deze trok een wenkbrauw op, toen hij de bekende zielkundige met pleisters en kwetsuren binnen zag komen, maar hij wist, dat ieder beroep zijn schaduwzijden heeft en daarom schonk hij er geen aandacht aan.

,,Ik kom uw raad vragen'', zei zijn bezoeker op matte toon. ,,De heer Bommel heeft mij een pupil opgedrongen waarvan de achtergronden onduidelijk en verdacht zijn. Ook de papieren zijn niet in orde. Kunt u mij inlichten over de te nemen stappen?''

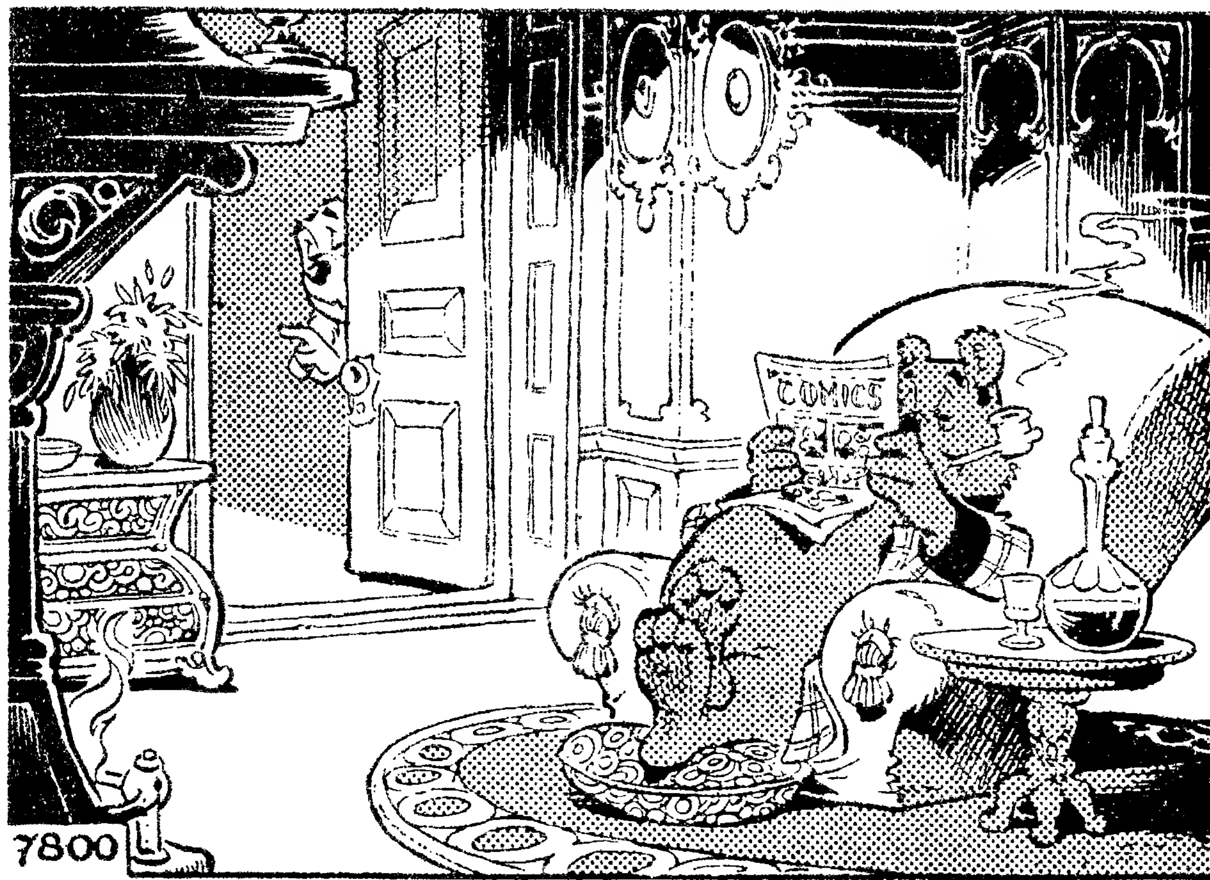
Daarop schetste hij in korte trekken wat heer Ollie hem verteld had en de heer Dorknoper begon in enkele boeken te bladeren.

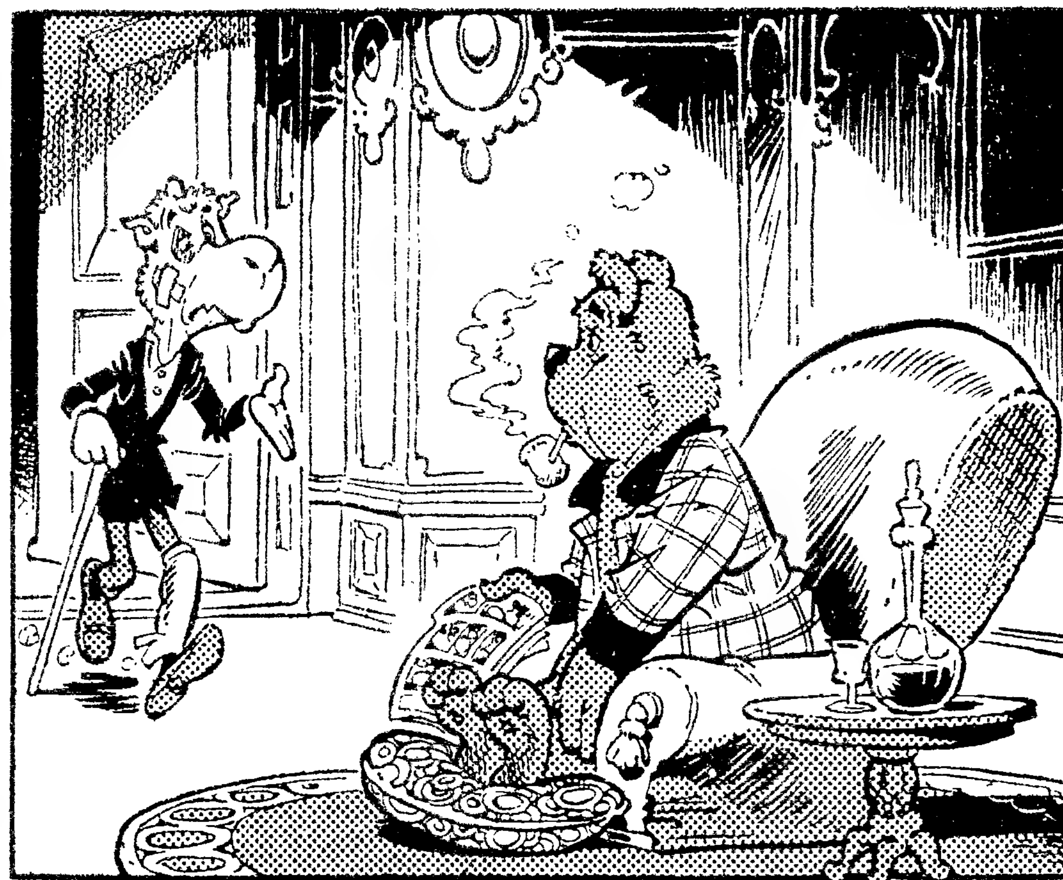
,,Het eiland Laak'', hoorde de ander hem mompelen. ,,Dat valt buiten onze jurisdictie. Hm, het staat op de lijst van de broedende gebieden. Aanwezigheid van vernietigende elementen; in de wandeling de Vrezelijke Krakken genoemd. Zeer gevaarlijk. Staat onder toezicht van de inspecteur. Geen omgeving voor een minderjarige zou ik zeggen. Nochtans...''

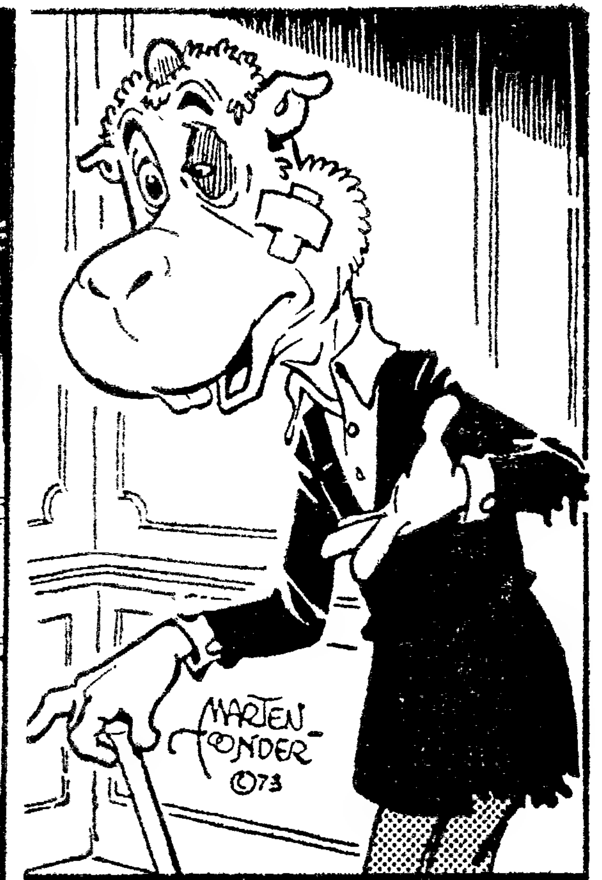
,,Het is een moeilijk geval'', klaagde de heer Zielknijper. ,,De ontvoering door de heer Bommel brengt mij in gewetensnood. Maar als opvoeder stuit het mij tegen de borst het ventje terug te sturen.''

,,Ik begrijp het'', zei de hooggeplaatste beambte. ,,En ik zal een oogje toedoen. Ten slotte hebben wij ambtenaren ook gevoel, al wordt dat wel eens vergeten.''

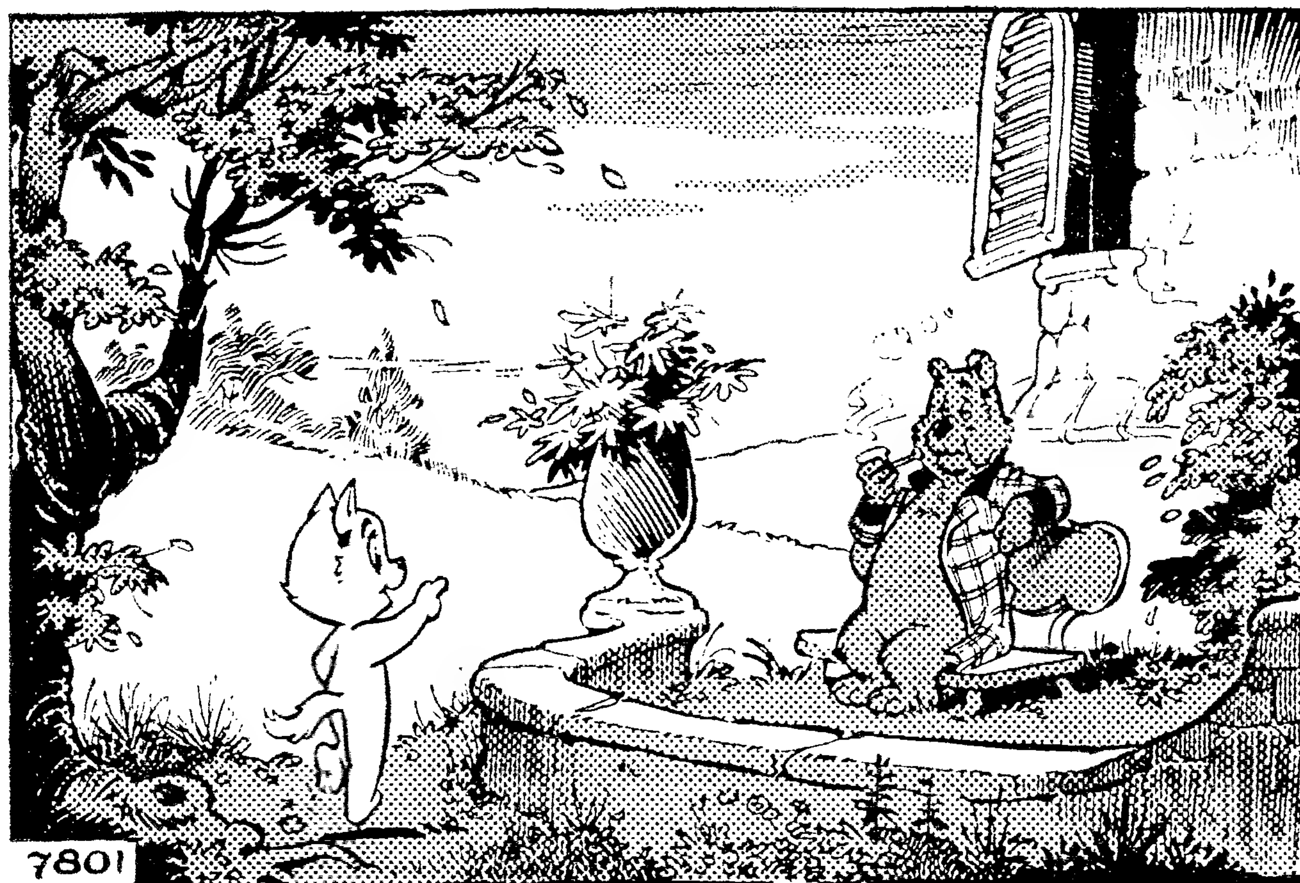
,,Dat is mooi van u'', sprak de zielkundige, een weinig teleurgesteld. ,,Goed, ik zal mijn moeilijke taak in het verborgene voortzetten.''

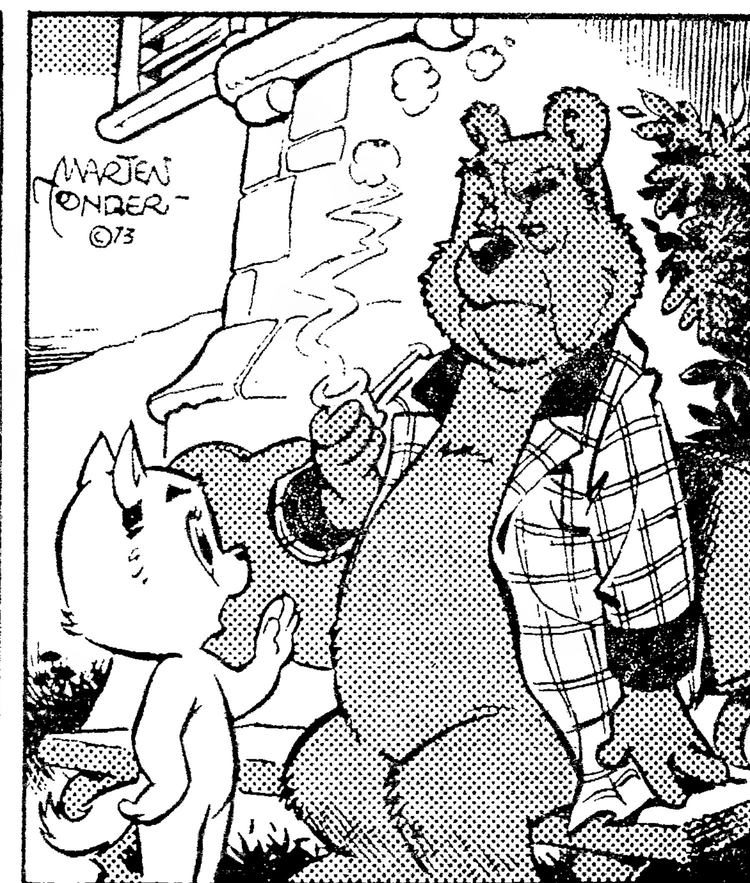

7800 Nadat de scherven waren opgeruimd en er een nieuw borstbeeld besteld was braken er prettige dagen voor heer Bommel aan. Omringd door de goede zorgen van de bediende Joost en de rustige sfeer van zijn huis gaf hij zich over aan het oplossen van kruiswoordpuzzels en ander geestelijk voedsel.
Maar op een middag werd hij daarin gestoord door het bezoek van doctorandus Zielknijper.
,,Gaat u zitten'', zei hij, een meewarige blik op het geschonden uiterlijk van de geleerde werpend. ,,Hoe gaat het met het kereltje? Mijn beschermeling, bedoel ik. Ik bedoel...''
,,Ik weet wie u bedoelt'', verklaarde de zielkundige, terwijl hij zijn verbonden been voorzichtig voor zich uitstrekte. ,,Met liefde en oneindig geduld heb ik hem aan het praten kunnen krijgen, zodat ik nu weet dat hij Flut heet. Maar hij klaagt over eenzaamheid en hij verlangt naar zijn broertje Knot, dat op het eiland schijnt te zijn achtergebleven. Tussen elementen, die de vrezelijke Krakken genoemd worden.''
,,Een broertje?'' riep heer Ollie geschrokken uit. ,,Die heb ik niet gezien! Dan zou ik hem natuurlijk ook gered hebben; met levensgevaar als het niet anders kon. De vrezelijke Krakken! Wat verschrikkelijk!''
,,Heel vreselijk'', beaamde de heer Zielknijper, terwijl hij voorzichtig zijn buil betastte. ,,Het kereltje is soms geheel buiten zichzelf. Ik ben nu eenmaal met zijn behandeling begonnen, en ik wil die tot een goed einde brengen. Zelfs een psycholoog heeft zijn beroepstrots. Maar door gebrek aan papieren kan ik niets aan dat broertje doen, terwijl dat toch voor de genezing van mijn patiëntje nodig zou zijn. Weet u soms raad?''
,,Natuurlijk!'' riep heer Bommel uit. ,,Met levensgevaar... eh... ik zal er eens over denken, bedoel ik.''

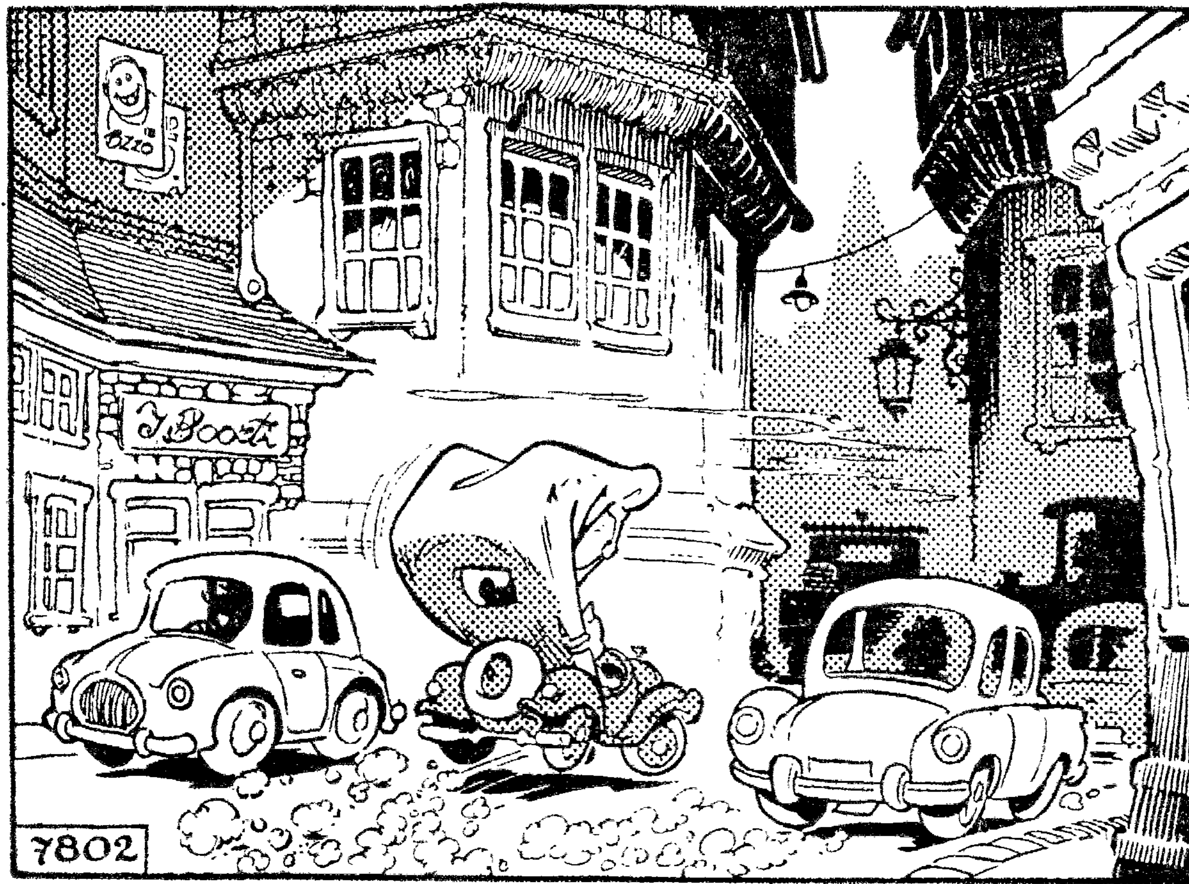

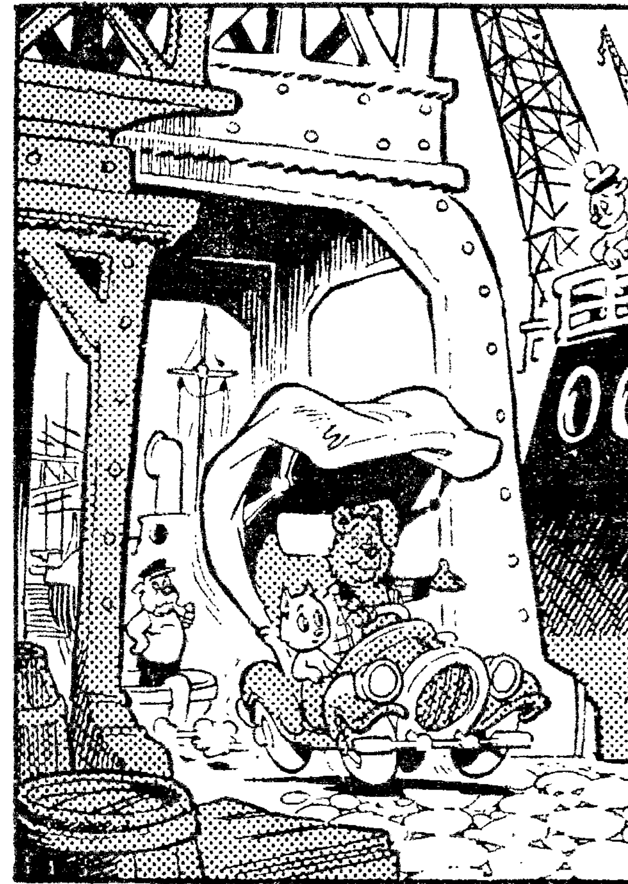

7801 Toen Tom Poes wat later op die middag Bommelstein passeerde, zag hij heer Ollie op een bank in zijn tuin zitten. De bloemen bloeiden om hem heen, en een warme najaarszon bescheen zijn gestalte, maar toch had zijn houding iets gedrukts.
,,Gaat het goed met dat vreemde jochie van het eiland Laak?'' vroeg Tom Poes. ,,Praat hij al?''
,,Ja'', zei heer Bommel. ,,Niet tegen mij, maar tegen Zielknijper waar hij nu is nadat hij mijn kunst van de trappen had gegooid, zodat mijn teer gestel ernstig geleden heeft. Hij heet Flut en hij is gestoord omdat zijn broertje Knot nog op het eiland schijnt te zitten.''
Het duurde even voordat Tom Poes alles begreep, en toen schudde hij het hoofd.
,,De zaak is toch ingewikkelder dan ik dacht'', zei hij. ,,Nòg zo'n ventje op dat eiland, stel je voor!''
,,Ja, stel je voor'', gaf heer Ollie toe. ,,Nog zo'n kereltje tussen woeste reuzen, die de vrezelijke Krakken genoemd worden. Ik zit vol gedachten, jonge vriend! Ik bedoel: zou hier nu wel een taak voor een heer liggen? Niet, dat ik er tegenop zie, natuurlijk. Maar. . .''
,,U hebt gelijk'', zei Tom Poes. ,,We kunnen het eiland Laak beter vergeten, want daar komt niets goeds vandaan. Het is natuurlijk jammer, dat we nu die reuzen niet onschadelijk kunnen maken. Maar als Knot net zo is als Flut, is er toch weinig aan verloren.''

Door deze verstandige woorden kwam heer Bommel tot een besluit.
,,Je bent harteloos'', sprak hij berispend. ,,Ik verbied je zo te praten! Als heer zie ik mijn taak helder uitgestippeld. We gaan terug naar het eiland!''

7802. De volgende morgen vroeg stuurde heer Bommel de Oude Schicht met grote snelheid havenwaarts.

,,We moeten terug naar het eiland Laak'', sprak hij. ,,Dat is duidelijk. Het gesprek met Wal Rus zal wel een beetje moeilijk zijn, maar dat is een zure appel waar we overheen moeten, wat jij?''

,,Hm'', zei Tom Poes, die zonder veel geestdrift naast hem zat. ,,Ik weet niet of hij u mee zal willen nemen, na de laatste reis. Hij heeft door ons nogal schade gehad.''

,,Jij ziet dat weer eens te donker in'', hernam heer Ollie. ,,Die schade zal ik vergoeden, want geld speelt geen rol, als er een hoog ideaal voor mijn ogen zweeft. Ik hoop dat het schip er nog ligt, zodat ik de zaak met tact en goede woorden recht kan zetten.''

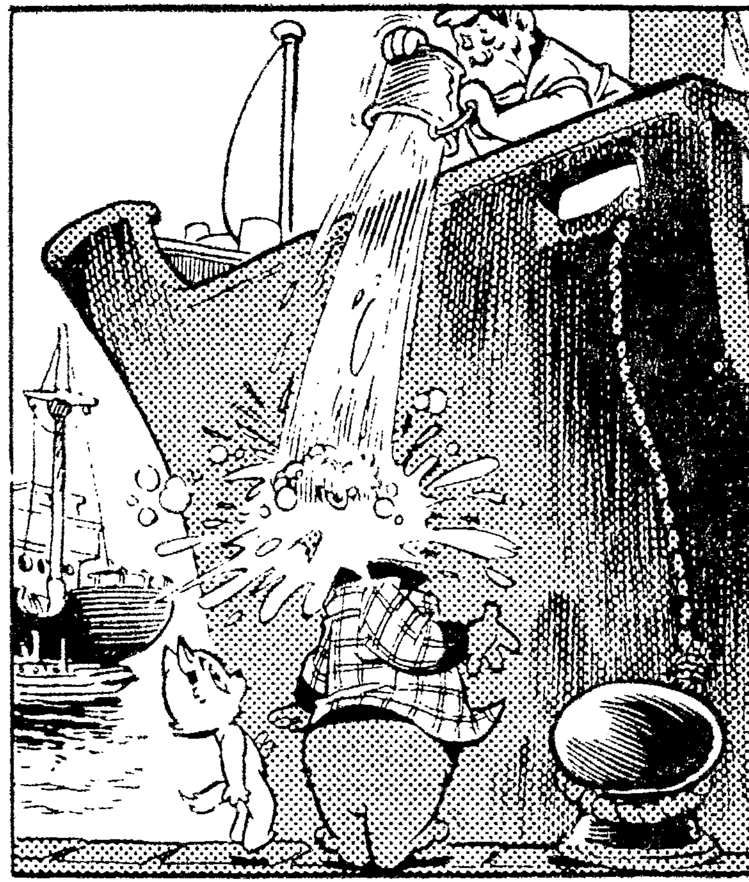
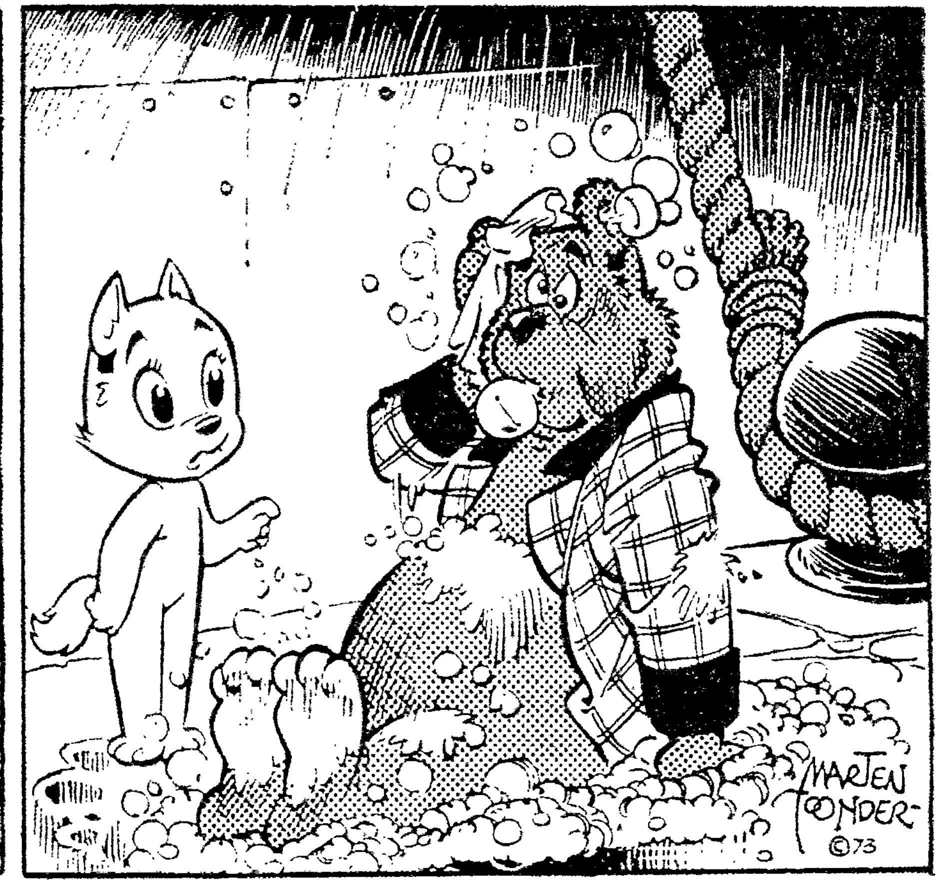
Hij had geluk, de Albatros lag nog aan de kade en de gezagvoerder hing persoonlijk over de verschansing om een oogje op de lading te houden.

,,Daar komt Bobbels aan in zijn hobbelwagen!'', riep hij ongelovig uit. ,,Heb je het ooit zo zout gegeten?''

,,Ja, kapitein'', zei de matroos, die achter hem het dek zwabberde. ,,De snert was gisteren erg branderig en nu u het er toch over hebt...''

,,Ik heb het over Blommers!'', riep Wal Rus, die zich danig opwond. ,,Houd hem van boord, Sjoerd! Die zoetwaterharing brengt ongeluk. Zeg hem, dat ik niet te spreken ben!''

7803. Heer Bommel parkeerde de Oude Schicht naast een pakhuis en liep met Tom Poes naar het schip, dat daar aan de kade lag.

,,We hebben toch maar weer geluk'', sprak hij. ,,De Albatros is nog niet vertrokken, net als ik dacht. Nu zal je zien wat ik met geld en goede woorden bereiken kan.''

Zo sprekende begaf hij zich naar een matroos die achter de railing zichtbaar was en groette vriendelijk.

,,Mijn naam is Bommel!'', riep hij. ,,Je zult me nog wel kennen van de vorige reis. Ik wil graag de gezagvoerder even spreken.''

De varensgast staakte zijn werkzaamheden en boog zich over de verschansing.

,,Meneer Blommers?'', vroeg hij. ,,De kaptein is niet te spreken en ik heb orders je van boord te houden.''

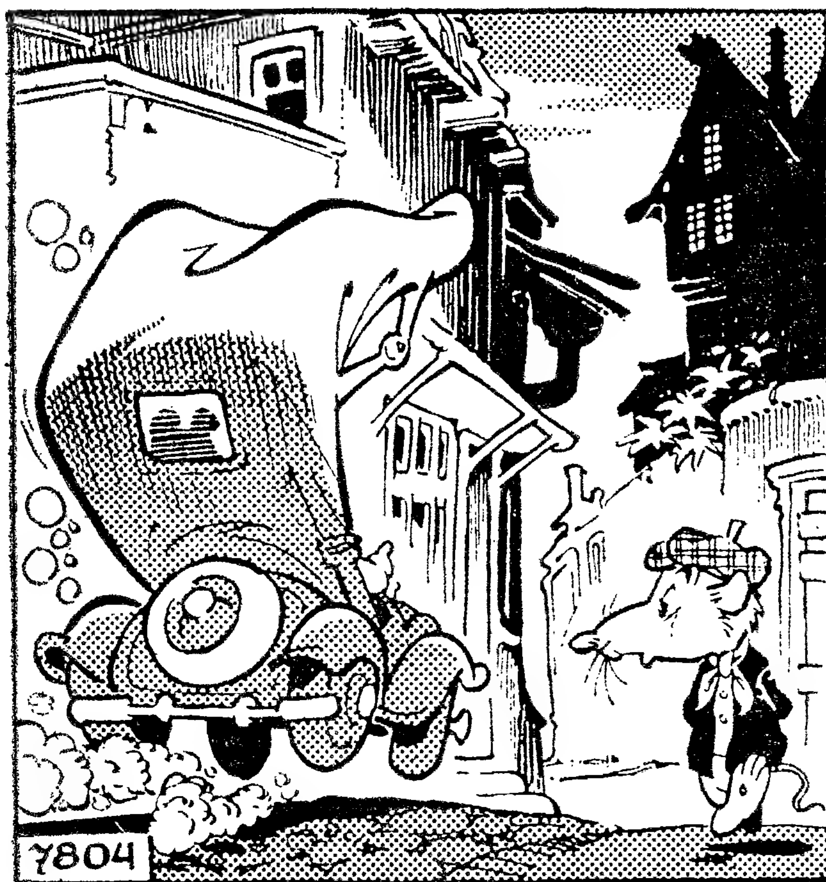
Heer Ollie betrok en tastte naar zijn portefeuille, maar reeds had de matroos zijn puts buiten boord gebracht en met een geoefende beweging over hem uitgegoten, zodat de getroffen heer lelijk uitgleed. Daar zat hij nu met schuim om het fundament, terwijl de zeepbellen hem uit neus en oren kwamen.

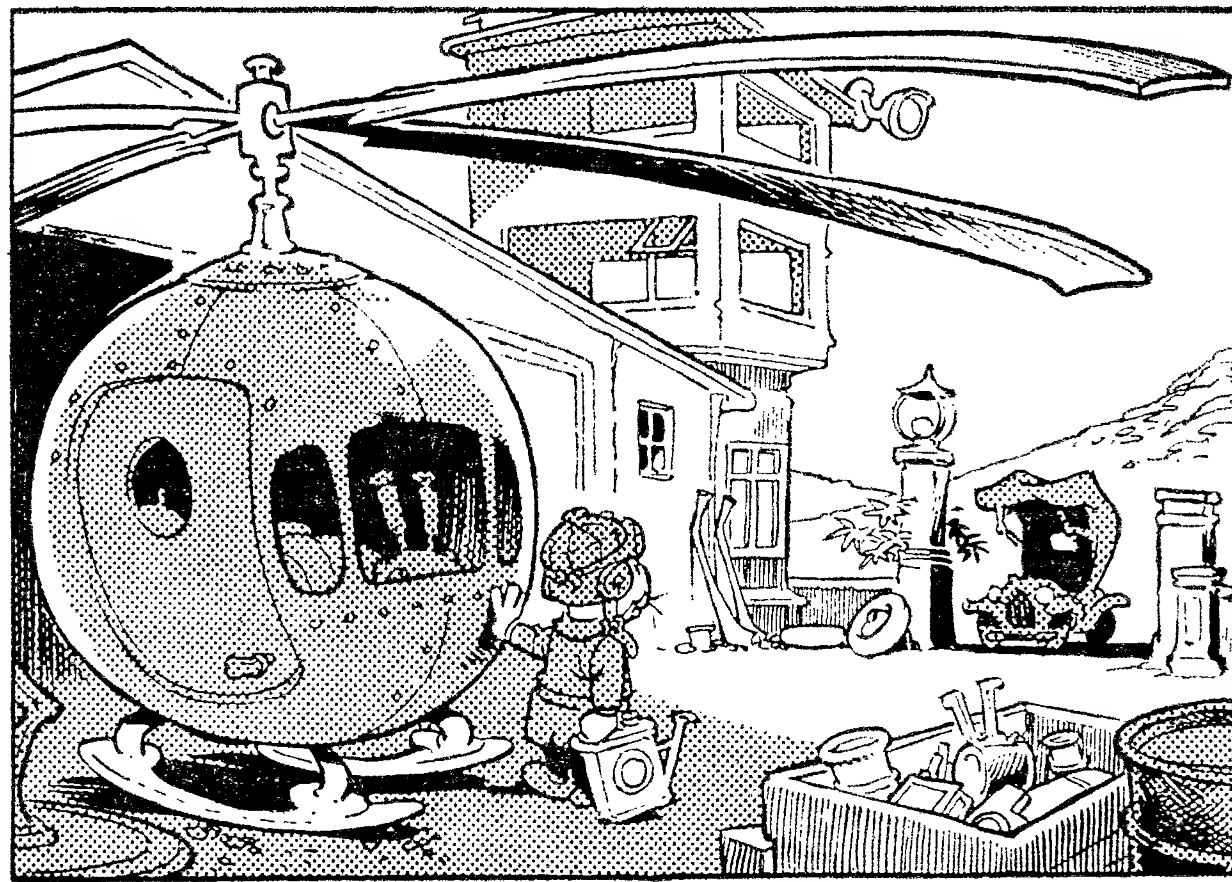
,,Hebt u zich pijn gedaan?'', vroeg Tom Poes bezorgd.

,,Blup'', stamelde heer Bommel, ,,tisj... tisj heel vleselijk.. blup..''

Met zwakke hand trok hij een zakdoek te voorschijn om zich het gelaat te betten en herhaalde toen iets krachtiger: ,,Heel vreselijk! Maar ik.. Ik zal.. De Raad voor de Scheepvaart bedoel ik.''

,,We kunnen beter weggaan'', zei Tom Poes. ,,Ik heb het gevoel, dat we hier niet welkom zijn. U zult een andere manier moeten zoeken om naar het eiland Laak te komen.''

7804. Niet lang daarna kon men de Oude Schicht met een gevaarlijke snelheid door de stad zien rijden.

,,Het is buigen of barsten'', sprak heer Bommel, die schuimend en toornig aan het stuur zat. ,,Een heer laat zich niet door onbeschaamd zeepsop van zijn plicht afbrengen. En wanneer ik door een longontsteking om het leven kom, zal ik Wal Rus voor de rechter slepen! Ik ben zachtmoedig van aard, maar wanneer men mij met afwaswater werpt, slaan de vlammen mij uit! Ik zal..''

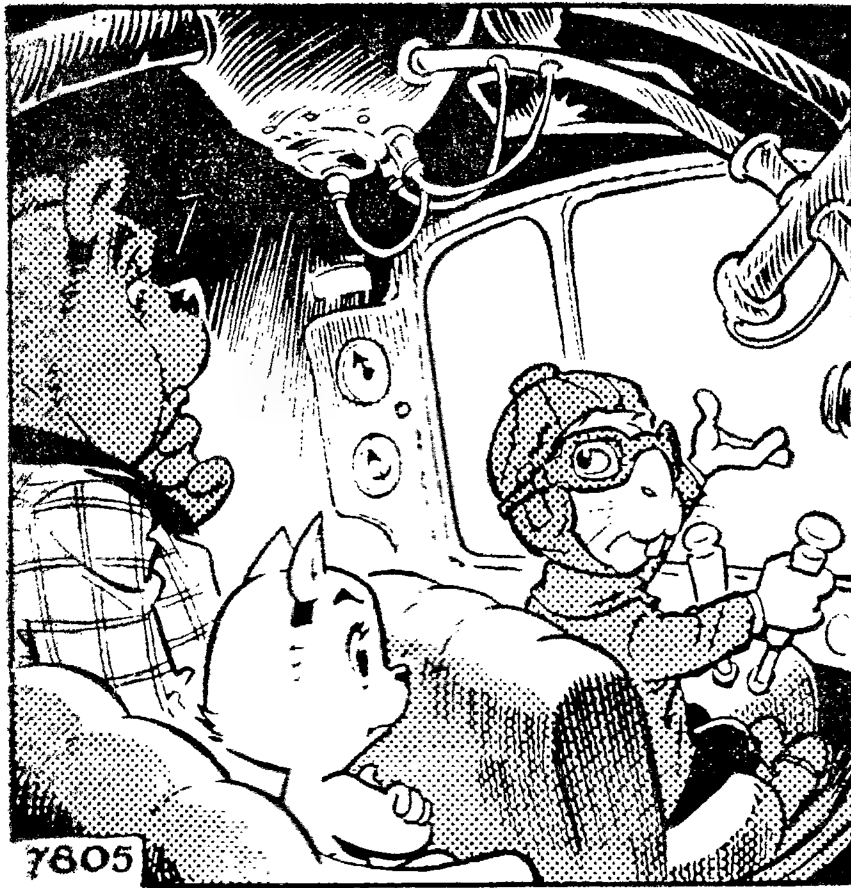
,,Waar gaan we heen?'', vroeg Tom Poes.

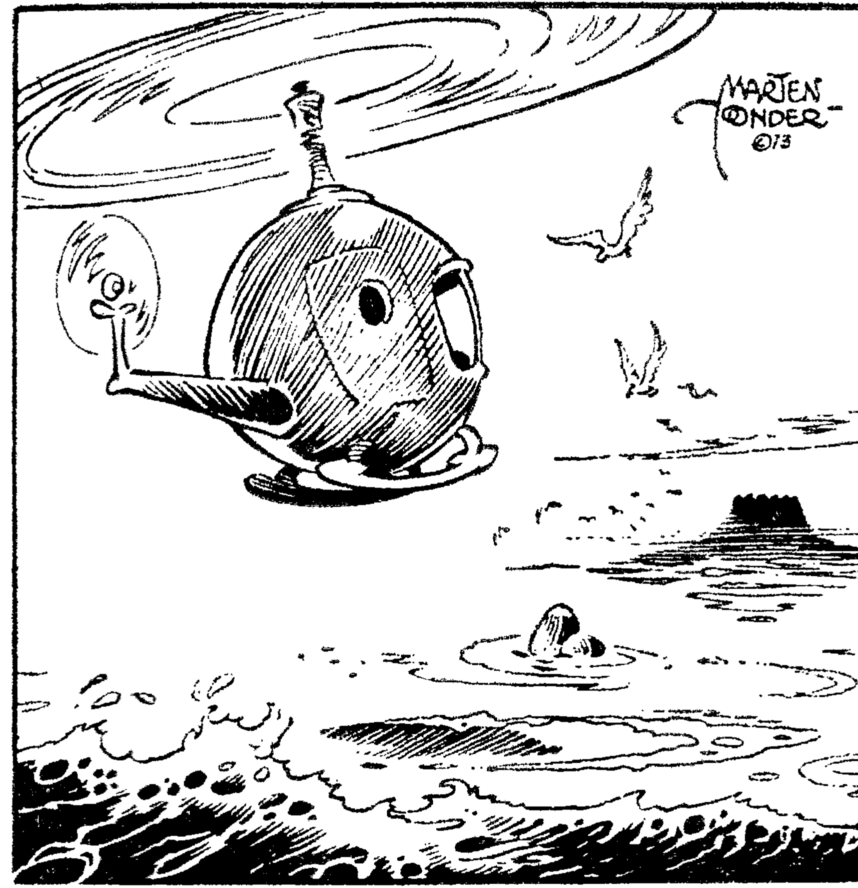
,,Naar dat vliegveldje daar'', verklaarde heer Ollie. ,,Zandhopper's Luchtreizen zie je wel? Als het dan niet per boot kan, moet het maar per pleen, zeg nu zelf.''

Met deze woorden stuurde hij zijn auto kortbesloten het veld op en stapte uit.

,,Dat is een aardig vliegtuig'', zei hij tegen de piloot, die daar bezig was. ,,Ik wil het huren, want ik moet voor een spoedgeval naar het eiland Laak om een verwaarloosde kleuter aan de ouderlijke macht te onttrekken. Daarbij speelt geld geen rol, als mij een behulpzame hand geboden wordt door een geschoold vlieger, als u begrijpt wat ik bedoel.''

,,Dat is een heel eind voor een helikopter'', zei de aangesprokene twijfelend. Toen viel zijn blik op de bankbiljetten die heer Bommel onopvallend uit zijn portefeuille trok, en bij besloot: ,,Maar het is te proberen. Stap maar in.''

7805. Toen de passagiers waren ingestapt, steeg het toestel op en al spoedig koerste het over de zee, in noordelijke richting.

Dit is beter dan een boot'', sprak heer Ollie tevreden. Dat lijkt nu wel aardig, maar ik kan niet tegen het ruwe sop dat men over zich heen krijgt, als heer zijnde.''

,,Dat zal wel niet'', gaf de piloot Zandhopper begrijpend toe. ,,Maar dit is ook niet alles, hoor. Het eiland Laak is een heel eind en ik kan het maar net halen, heen en terug. Daar mag niet geland worden, begrijpt u wel? Daarom moet er op dat eiland niet te lang worden omgeknoeid.''

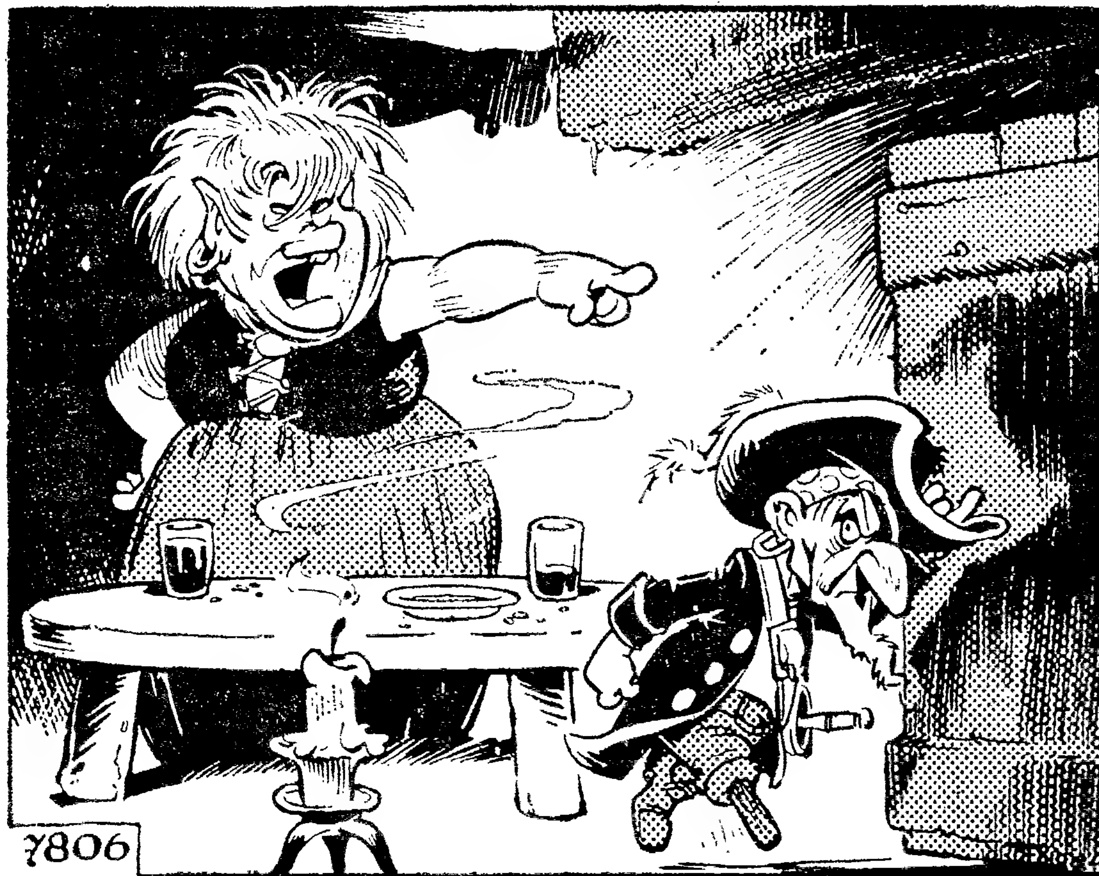
Ik knoei niet om'', zei heer Bommel streng. ,,Ik hoef alleen maar even een kleuter op te halen. Hij wordt bewaakt door een paar heel onaangename lieden, dat wel. Ik bedoel eh... Er zijn een paar moeilijkheden, dat geef ik toe. Er huist een bende verscheurende reuzen, bedoel ik...''

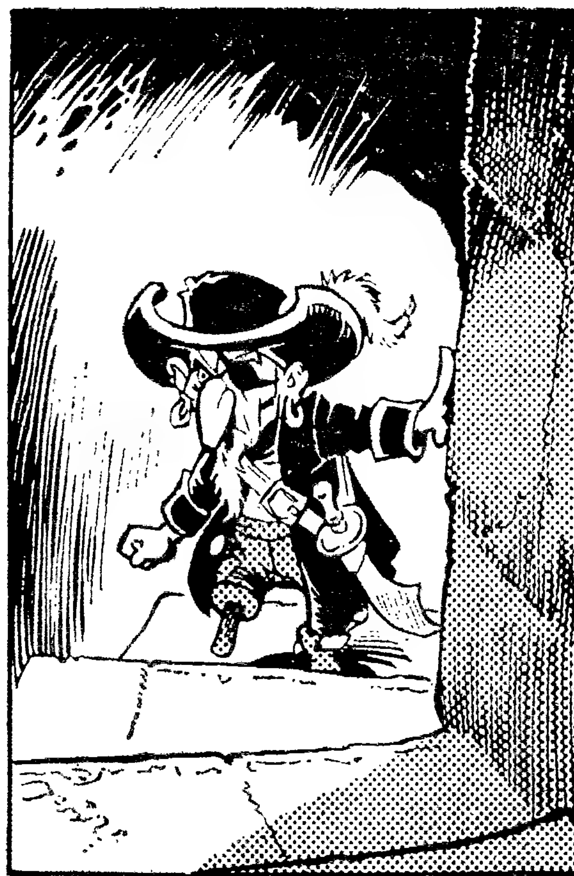
Zijn stem stierf weg in onverstaanbaar gemompel en gedurende de rest van de reis was slechts het geraas van de motoren hoorbaar.

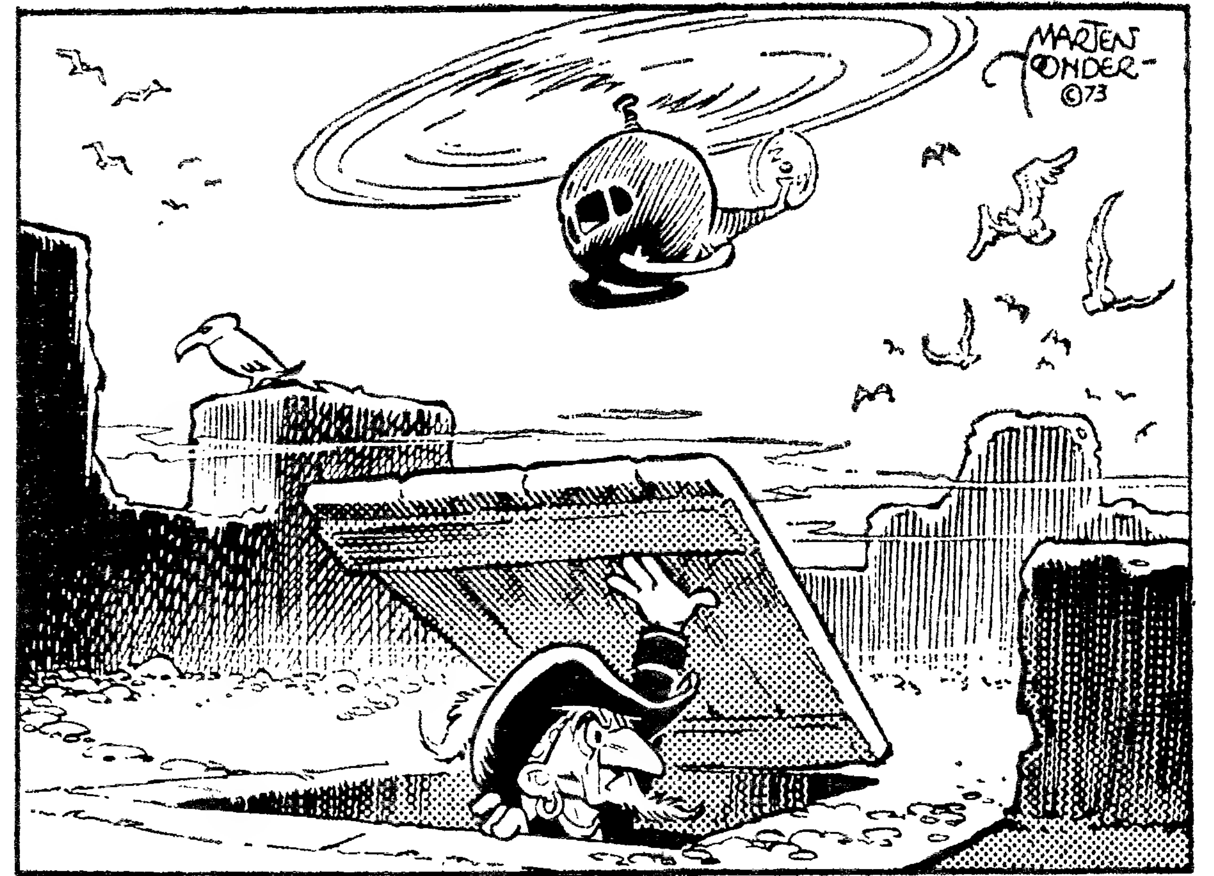
,,Ik hoor iets'', mompelde mevrouw Habberdoedas, die in haar huiskamer op het eiland Laak een glaasje gebruikte.

,,Een beetje geronk'', beaamde haar echtgenoot. ,,Jammer. Het is hier zo mooi rustig, de laatste tijd. Soms denk ik wel eens, dat er toch misschien prettige kanten aan het leven zitten, moeder. Als de inspecteur er niet was...''

,,Maar die is er wel''!, snauwde de dame. ,,En dat gebrom komt dichter bij. Ga kijken wat het is!''

7806. Kapitein Abner Habberdoedas keek naar boven, waar het vreemde gebrom steeds luider klonk, en aarzelde.

,,We zitten hier nu net zo gezellig met z'n tweetjes'', begon hij.

Maar zijn gade rees op vanachter de tafel en strekte een gebiedende vinger uit.

,,Ga kijken wat dat is?'', sprak ze met zware stem. ,,Dit is het eiland van de Krakken en jij bent hier om de orde te bewaren. Ik houd niet van dat soort geluiden.''

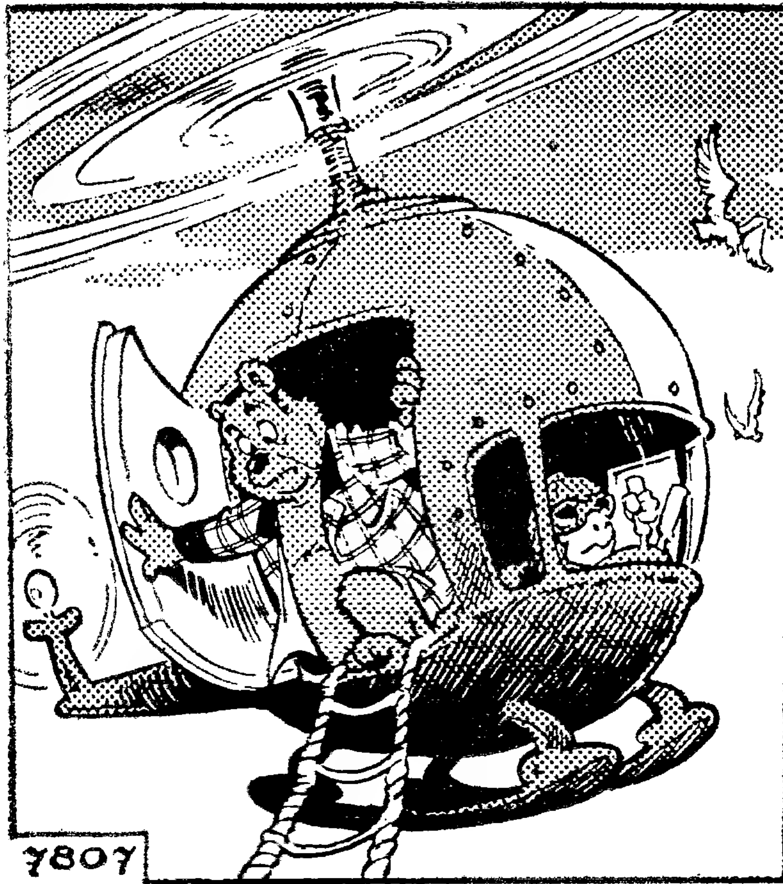
De grijsaard hing zuchtend een slagzwaard om en verliet het vertrek om de trap te gaan beklimmen.

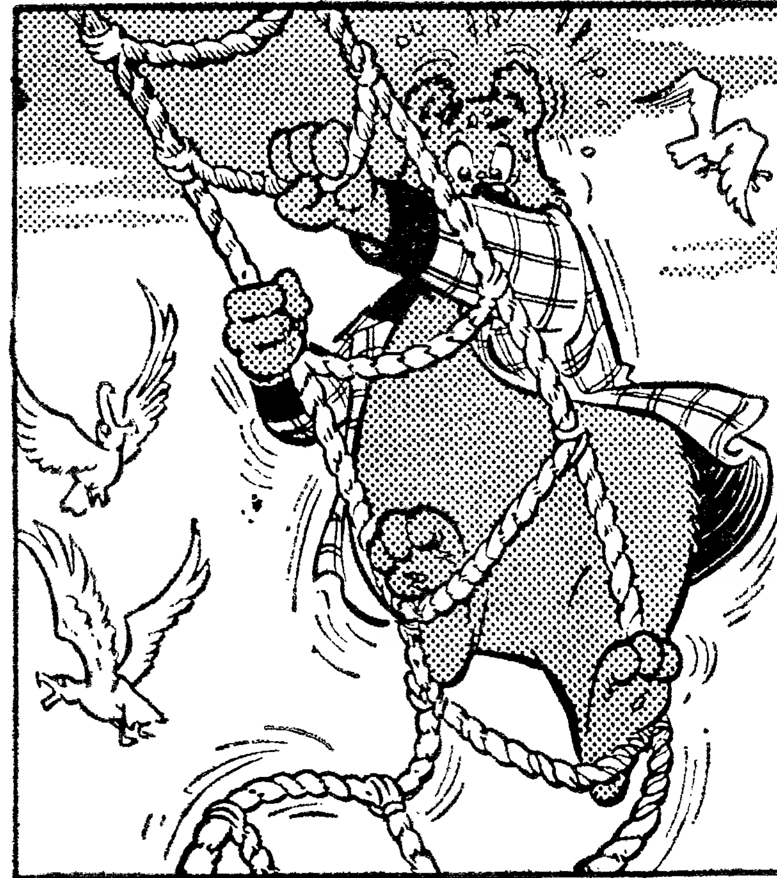
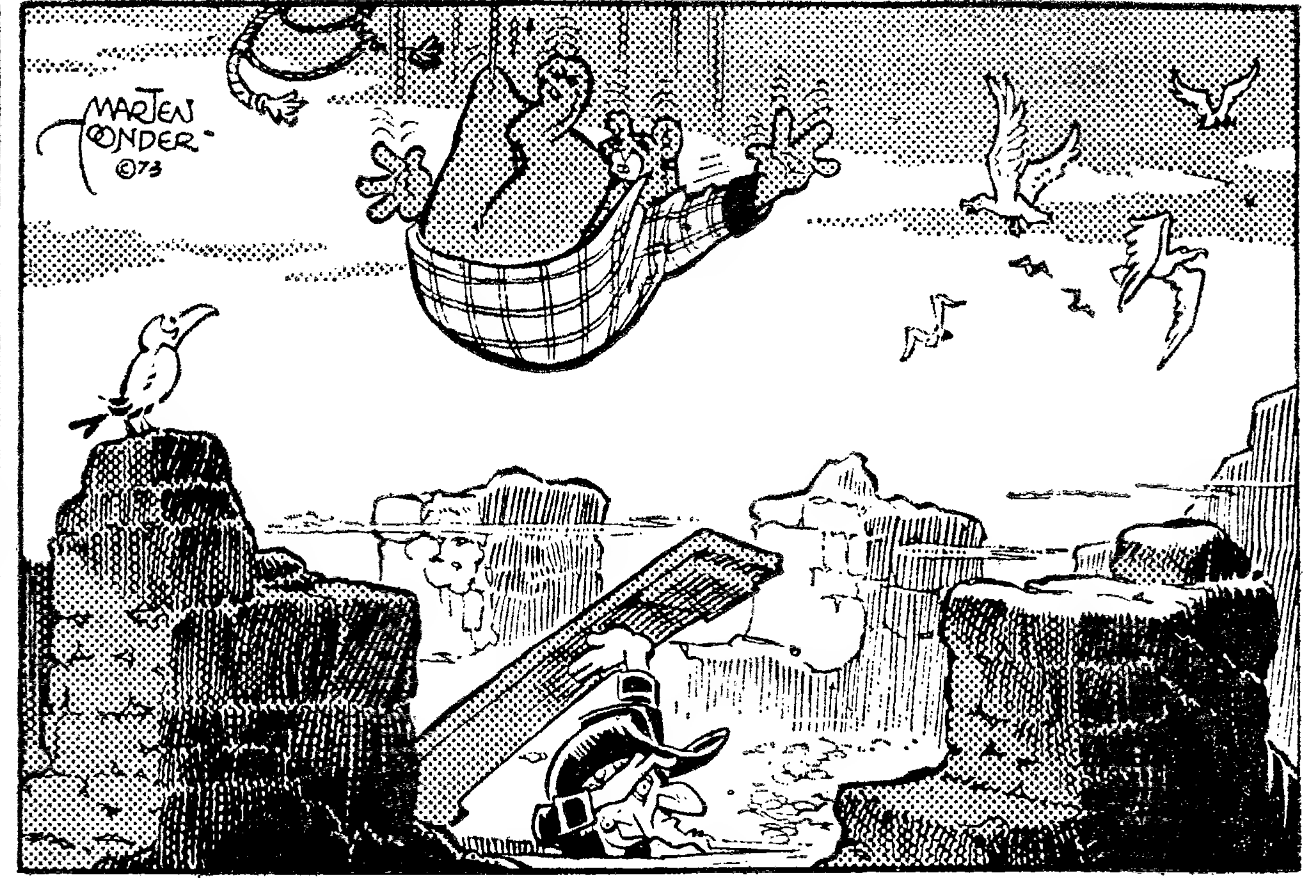
,,Ik houd ook niet van dat soort geluiden'', prevelde hij onder het gaan. ,,Maar ik zal ze krijgen! Dit keer komen ze er niet zo gemakkelijk af — ik heb er genoeg van.''

Gesterkt door deze en dergelijke gedachten bereikte hij het luik dat toegang gaf tot het dak en tilde het voorzichtig op. Het vreemde geronk was nu zo luid dat het houtwerk in zijn vingers trilde, maar hoe hij ook rondkeek, er was niets te zien. De kantelen staken donker af tegen de grijze herfstlucht en om hem heen krijsten de meeuwen, zodat het de geharde slotvoogd vreemd te moede werd.

,,Ik kan er niet meer tegen'', dacht hij inzakkend. ,,Het is de leeftijd. Altijd die wind en die vogels. En nu dat lawaai weer! Zouden het.... nee, het kunnen de Krakken niet wezen... Maar wat dan wel?''

Het antwoord op die vraag bevond zich op dat moment vlak boven het luik en oplettende lezertjes zullen reeds hebben gezien, dat het heer Bommels helikopter was.

7807. De helikopter minderde vaart en bleef ten slotte schommelend hangen in de wind die eeuwig om de toren floot.

„Vooruit", sprak de piloot, terwijl hij de deur opende en een touwladder naar buiten wierp. „Doe uw boodschap en knoei niet te lang om, meneer. U hebt ongeveer tien minuten."

„T-tien minuten?", herhaalde heer Ollie met schorre stem. „M-maar hoe kan ik... Ik bedoel... Met deze storm! En dan die reuzenkrakken.

„Zal ik gaan?", vroeg Tom Poes bezorgd.

Deze woorden gaven de beklemde heer zijn zelfvertrouwen terug.

„Onzin", zei hij, zich door de opening wringend. „Jij blijft hier om een list te verzinnen als er iets mis gaat. Persoonlijk ga ik daar ingrijpen. R-recht op het doel af — en rondknoeien is er niet bij."

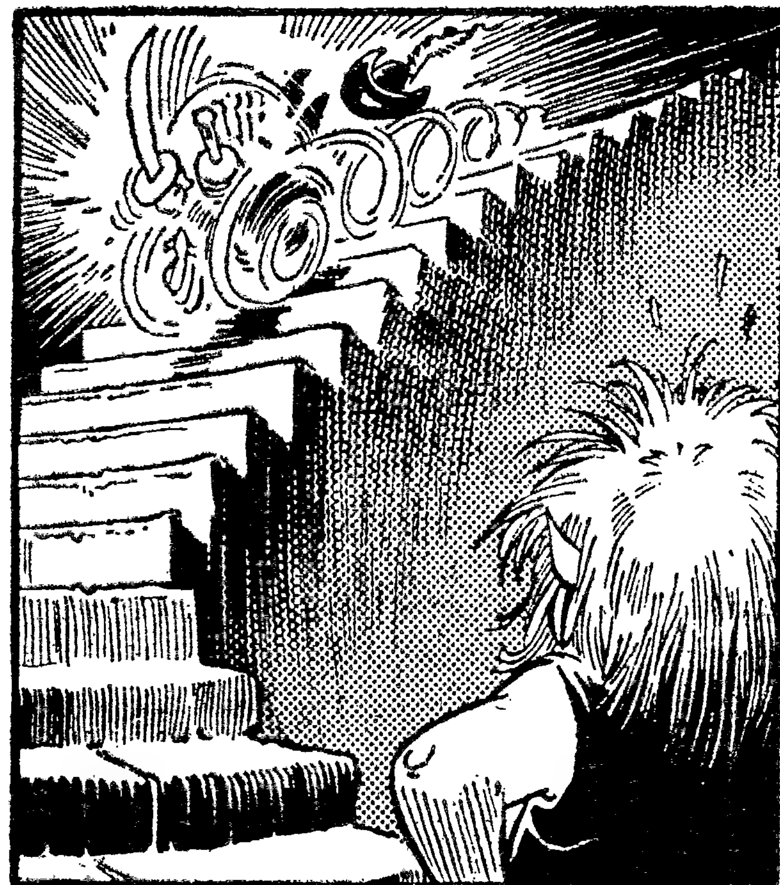
Zo sprekende zette hij een voet op het touwwerk en begon naar beneden te dalen, terwijl de meeuwen hem krijsend om het hoofd vlogen.

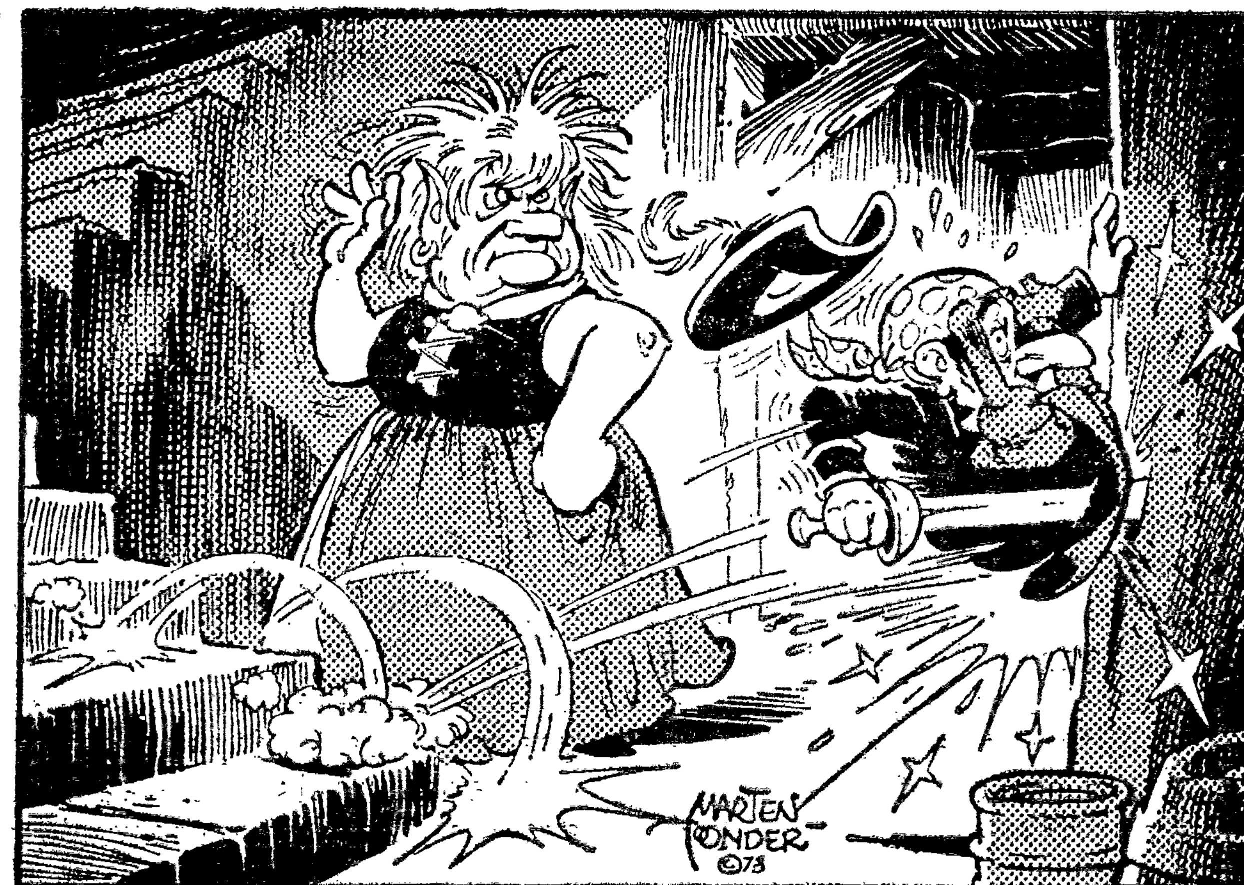
„Als deze trapleer maar n-niet zo s-slap was", prevelde hij met draaiende ogen naar beneden kijkend. „En d-die d-duizeligheid... Niets om me voor te schamen, bedoel ik. Hoewel..."

Op dat moment stapte hij mis en nadat hij een ogenblik zwaaiend aan zijn handen gehangen had, stortte hij met een kreet omlaag.

„Ze komen eraan!", fluisterde de oude Habberdoedas onder zijn luik. „Ik ken dat gebrul. Maar het bevalt me niks, want het kan niet."

7808 Heer Bommel tuimelde met een hese kreet door de wind, die krachtig om de oude toren blies. Hij meende, dat zijn einde gekomen was, zodat hij vergeefs naar een passend laatste woord zocht.

Maar de afstand van de helikopter naar het dak was niet groot en bovendien kwam hij precies op het luik terecht, dat door de slotvoogd omhoog gehouden werd. Het houtwerk brak zodoende zijn val en sloeg dreunend dicht op de schedel van de danig verraste grijsaard. Het valt te begrijpen, dat deze door de klap van de trap viel, die hij zojuist nog met een zwaard in de hand beklommen had.

,,Daar gebeurt wat'', sprak mevrouw Habberdoedas tot zichzelf. Ze haastte zich het vertrek uit en volgde de afdaling van haar echtgenoot met betrekkend gelaat.

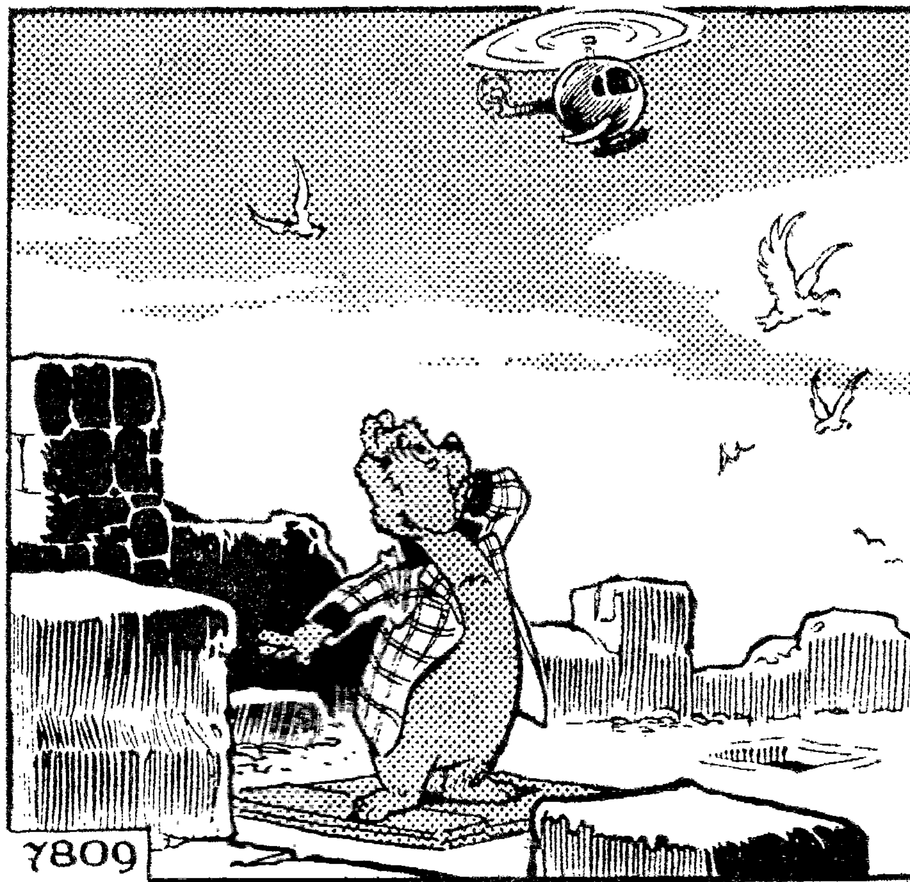
,,Wat gebeurt er?'', riep ze kijvend. ,,Wat doe je toch?''

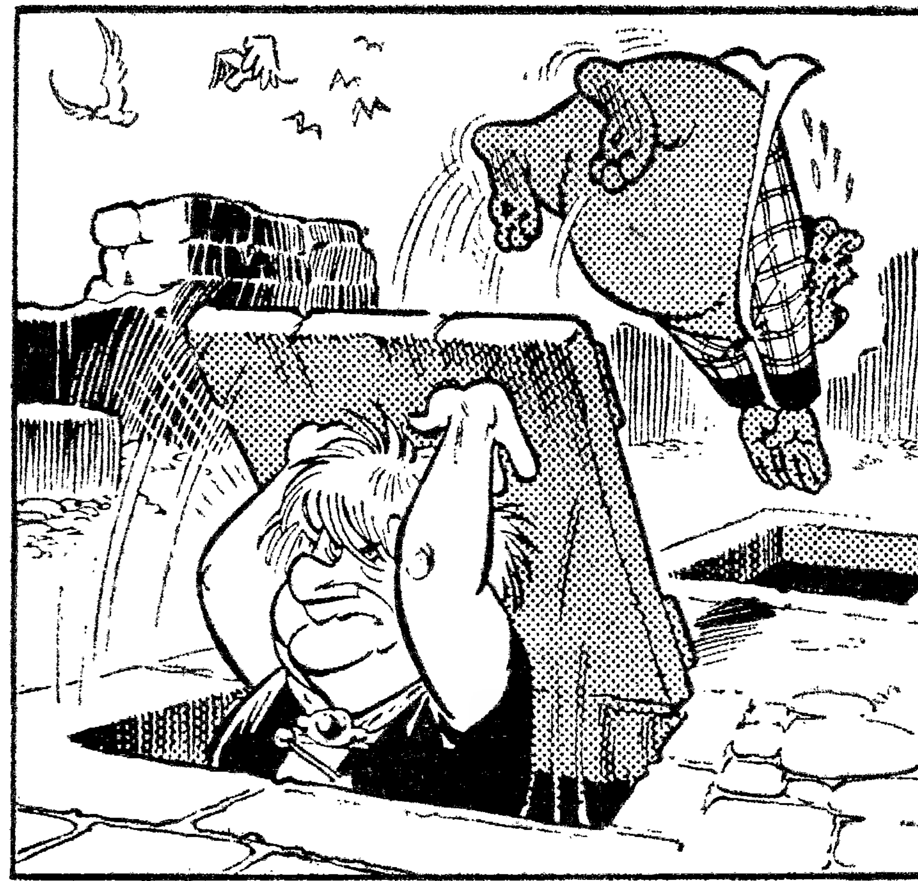
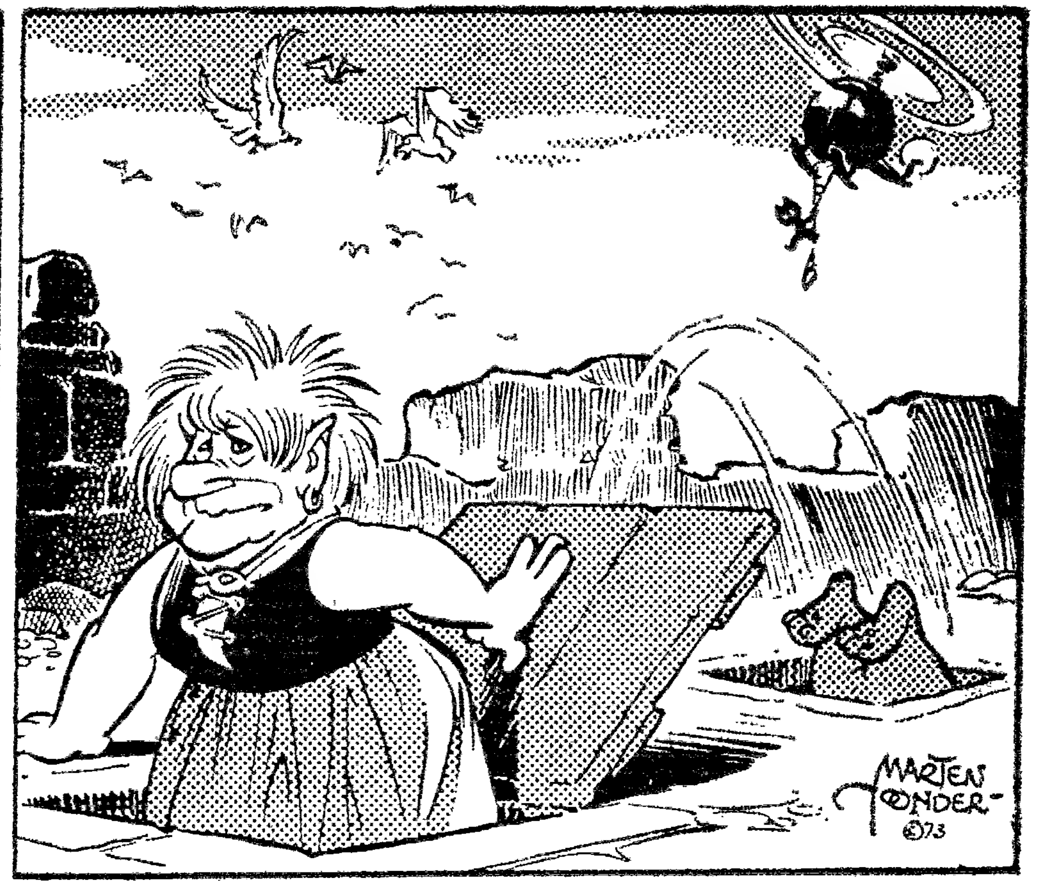
,,Een aanval!'', schreeuwde de ongelukkige, die vergeefs trachtte ergens een houvast te vinden. ,,De Krakken!''

Met deze woorden smakte hij naast zijn gade tegen een zware steunbalk, en omdat hij deze door zijn jaspand heen met het slagwapen doorboorde, bleef hij daar hangen.

,,Aan jou kan ik niks overlaten'', snauwde de dame. ,,Waardeloos. Je maakt Knotje wakker met je gekruk. Ik zal zelf wel eens gaan kijken.''

En zonder zich verder met de versufte commandant te bemoeien, begon ze op haar beurt de trappen te bestijgen.

7809. Heer Ollie was door zijn val wel enigszins verdoofd, maar omdat hij door het dichtverende luik goed was opgevangen, had hij geen ernstig letsel opgelopen. Al spoedig kwam hij dan ook overeind en keek zoekend rond. De wind blies klagend om de kantelen en grijze wolkenmassa's joegen langs het zwerk, maar behalve de krijsende meeuwen was er geen teken van leven op de oude toren.

„D-de vliegmachine is omhoog gegaan'', mompelde hij klagend. „D-door de storm, denk ik. Of z-zouden ze me in de steek laten? Ach, waar ben ik aan begonnen? Ik wou, dat ik ook weer naar boven kon gaan...''

Op dat moment voelde hij het luik onder zijn voeten bewegen, en voordat hij opzij had kunnen stappen, werd het houtwerk met zo'n geweld omhoog gestoten dat hij weggeslingerd werd.

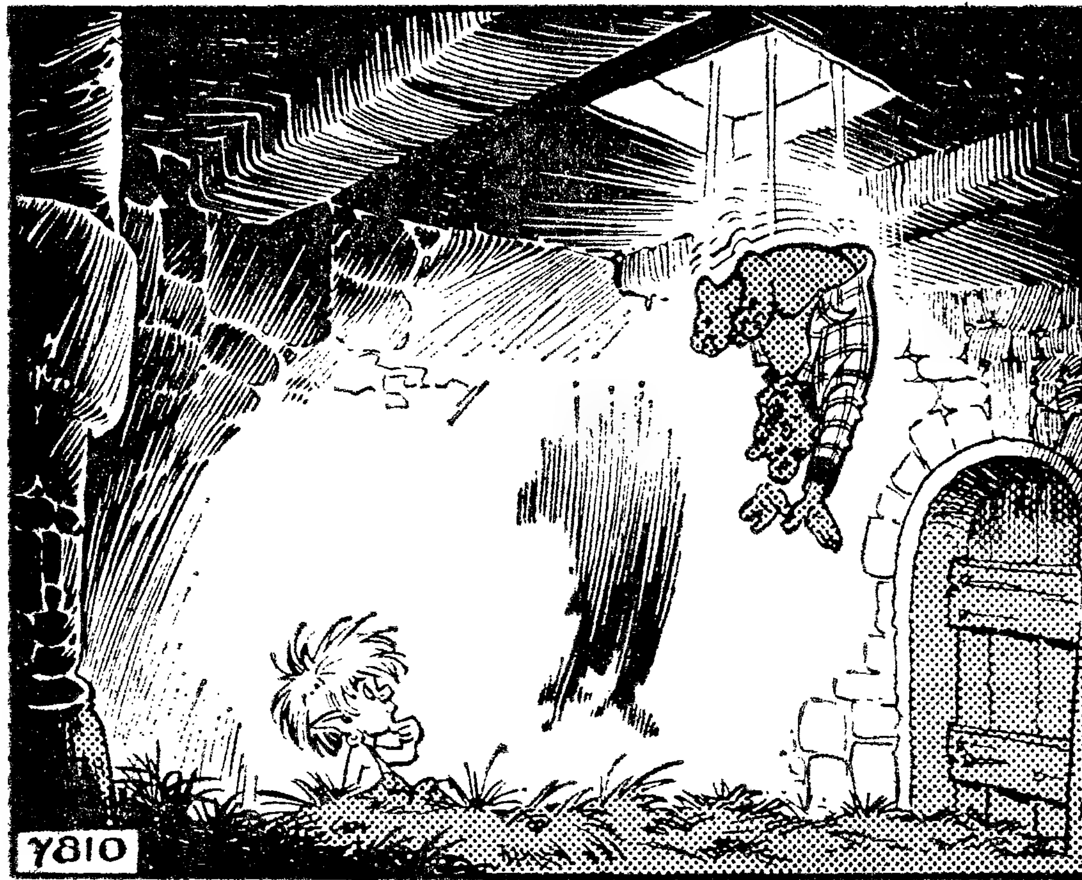
Het was de krachtige gebouwde mevrouw Habberdoedas, die toegang tot het dak zocht.

„Hier was iemand'', stelde ze vast. „Ik voelde hem op het luik. Dat moet dezelfde zijn, die Abner neergeslagen heeft...''

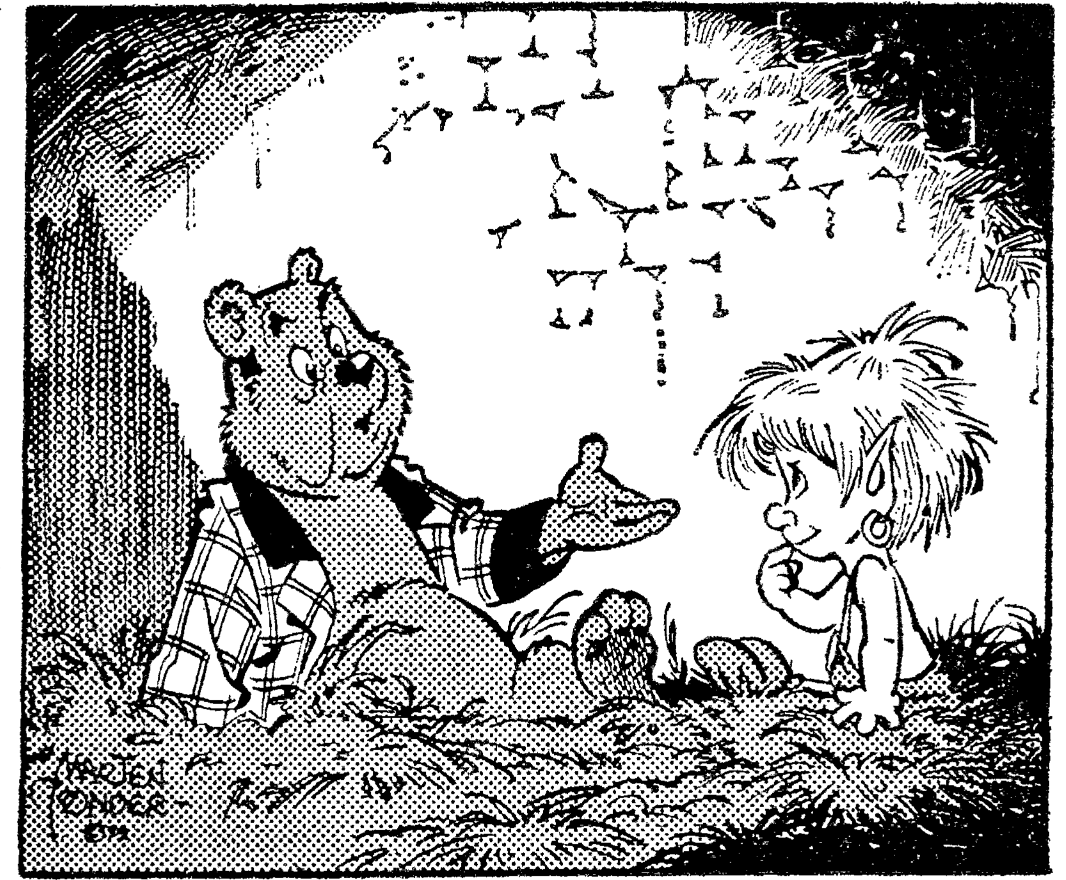
Ze spiedde zoekend rond, maar hoewel het gebrom nog steeds hoorbaar was, lag het dak verlaten in de kille bries en van heer Bommel was geen spoor te ontdekken. Dat kwam, omdat hij met een fraaie duik in een achterliggende luikopening verdwenen was, te verrast om een kreet te slaken.

In de helikopter had men het gebeurde echter ongerust gevolgd en Tom Poes was al bezig de touwladder af te dalen.

„Opschieten!'', riep de piloot hem na. „We moeten aan de brandstof denken!''

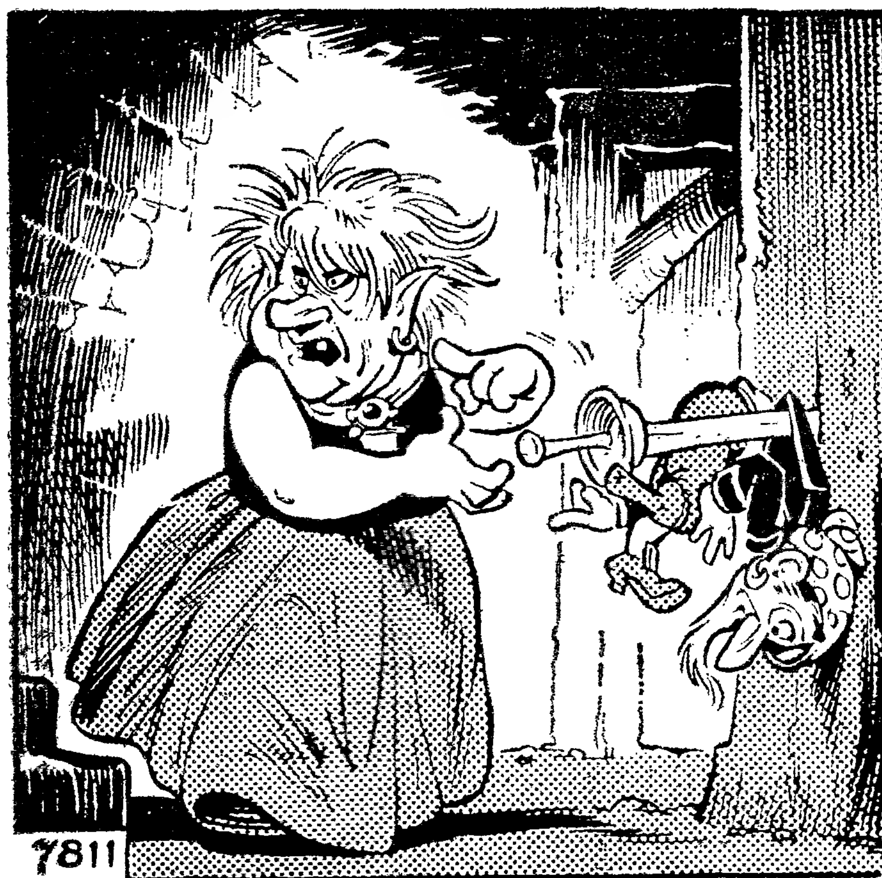

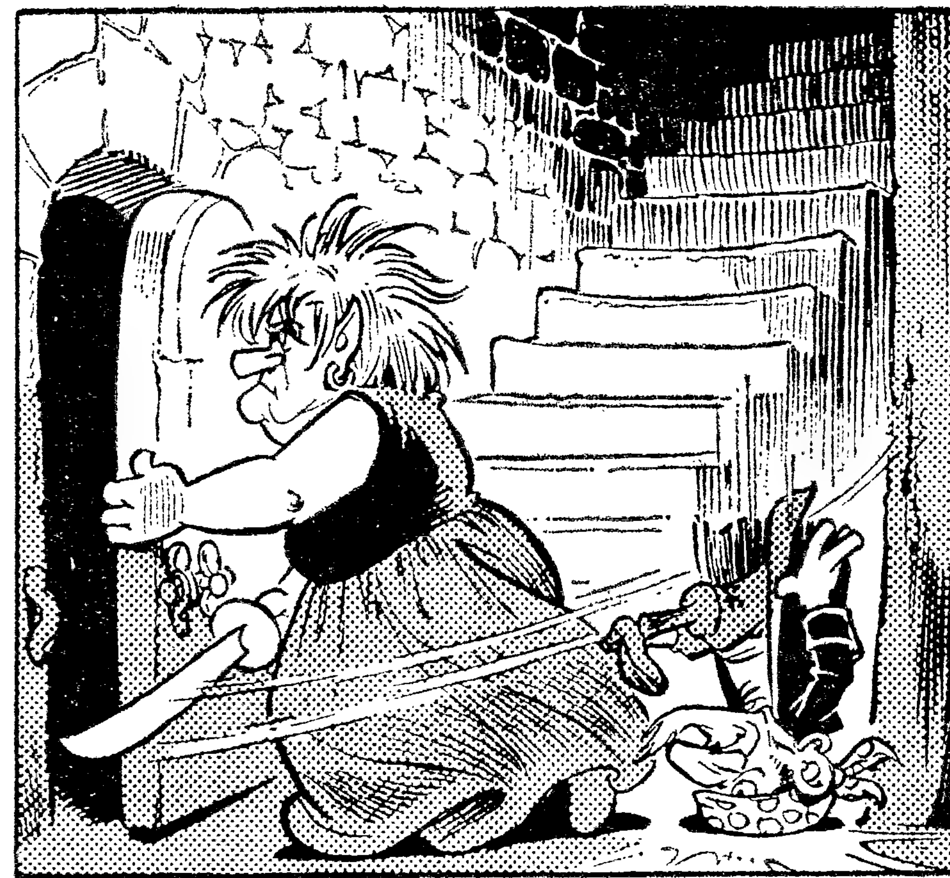
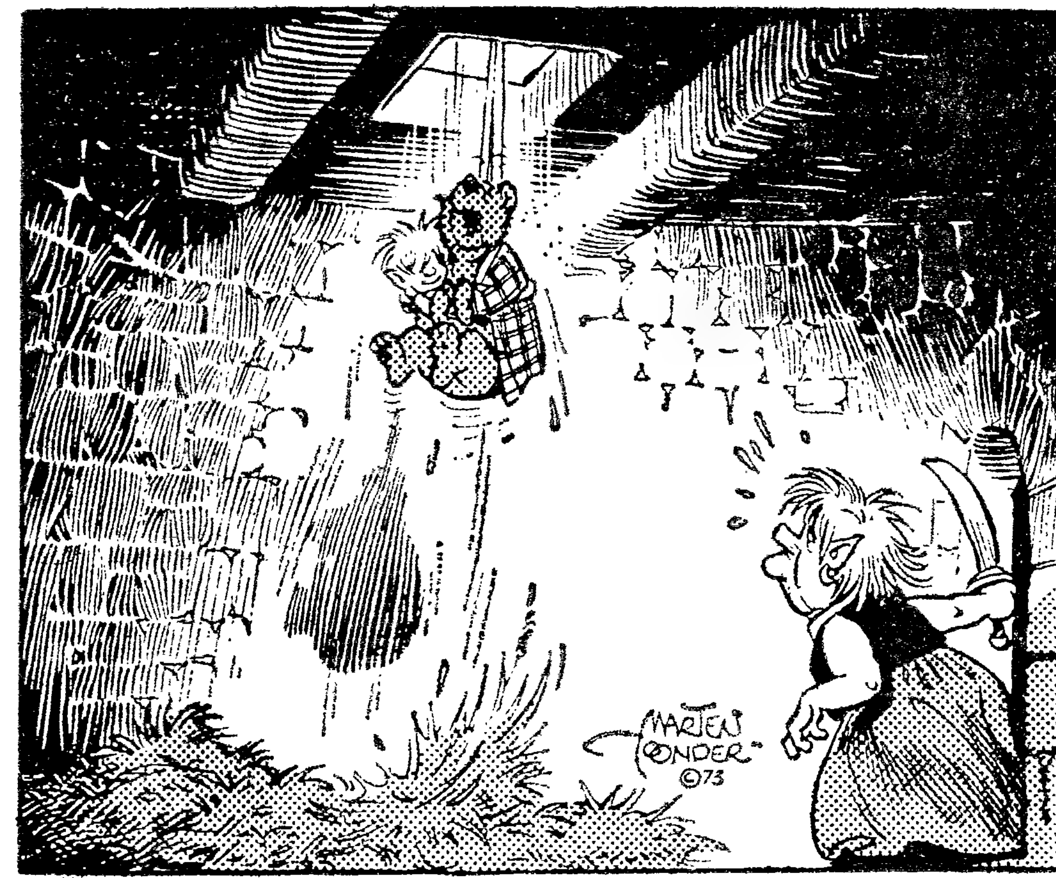

7810 Heer Ollie dook door de luikopening en viel een donker vertrek binnen, dat geheel kaal was. Op de grond lag echter een dikke strolaag en dat was zijn redding. Want hij verdween halverwege in de ritselende massa zonder zich pijn te doen en al spoedig was hij in staat een zittende houding aan te nemen.
Het eerste wat hij zag was een ventje dat als twee druppels water op Flut leek en dat hem vriendelijk toelachte.
„Kijk'', zei heer Bommel verrast. „Jij moet Knot zijn! Wel, men zal moeten toegeven, dat ik niet heb rondgeknoeid!''
„Wablief?'', vroeg het kereltje beleefd.
„Ik heb niet rondgeknoeid'', verduidelijkte heer Ollie. „Ik heb je vlug gevonden, als je begrijpt wat ik bedoel. Handig en direct op het doel af — al weet ik dan ook niet hoe''.
„Wazzeggie?'', wilde het jongetje weten.
„Dat hoor je toch?'', hernam heer Bommel vermanend. „Luister goed, dan leg ik je duidelijk uit waar het op staat. Ik bedoel, ik kom je halen om je onbemerkt aan de ouderlijke macht te onttrekken, zodat je samen met je broertje Flut op kan groeien tot een oppassend lid van de maatschappij. We gaan nu samen in een vliegmachine....''
„Flut!'', riep zijn toehoorder blij.

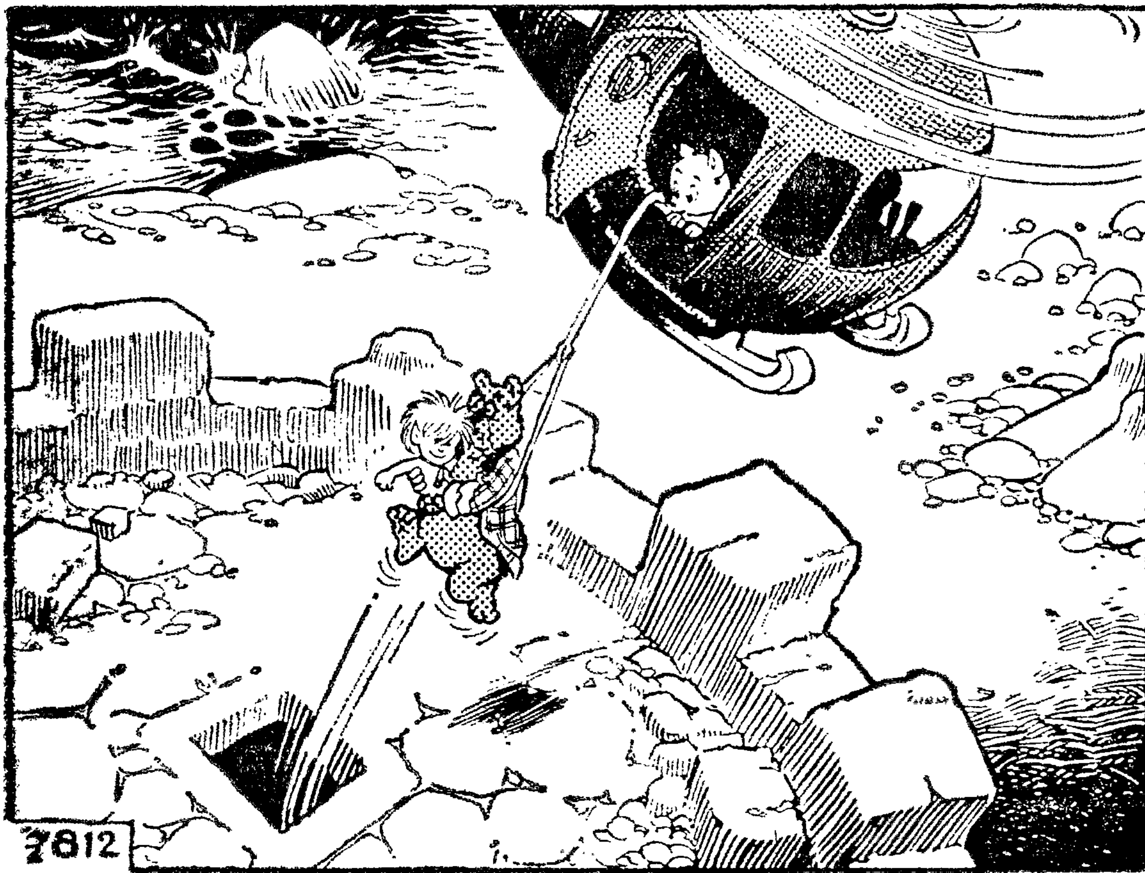
Maar heer Ollie hoorde het niet. Hij zag plotseling, in dat het niet zo eenvoudig was om door het luik weer naar boven te komen en ook hoorde hij op dat moment hoe de grendels voor de deur werden weggeschoven.

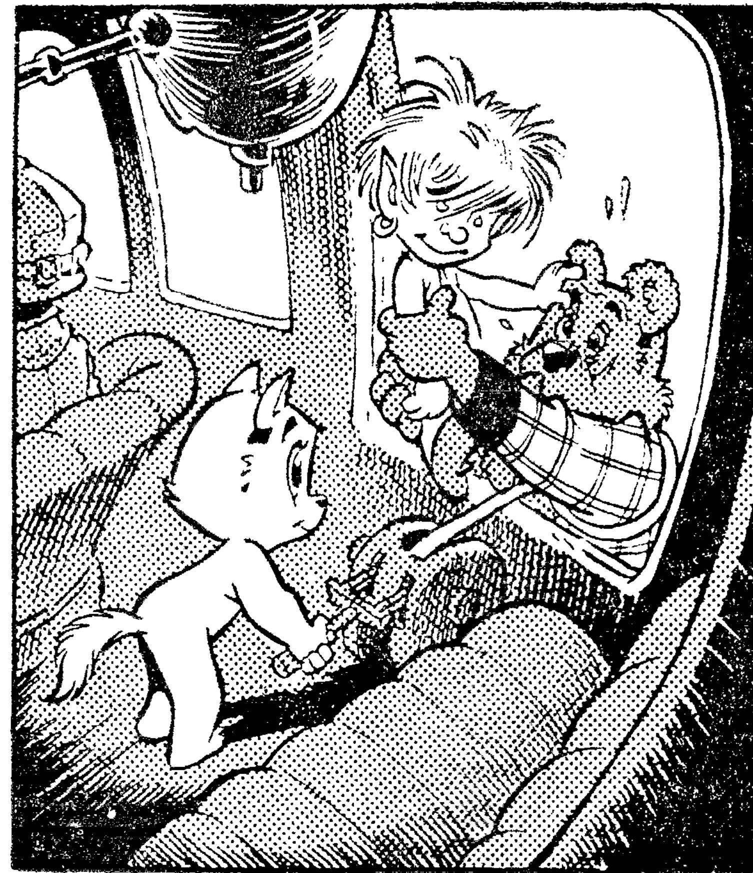

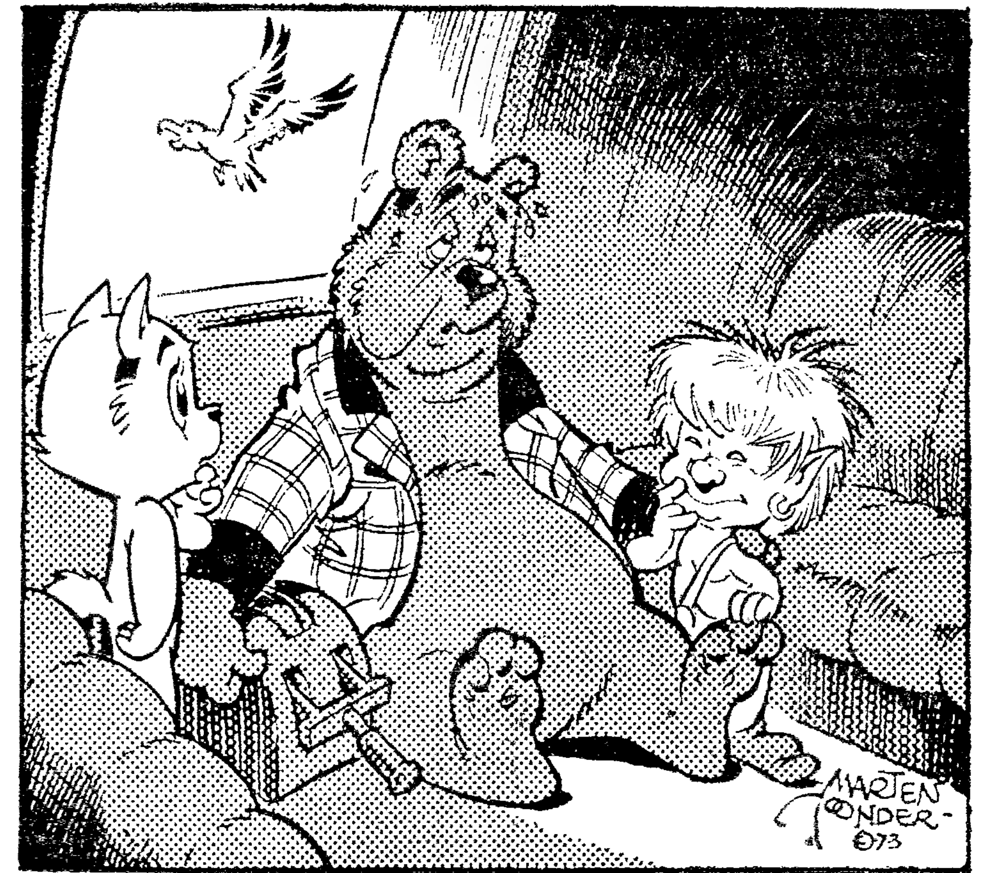

7811 Het was Canille Habberdoedas die de grendels voor de deur had weggeschoven.
„Er is iets niet in orde!", riep ze. „Op het dak zit iets onzichtbaars en er is een raar gebrom. We moeten de ronde maken voordat er ellende komt".
Met deze woorden greep ze het gevest van het zwaard en rukte het uit de steunbalk. Haar echtgenoot, die daardoor plotseling bevrijd was, stortte op de stenen. Maar de dame wachtte niet totdat hij van de schok was bekomen, ze opende de deur en trad het kale vertrek binnen.
Daar trof een onverwacht tafereel haar oog. In de lucht hing de vreemdeling met de ruitjesjas, die ze zich maar al te goed van de vorige keer herinnerde. Hij had Knot in de armen en werd met grote snelheid naar de luikopening getrokken door een dik koord dat hij onder de armen had geknoopt.
„Wees toch een beetje voorzichtig, Tom Poes!", riep hij naar boven. „Niet zo slingeren! Direct stoot ik mijn hoofd nog!"

„Kom terug!", schreeuwde Canille. „Geef Knotje hier! Als je niet direct terugkomt, zal ik je hoofd eens stoten! Abner!! Naar boven! Vlug! Er moet een reus op het dak zitten".
Een klagend geluid op de gang verried haar echter, dat ze van haar echtgenoot niet veel steun te verwachten had, en de indringer verdween met een ruk uit het gezicht.

7812 De helikopter was zo dicht mogelijk boven de toren gedaald en Tom Poes had het koord in de luikopening laten zakken om heer Bommel weer op te hijsen. Het was een hele verrassing, toen hij zag, dat zijn vriend naar boven kwam met een jochie in de armen dat sprekend op Flut leek.

„Dat is vlug werk!", riep hij vol waardering. „we kunnen weer terug naar de vaste wal!"

Dat liet de piloot zich geen twee keer zeggen. Hij wendde zijn vliegtuig en terwijl de onverschrokken heer nog in de wind hing te slingeren, zette hij weer koers naar Rommeldam.

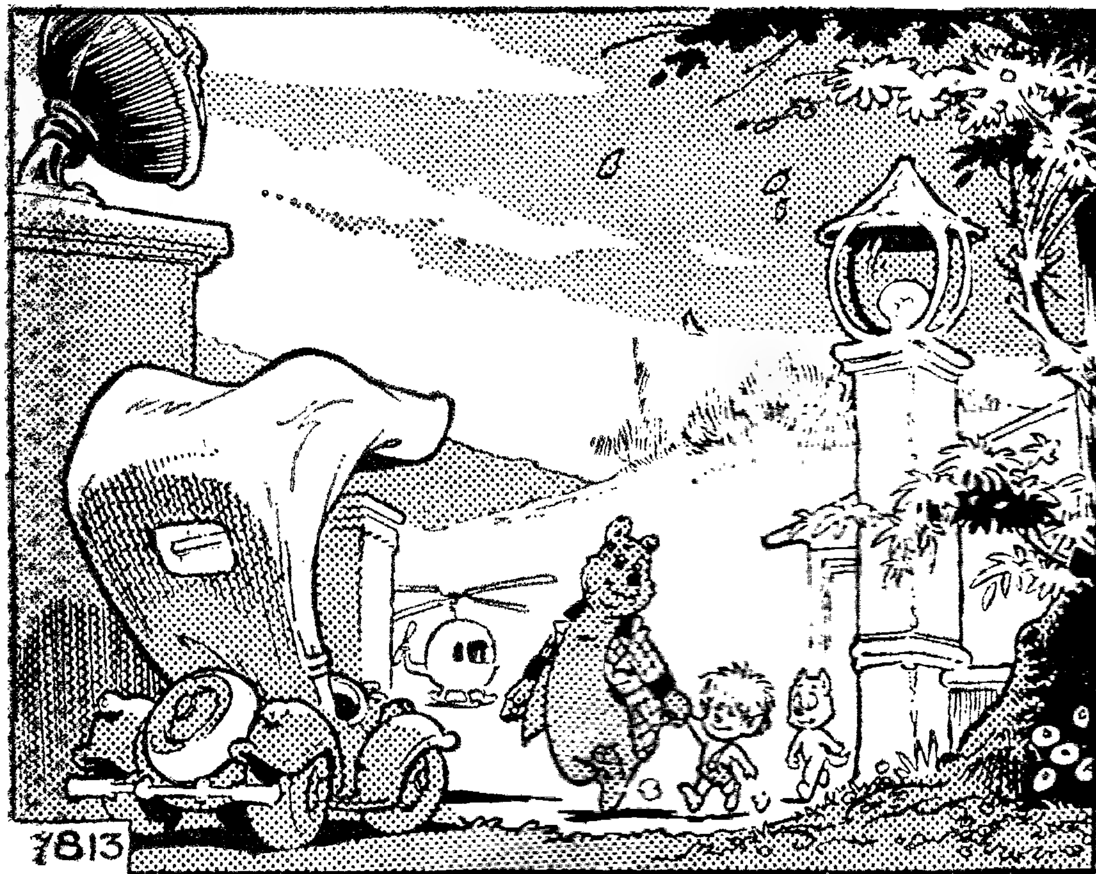
„H-het w-was héél vreselijk!", stamelde heer Ollie toen zijn gelaat in de deuropening zichtbaar werd. „Ik ben aan het einde van mijn krachten".

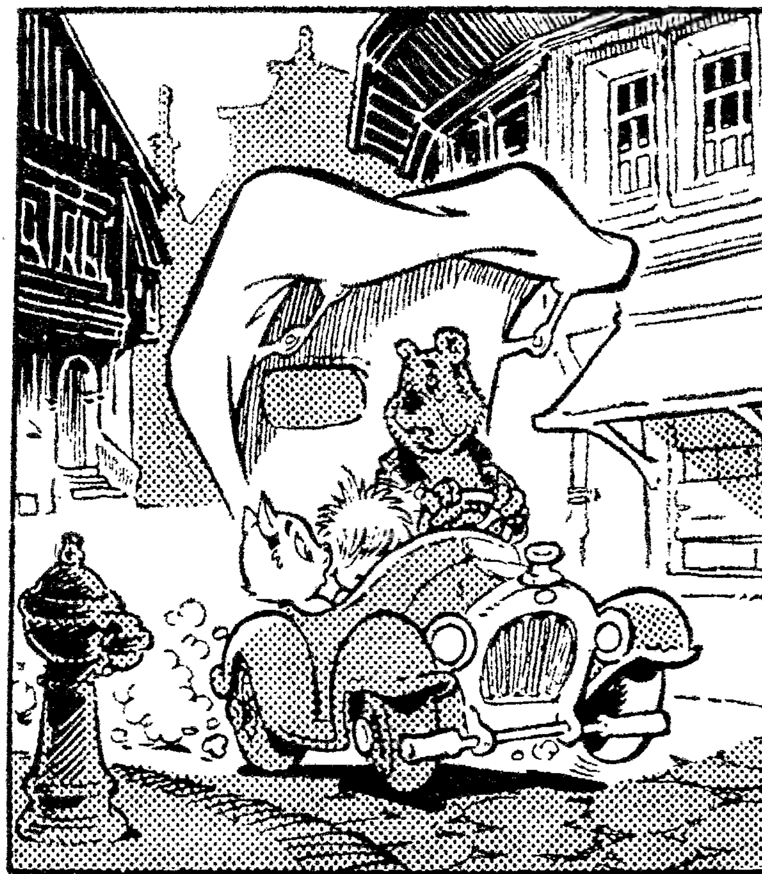
Maar ondanks zijn verzwakte toestand slaagde hij erin het ventje binnen boord te tillen en zichzelf door het gat te werken. Daarop zonk hij uitgeput neer en keek met dwalende ogen rond.

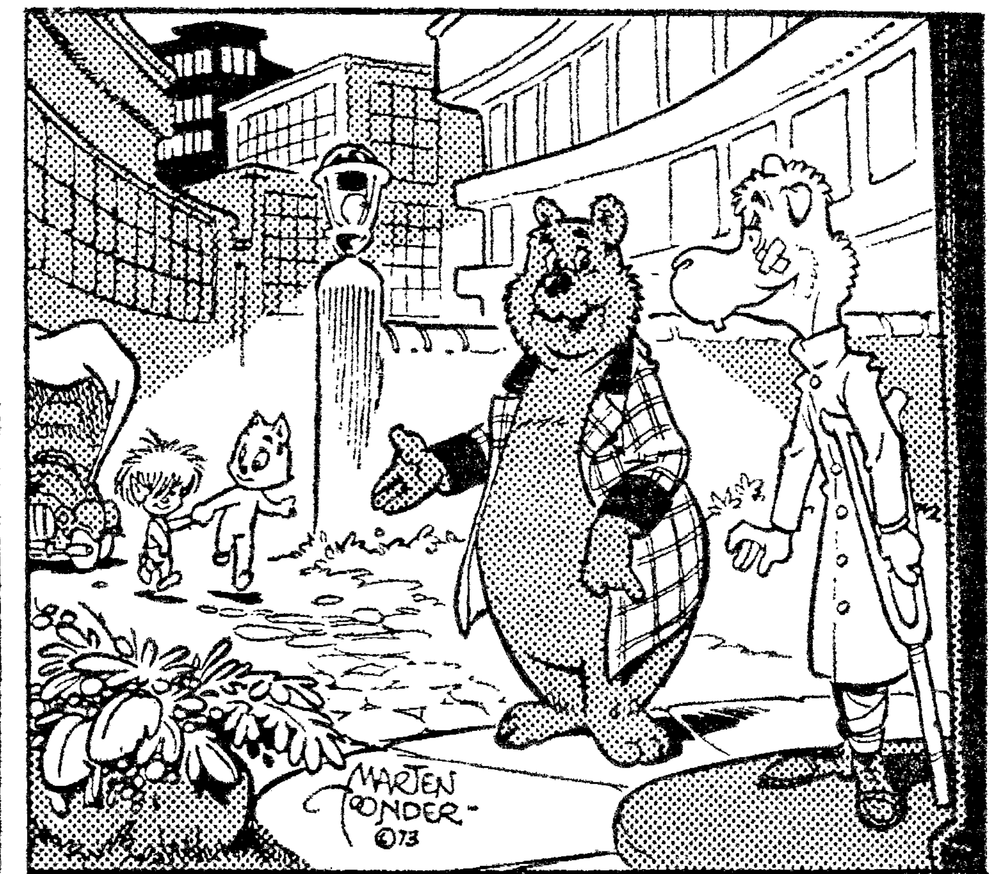
„Alles is in orde", zei Tom Poes geruststellend. „Omdat u zo vlug gewerkt hebt, is er nog genoeg brandstof".

„Alles in orde?", herhaalde heer Bommel met matte stem. „Hoe kan je nu zoiets zeggen! Terwijl ik met levensgevaar dit manneke aan de ouderlijke macht van woeste reuzen heb ontrukt! Als een kaatsebal heeft men mij door een luik geworpen en ik mag er niet aan denken wat er gebeurd zou zijn wanneer je dat touw niet had laten zakken".

„Hm", zei Tom Poes. „Ik heb geen reuzen gezien".

7813 Heer Ollie was de doorgestane ontberingen al spoedig te boven. En toen de helikopter op het vliegveldje van Zandhopper's Luchtreizen N.V. geland was en ze in de Oude Schicht stapten nam hij persoonlijk aan het stuur plaats.

Ik heb eens nagedacht over wat je zei, jonge vriend", sprak hij, stadwaarts rijdend. ,,En nu schiet me te binnen, dat ik ook geen reuzen gezien heb. Alleen die vreselijke dame met een zwaard in de hand waarmee ze me zou hebben geslagen als ik niet met geweldige tegenwoordigheid van geest dat touw had gegrepen. Zijn de reuzen soms onzichtbaar, Knotje?"

,,Kweenie", zei het ventje, dat tussen hen in zat.

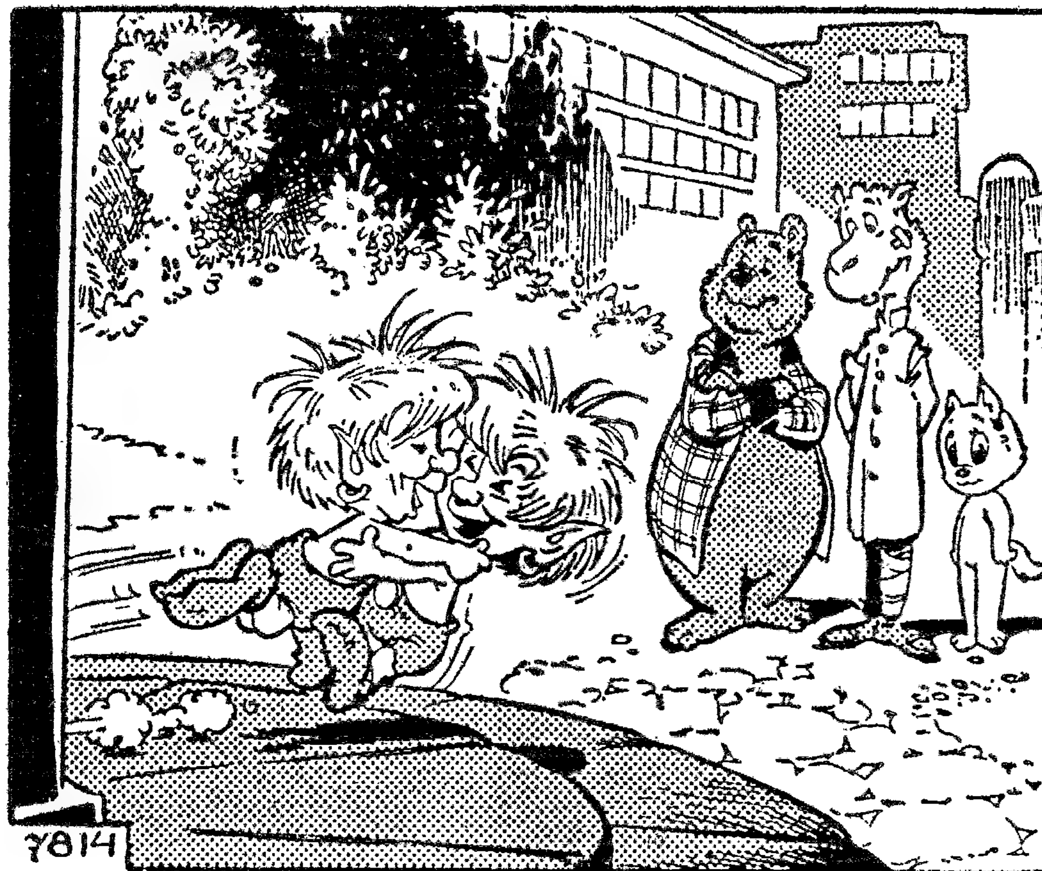
,,Zijn er reuzen op het eiland Laak?", vroeg Tom Poes.

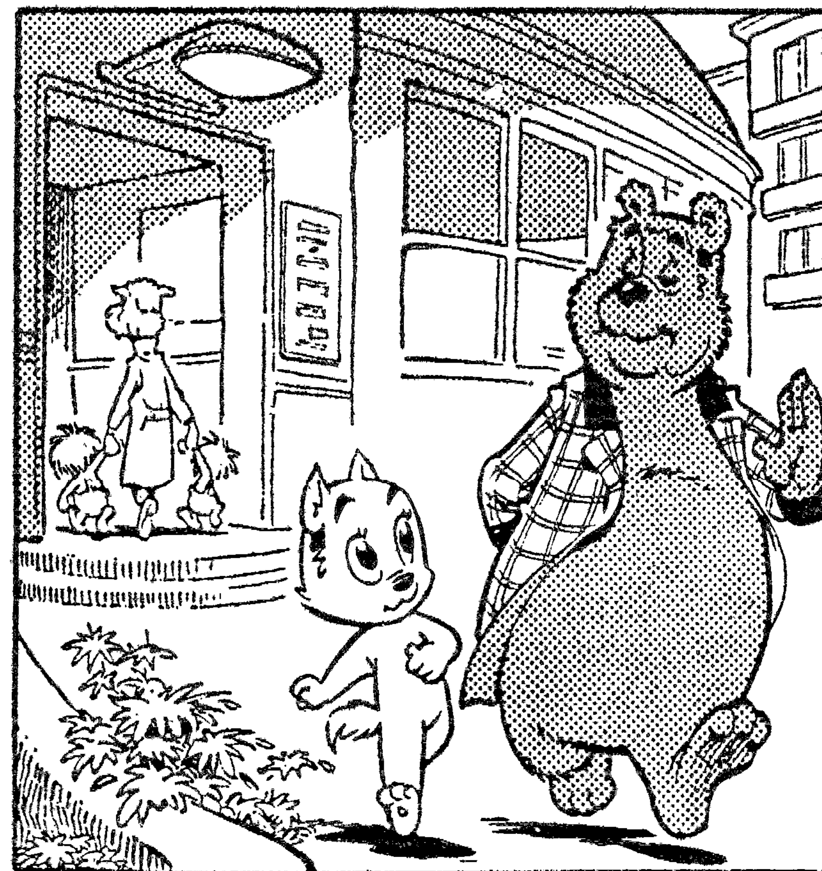
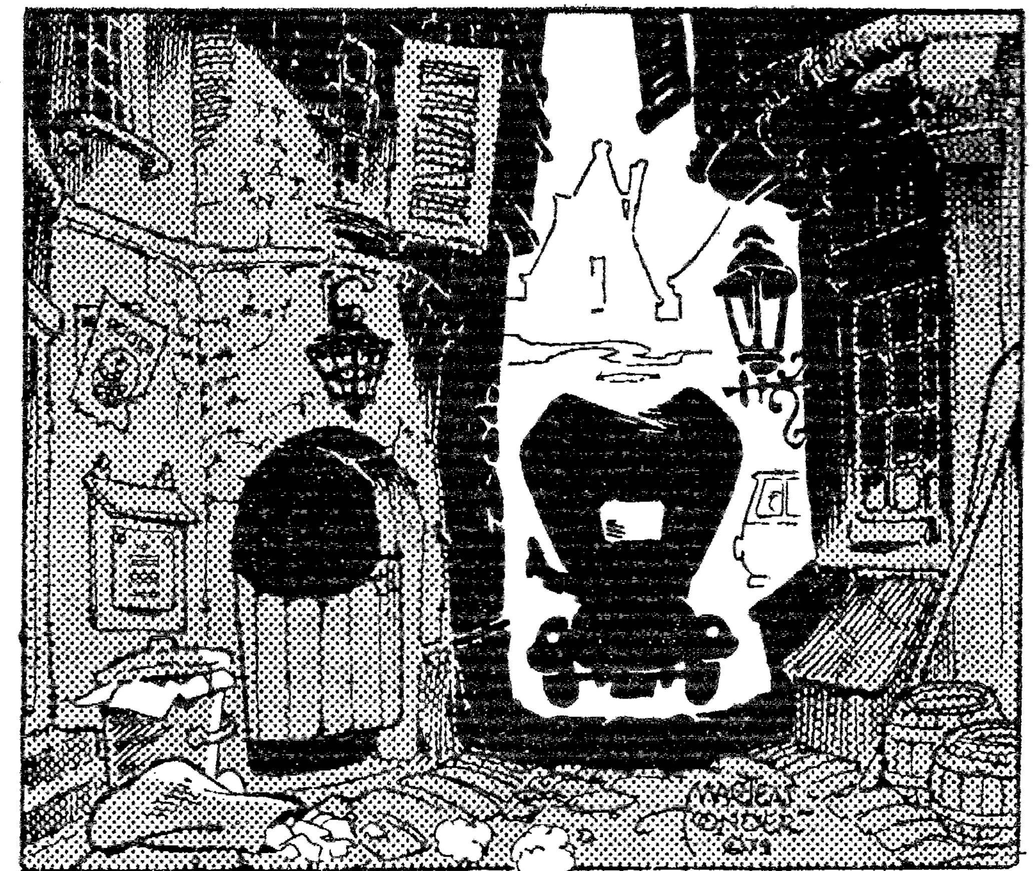
,,Krakken", zei Knot. ,,Vrezelijke Krakken".

Meer kregen ze niet uit hem en toen ze bij de kliniek van doctorandus Zielknijper kwamen, waren ze niet veel wijzer geworden.

,,Toch is het een aardig kereltje", zei heer Bommel, nadat hij de bekende zielkundige alles had verteld. ,,Keurig in zijn manieren, en veel zachter dan zijn broertje".

,,Gelukkig!", riep de geleerde opgelucht uit. ,,Dat heb ik gehoopt, want nu is er een kans, dat hij een kalmerende invloed heeft op Flut. We zien dat zo dikwijls in onze praktijk, agressie wordt gebroken door harmoniserende invloeden".

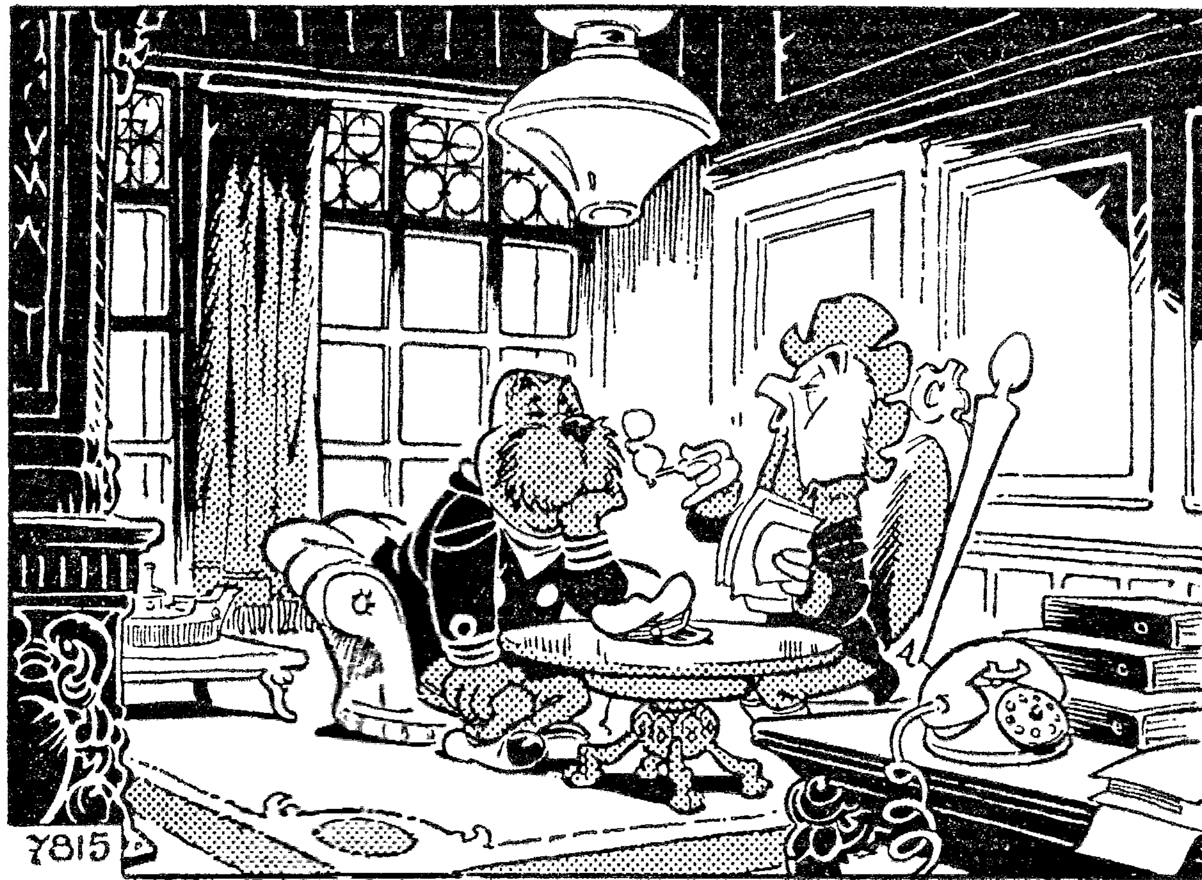

7814. Flut stormde de kliniek uit en viel juichend in de armen van zijn broertje Knot.

,,Kijk nu toch eens'', zei heer Bommel getroffen. ,,Het is toch mooi wanneer men in staat is om zonneschijn in jonge leventjes te brengen.''
,,Tja'', gaf doctorandus Zielknijper toe. ,,Dat baasje alléén was moeilijk te behandelen. Communicatiestoornissen, weet u wel?

Maar nu ze samen zijn kan ik veel meer bereiken. De aansluiting tot de maatschappij zal nu gemakkelijker zijn. Alleen is alleen, maar twee is een gemeenschapje op zichzelf, nietwaar? Bedankt voor uw medewerking, meneer Bommel, alle leed is nu geleden, dat leert de ervaring.''

Met deze woorden wierp hij zijn kruk weg en voerde de beide ventjes het lichte gebouw binnen.
,,Hm'', zei Tom Poes terwijl hij met heer Ollie terug liep naar de Oude Schicht. ,,Alleen is alleen, maar twee is een gemeenschapje. Wat is een gemeenschapje?''
,,Ach, jij altijd'', sprak heer Bommel gehinderd. ,,Dit avontuur is goed afgelopen, nu die twee stakkerdjes uit de klauwen van de reuzen gered zijn en jij zegt ,,hm''. Ben je dan nooit tevreden?''
,,Ik heb de reuzen niet gezien'', mompelde Tom Poes. ,,Dat is het juist.''
Heer Ollie schonk geen aandacht aan zijn woorden. ,,Kom'', hernam hij, in het voertuig klimmend. ,,We gaan de goede afloop vieren, jonge vriend. Ik weet een leuk cafeetje in de havenbuurt hierachter. Ik geef een rondje.''

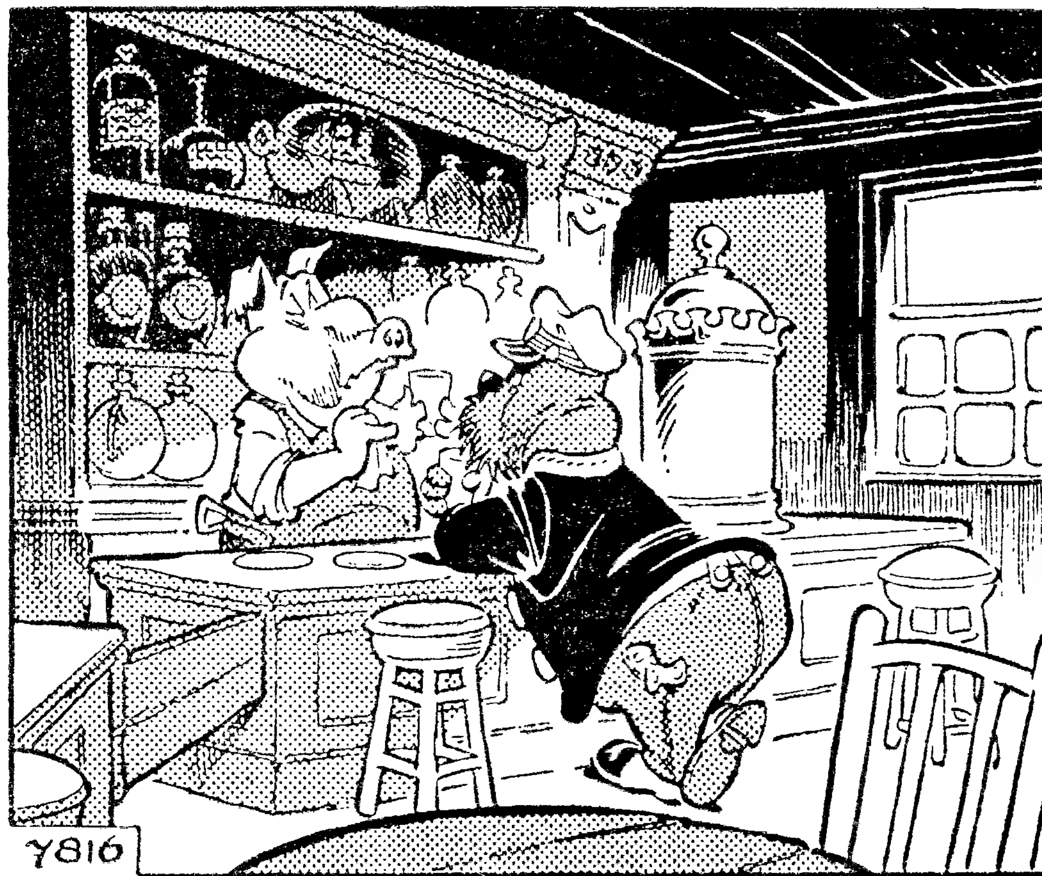

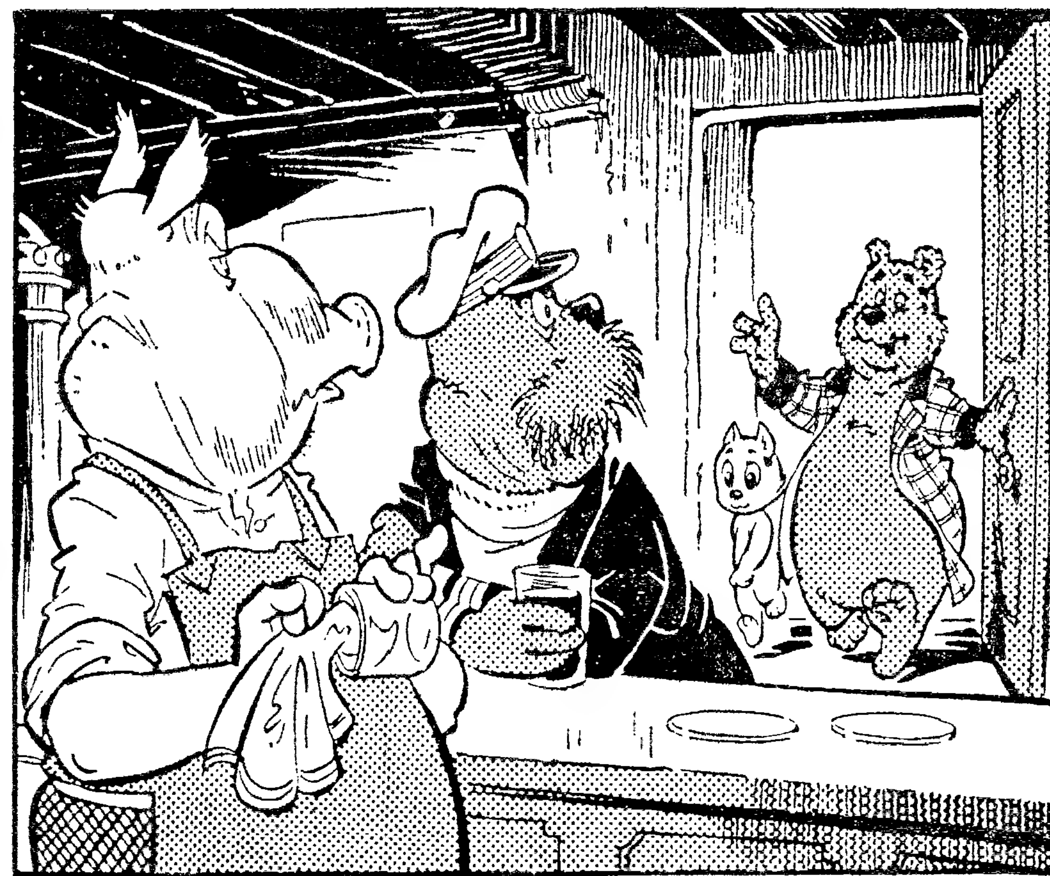

7815. Diezelfde middag zat kapitein Wal Rus in het kantoor van de scheepvaartmaatschappij, waar de heer Van Canteclaer de Barneveldt hem ontboden had.
„Ik zie hier", zei de reder met enige papieren wuivend, „dat op het eiland Laak de vrachtkosten niet voldaan zijn. Er moet daar altijd contant betaald worden, amice. Dat staat in het contract. Fi donc, wat is er aan de hand?"
„Bonje" verklaarde de gezagvoerder. „We hadden ene Bobbels als passagier aan boord. Die overgehaalde landmakreel maakt altijd brokken — en dit keer heeft hij de oude Abner Habberdas de dampen aangedaan."
Daarop verhaalde de zeerob in korte trekken wat er gebeurd was, maar de ander nam daar geen genoegen mee.
„U moet zorgen, dat de zaak weer in orde komt", sprak hij koeltjes, terwijl hij opstond. „Parbleu, begrijpt u niet, dat mijn sufkervel-plantage ook gevaar loopt? Bovendien is het een rechtstreekse bestelling van de inspecteur. Orde en regelmaat zijn dus geboden! Ik reken erop, dat u de schade herstelt, kapitein."

Wal Rus bewolkte en terwijl hij zijn pet in de ogen trok, wierp hij de reder een duistere blik toe. Maar hij beheerste zich en verliet met dreunende passen het vertrek.

7816 Kapitein Wal Rus verliet het rederijkantoor en begaf zich met zware schreden naar café Het Rode Anker om een hartversterking te gebruiken. De waard had vroeger als bootsman bij hem gevaren en daarom was hij al spoedig bezig enkele van zijn grieven te luchten.
,,Wat denkt zo'n Kantenklaar dat ik ben?'', sprak hij somber. ,,Zie ik eruit als een overgehaald kindermeisje, Evers?''
,,Nee kapitein'', zei de herbergier, een glas droogwrijvend.
,,Daar heb ik je'', hernam de gezagvoerder. ,,En toch kan ik nu naar een broekebaas gaan zoeken en aap wat heb je mooie jongen spelen met de oude Abnerdoedas. Door het gebroddel van zo'n Stommels! Als ik die nog eens onder ogen krijg...''
Op dat moment werd de deur geopend en heer. Bommel trad de gelagkamer binnen, gevolgd door Tom Poes.

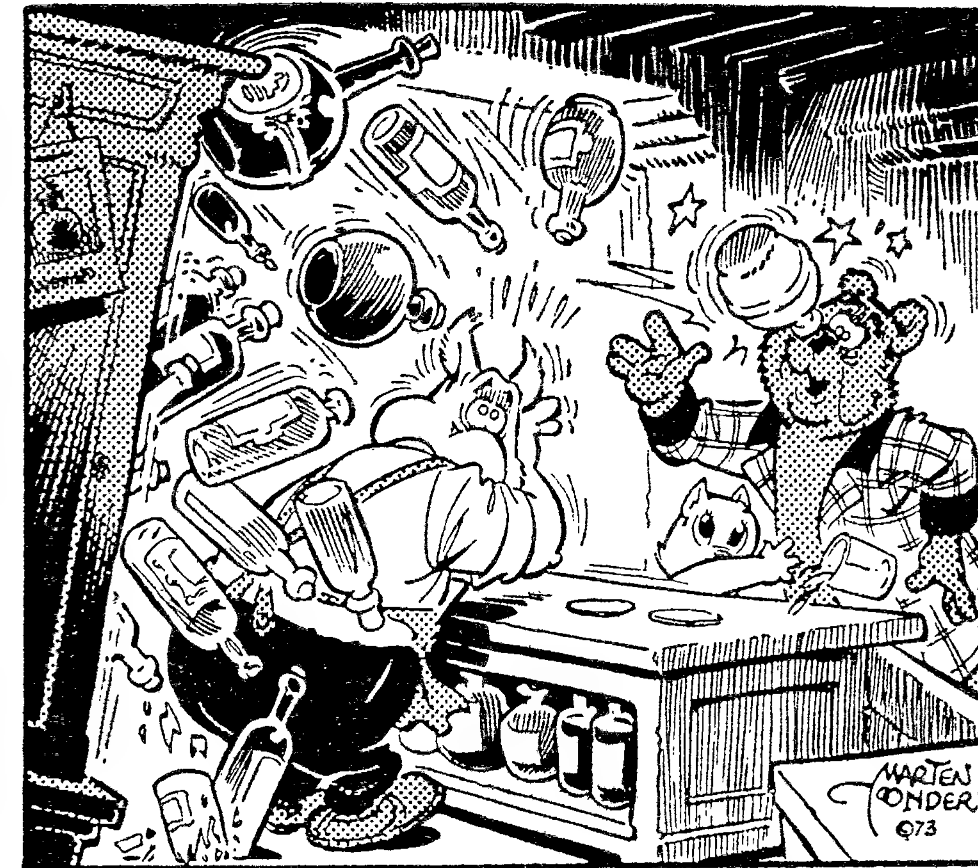
,,Nee maar'', riep de eerste opgewekt. ,,Als dat kapitein Wal Rus niet is! Wat toevallig. Weet u, ik ben nog een keer naar Laak geweest en daar heb ik nog zo'n ventje van het eiland gehaald!'' Wat zegt u daarvan?''
Het gelaat van de zeerob nam een paarse kleur aan en terwijl hij snuivend ademhaalde, zette hij dreunend zijn glas neer.

,,Voorzichtig, kaptein!'', zei de waard nerveus.
,,Ja, ja'', gromde deze. ,,Hou me vast, Evert! Ik moet weer eens gaan. Hier is geen plaats meer met Stobbels er bij. Eén is een rustig zeeman, maar twee is een bende! Een janboel, meneer!''

Met deze woorden wierp hij enige munten neer en verliet met grote zelfbeheersing de uitspanning.

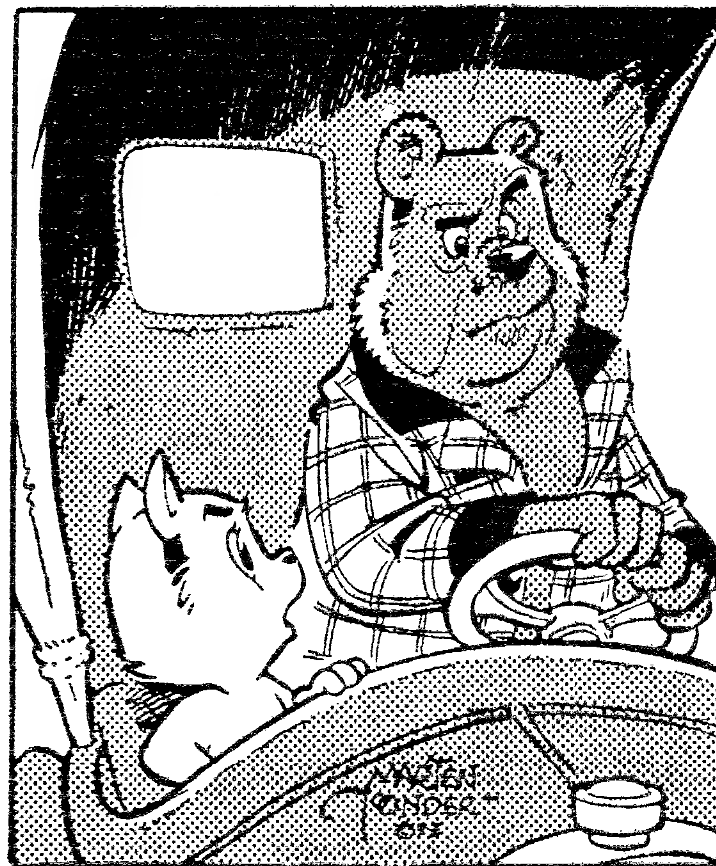
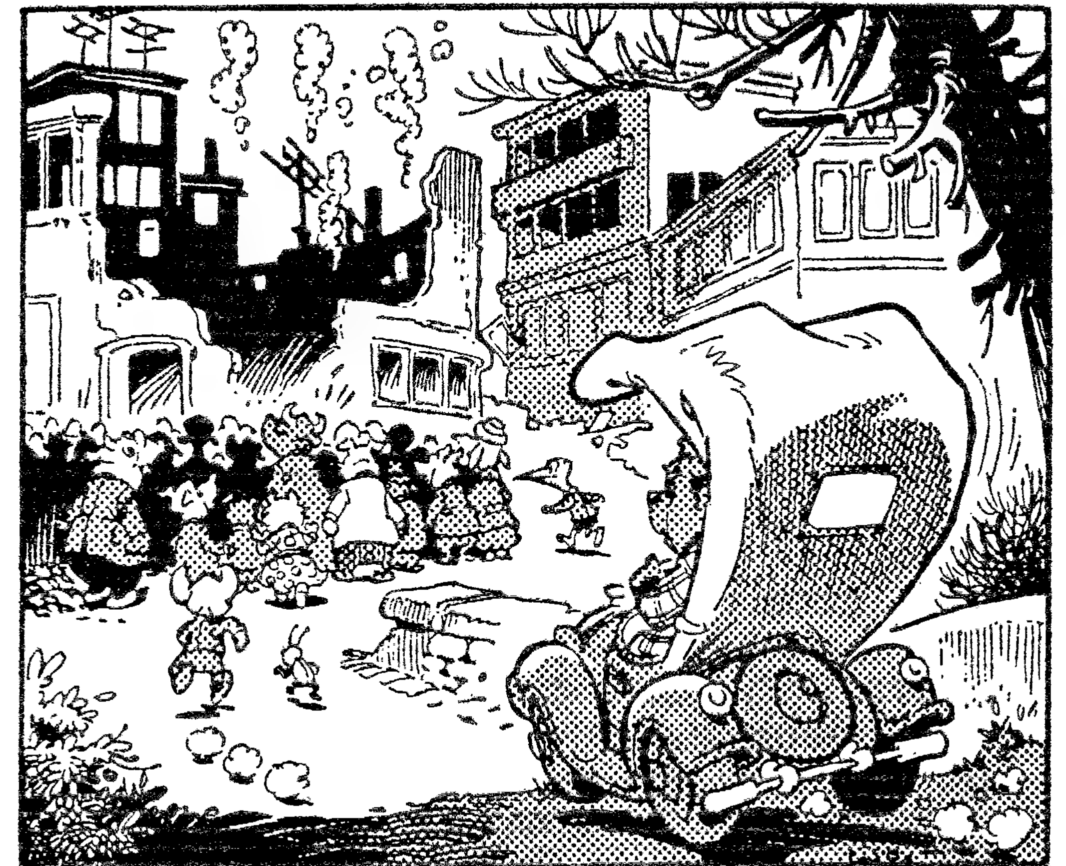

7817 Heer Bommel keek de driftige gezagvoerder verbaasd na en boog zich toen over de tapkast.
„Wat bedoelde heer Rus?", vroeg hij, nadat hij zijn bestelling had opgegeven. „Het leek wel alsof hij ruzie zocht. En dat, terwijl ik hem net wilde vertellen, dat de hele zaak is geregeld, zodat hij geen zorgen meer hoeft te hebben!"
„U kunt beter geen ruzie met de kapitein maken", zei de waard zorgelijk. „de laatste keer was het café een puinhoop. Hij heeft de schade wel betaald, dat doet hij altijd. Maar het was evengoed een bende."
„Vreemd, dat hij dat zei", mompelde Tom Poes. „Twee is een bende. En Zielknijper vond, dat twee een gemeenschapje was...
„Overigens een puik zeeman", hernam de herbergier, die niet geluisterd had. „Maar gevaarlijk, als hij in verkeerd gezelschap raakt."
„Dat bedoel ik juist", verklaarde Tom Poes. „Ik begin te denken, dat..."
Op dat moment begon de grond op een vreemde manier te trillen en in de verte was een dof gerommel hoorbaar.
„W-wat is d-dat?", stamelde heer Ollie verblekend. „Ik her-herken dat geluid, jonge vriend. V-van het eiland La-Laak, bedoel ik.."
Enkele straten verder klonk een doffe slag, en er voer een schok door de fundamenten, zodat de kast die achter de waard stond, wankelend zijn glaswerk kwijtraakte.

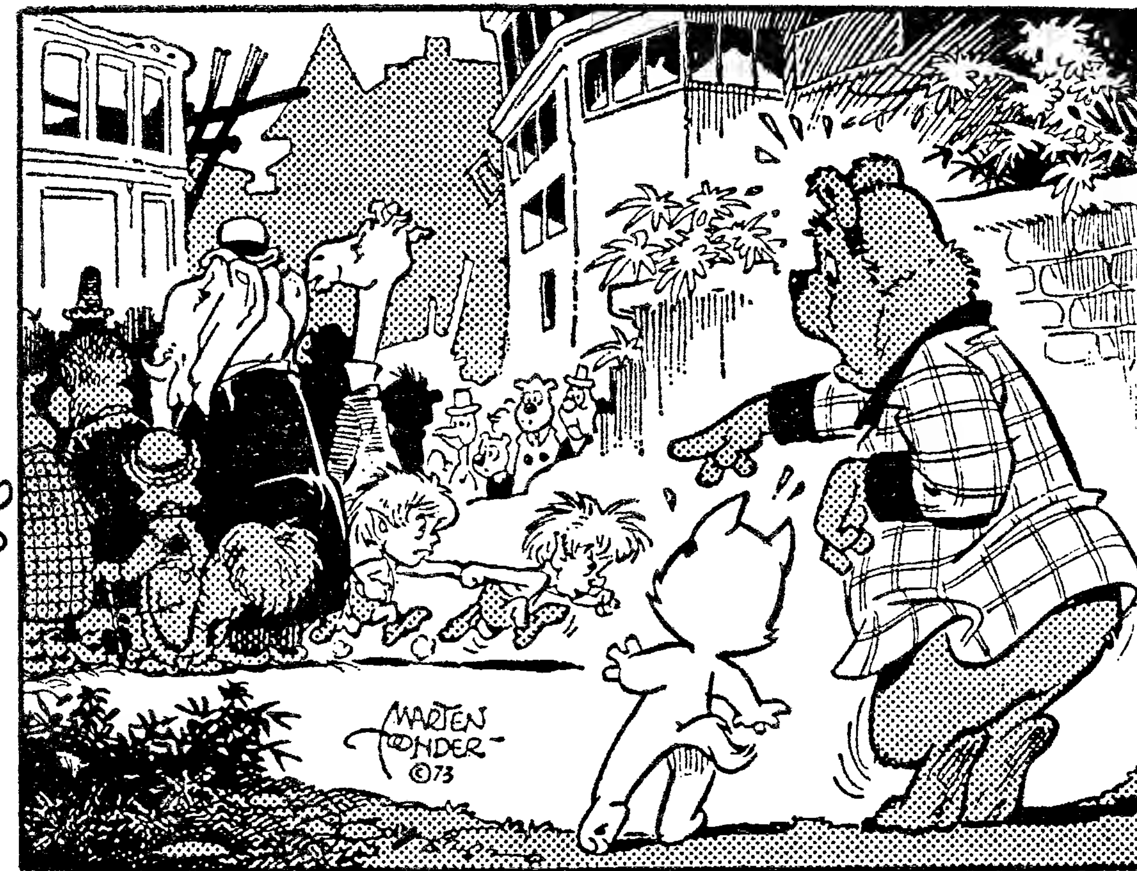

7818 — Uit de wankelende kast kletterde het glaswerk naar beneden, zodat de waard en zijn gasten pijnlijk getroffen werden. Maar nog voordat het gerinkel was weggestorven maakte heer Bommel zich los uit de scherven en spoedde zich naar de uitgang.
,,Een puinhoop'', klaagde de herbergier, die hem volgde. ,,De kaptein moet wel erg driftig geweest zijn....''
,,Het was de kaptein niet'', zei Tom Poes, terwijl hij achter zijn vriend aan in de Oude Schicht stapte.
,,Een aardbeving!'', riep een buurman uit een ontzet venster.
,,Het zijn de onderaardse atoombommen'', verklaarde een ander, die naar buiten trad om zijn deur weer in de scharnieren te tillen.
,,Ach wat'', mompelde heer Ollie, gas gevend. ,,Het leek op het geluid dat de reuzen maakten, als je begrijpt wat ik bedoel. Ze moeten hier ergens bezig zijn. Hoe kan dat nu, jonge vriend? We hebben Knot en Flut toch in veiligheid gebracht?''
,,Ja'', zei Tom Poes. ,,Maar ik begin een idee te krijgen. Wal Rus zei....''
,,Het kan me niet schelen, wat die zei'', riep heer Bommel ongeduldig. ,,Hij is geen heer, bedoel ik. We moeten naar de kliniek om te kijken of die kereltjes niet bang geworden zijn.''

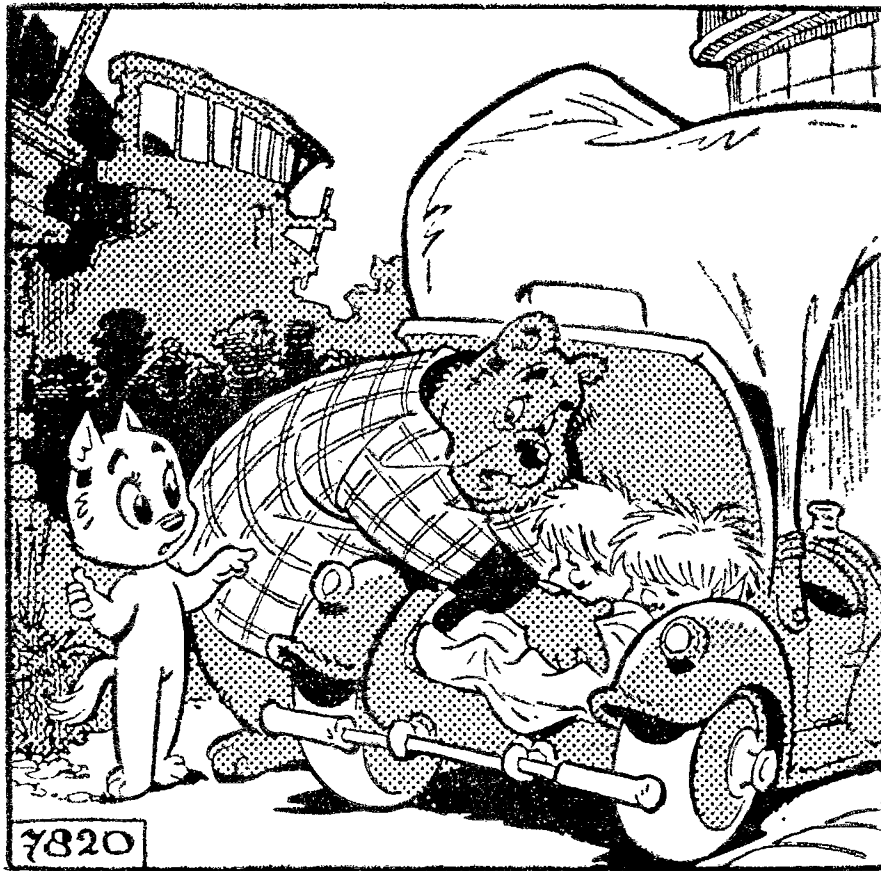
Zo sprekende stuurde hij zijn voertuig met grote snelheid door de beschadigde straat, en omdat de kliniek niet ver weg was, kwam het gebouw al spoedig in het zicht. Maar reeds van verre was te zien, dat het grootste gedeelte was ingestort.
,,Hier is het gebeurd'', zei Tom Poes. ,,Daar was ik al bang voor.''

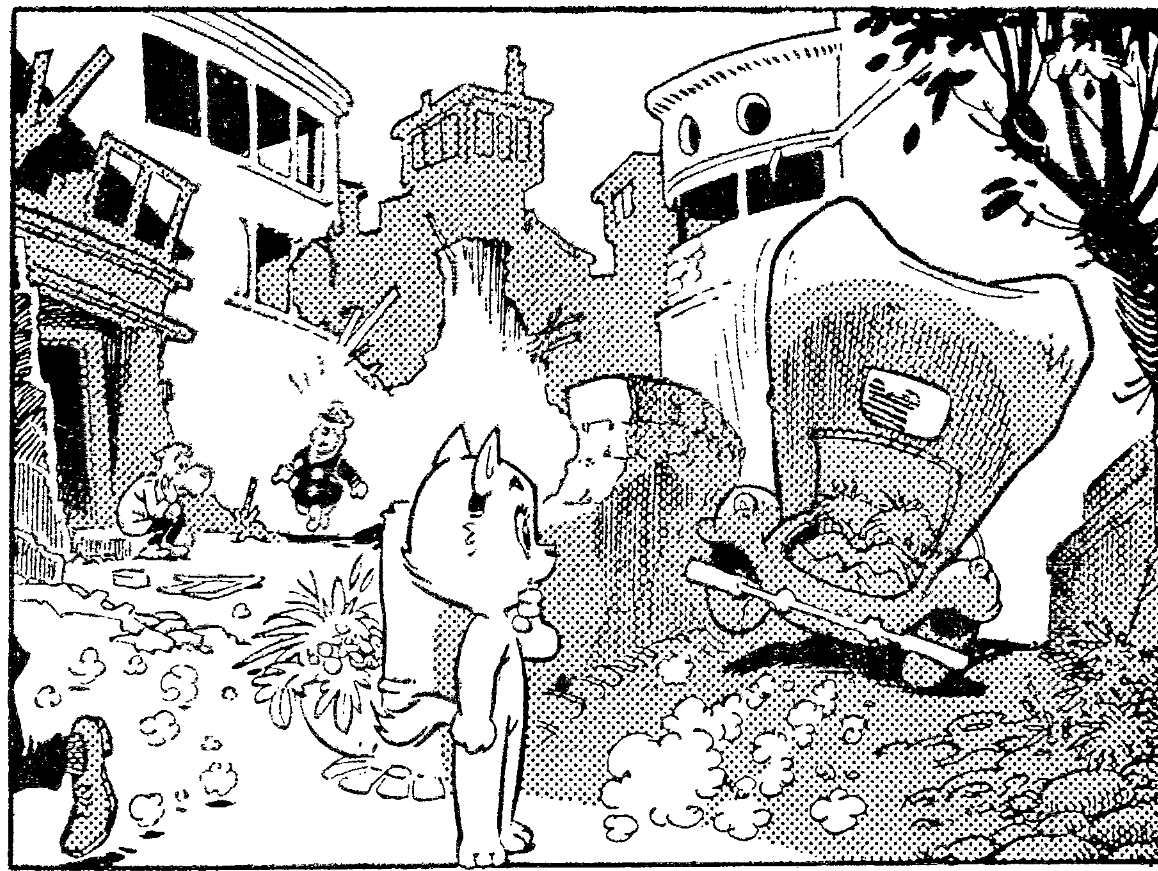

7819 — Doctorandus Zielknijper stond handenwringend voor zijn ingestorte kliniek, waar kalk- en stofwolken uit opdwarrelden.
„Het was een aardbeving", sprak hij met bevende stem. „Maar gelukkig zijn alle patiënten gered, behalve twee kleuters. Die waren niet te vinden, toen de beving begon. Ach, hoe licht kunnen zich trauma's uit zo'n ervaring ontwikkelen. Ik vrees, dat ze geheel zijn ingestort."
Commissaris Bas wierp een blik op de puinhopen en knikte. „Dat zou geen wonder zijn", gaf hij toe. „Maar het was geen aardbeving. De dreun was alleen maar hier. Er zijn heel wat fundamenten ontzet, zie ik. Had u een bom in huis?"
De zielkundige zette grote ogen op. „Een bom?", herhaalde hij. „Het idee! Die valt geheel buiten onze behandelingsmethoden, commissaris. Met oneindig geduld en zachte dwang buigen wij onze patiënten om tot bruikbare leden van de maatschappij. Nee, het is de taak van de politie om uit te zoeken wat er gebeurd is. Ik heb alleen maar zorgen over de kleinen, die in deze chaos zoek geraakt zijn."
Intussen waren heer Bommel en Tom Poes uit de Oude Schicht gestapt en de eerste stiet een kreet uit, toen hij twee ventjes gewaar werd, die zich uit de menigte losmaakten.
„Daar zijn ze!", riep hij. „Flut en Knot!"

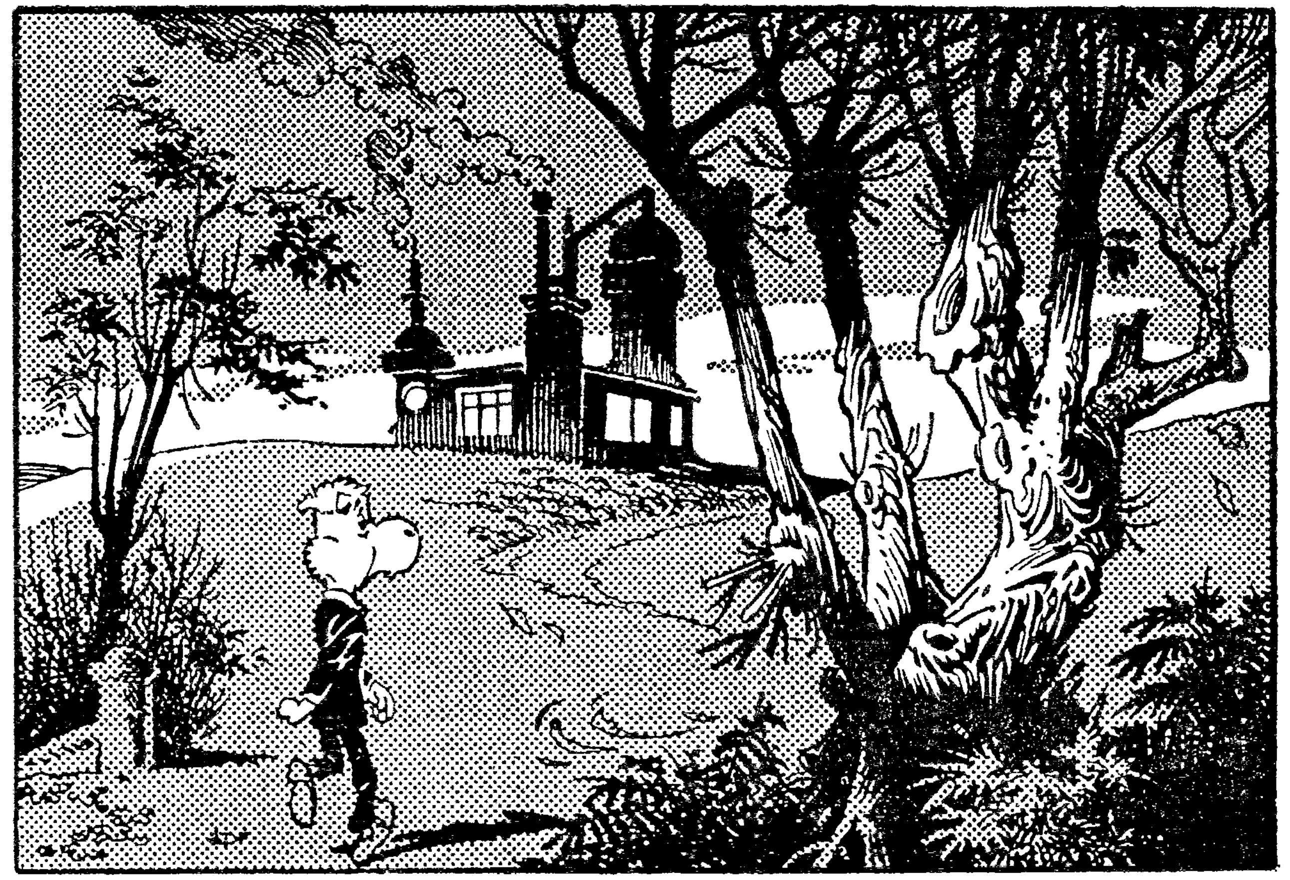

7820 — Heer Bommel snelde op de tweelingen toe en ving ze op, voordat ze zich uit de voeten hadden kunnen maken. Dat was niet moeilijk, want de beide ventjes waren geheel uitgeput.
„Geen wonder", zei heer Ollie, terwijl hij hen zorgzaam in de bagageruimte van de Oude Schicht legde en ze toedekte met een deken. „Ik mag er niet aan denken wat ze allemaal hebben meegemaakt, want dan draait het hart me om, zeg nu zelf, jonge vriend!"
„Hm", zei Tom Poes. „Het zou beter zijn wanneer we ze terugbrachten en Zielknijper alles vertelden wat we nu weten."

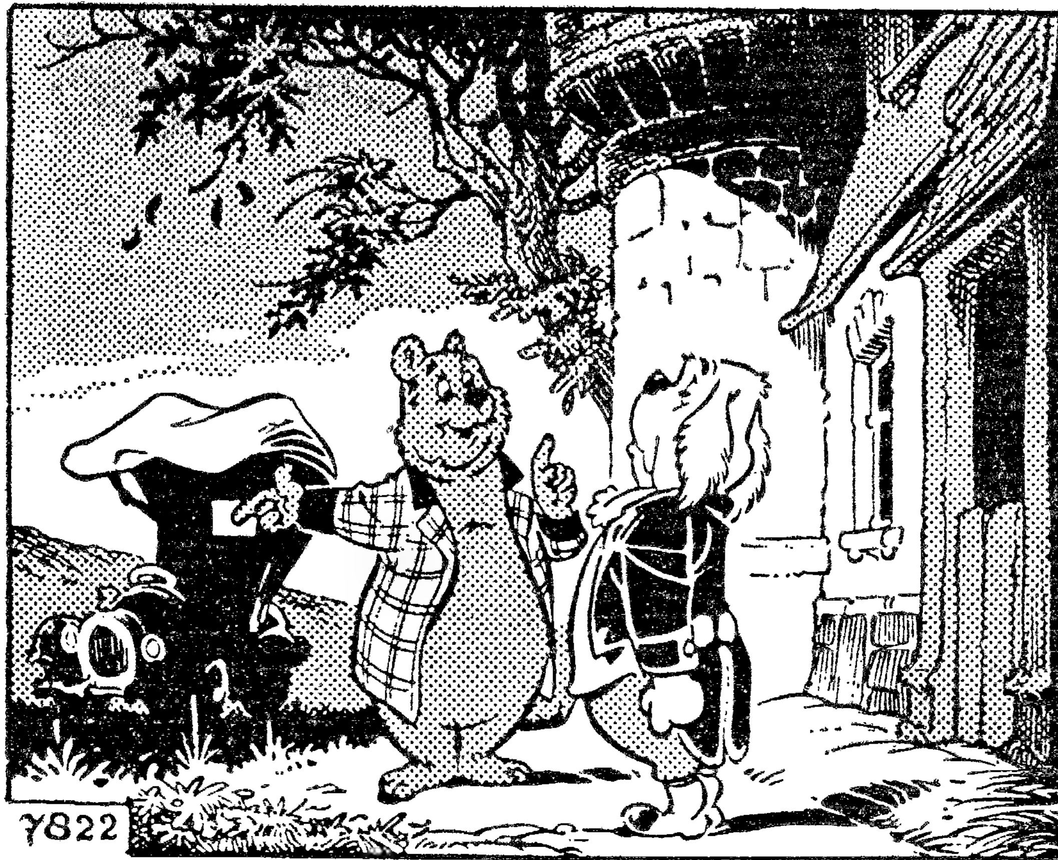
„Wat een onzin!", riep heer Bommel verontwaardigd uit. „Hij is een knoeier, net als ik altijd al dacht. Het is gebleken, dat hij niet in staat is de stakkerdjes te beschermen en bovendien is zijn onderneming zwaar beschadigd. Wat is er trouwens te vertellen? Ik weet niets, bedoel ik, maar mijn plicht is duidelijk!"
Zo sprekende nam hij achter het stuur plaats en startte de motor.
„Eigenlijk weet ik ook niet precies wat er te vertellen is", dacht Tom Poes, het wegrijdende voertuig naogend. „Niemand zal naar me willen luisteren. Maar ik weet zeker, dat dit een ramp wordt."
Nadenkend liep hij de straat uit en omdat de menigte intussen door de politie verspreid was, werd nu de eenzame gedaante van doctorandus Zielknijper tussen de ruines zichtbaar.
De getroffen geleerde schrok uit zijn zorgelijke gedachten op toen hij op de schouder werd getikt. „Dokter Zijlknijp?", vroeg de zeeman die voor hem stond. „Ik zoek een jonge deugniet die Flutters heet. Joop, de portier van Blubbers, zei me, dat hij hier moet wezen. Ik moet de rekel weer meenemen naar het eiland Laak."

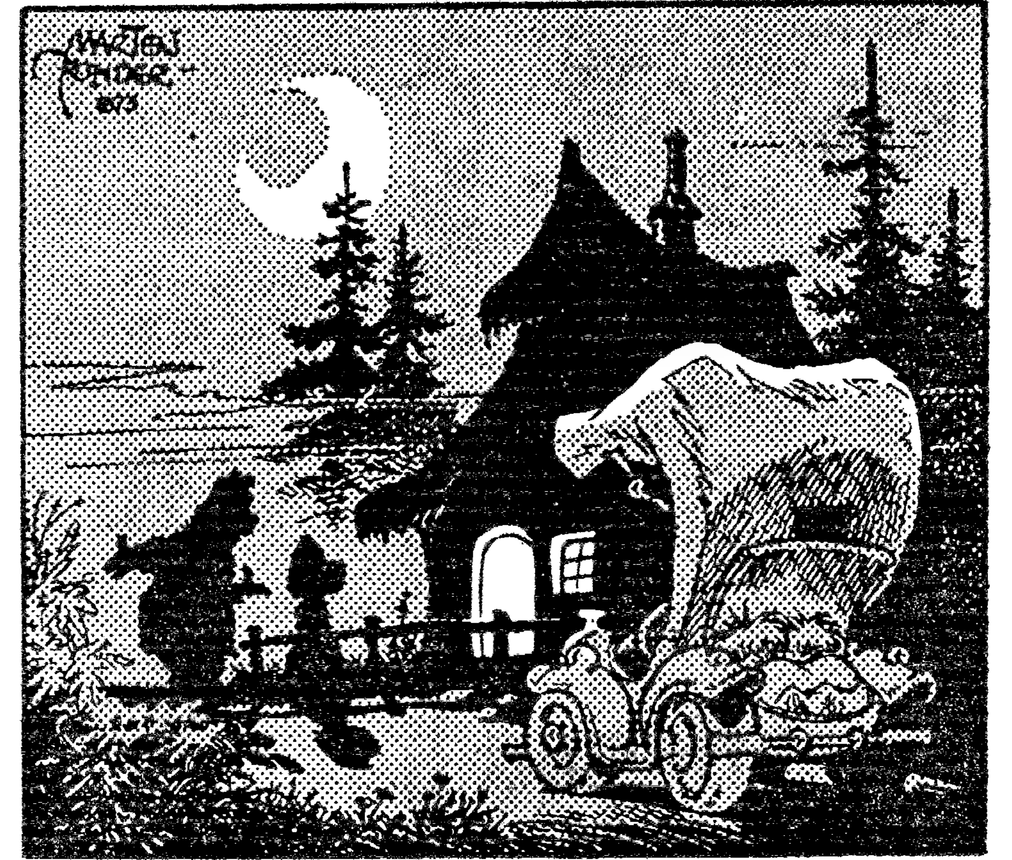

7821 — „Zoekt u Flut?", vroeg doctorandus Zielknijper ontdaan. „Ik had hem hier om hem in stilte vertrouwelijk om te buigen tot een oppassend lid van de maatschappij. Maar natuurlijk is de behandeling nu uitgelekt. Het ventje is namelijk verdwenen!"
„Verdwenen?", herhaalde de kapitein betrekkend. „Dat is donders vervelend, meneer! Ik moet hem terugbrengen naar het eiland, omdat anders de sufkervel-plantage van Kantenklerk gevaar loopt."
„Dat begrijp ik niet", mompelde de geleerde. „Wat heeft die plantage met de verdwenen kleuter te maken?"
„Die lummel hoort op Laak", legde de zeerob uit. „En de sufkervel is mijn lading voor Laak. Voor het rustig houden van de reuzen die daar wonen. Maar omdat Bobbels de vlegel heeft meegenomen, loopt de bevrachting gevaar."
De heer Zielknijper keek hem met lege ogen aan. Hij herinnerde zich het verwarde verhaal dat heer Ollie hem verteld had, en er kwamen vreemde gedachten in hem op.
„De hele overgehaalde zaak hangt me de trui uit!", verklaarde de gezagvoerder, die zijn geduld verloor. „Ik ga varen, Fluts of geen Fluts. Ten slotte moet ik ook aan mijn lading voor Pirvik denken. Goeie avond!"
Hij verwijderde zich en de zielkundige stond langzaam op
„Sufkervel", mompelde hij. „Voor het rustig houden van reuzen. Dit geval groeit me boven het hoofd, ik ga een consult inroepen."
Met deze gedachte verliet hij de stad en begaf zich naar het laboratorium van professor Prlwytzkofski, een scheikundige van naam.

7822 Tegen het vallen van de avond kwam heer Ollie op Bommelstein aan. Hij stuurde de Oude Schicht behoedzaam naar de achterdeur, waar zijn bediende de zonsondergang gadesloeg, en stapte uit.

,,Mooi weertje, hè?'', begon hij met fijne tact. ,,Geniet er maar van, Joost, dat geeft goede gedachten. Je herinnert je Flut nog wel? Juist ja, dat stakkerdje, dat ik met levensgevaar van het eiland Laak heb gered. ik bedoel, dit keer heb ik twee van die hulpbehoevende ventjes bij me. Ze hebben geen dak boven hun hoofd, en ik...''

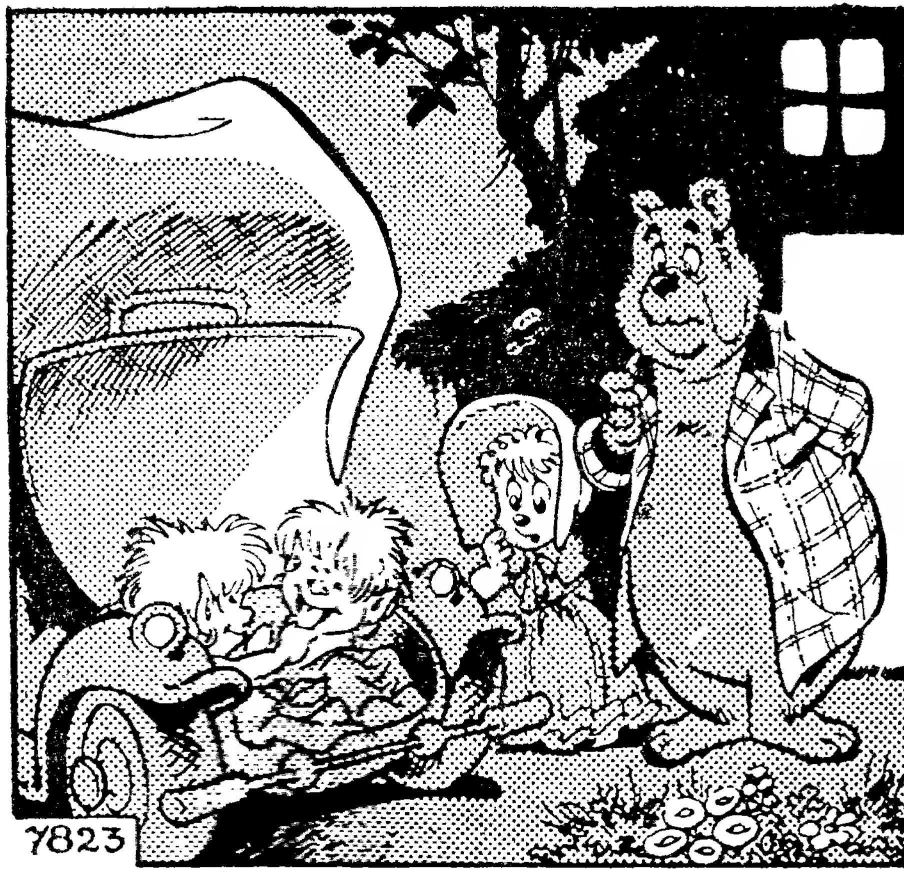
,,Dat is zeer betreurenswaardig'', sprak de knecht koel. ,,Maar ik hoop, dat uw gedachten niet naar dit dak uitgaan, heer Olivier. Eén zo'n jonge heer was reeds te veel, zoals te zien is aan mijn blauwe scheenbeen en mijn gezwollen tenen, als ik zo vrij mag zijn. Maar twee is een menigte! In dat geval. zal ik mij genoodzaakt zien dit dak te verlaten met uw goedvinden.''

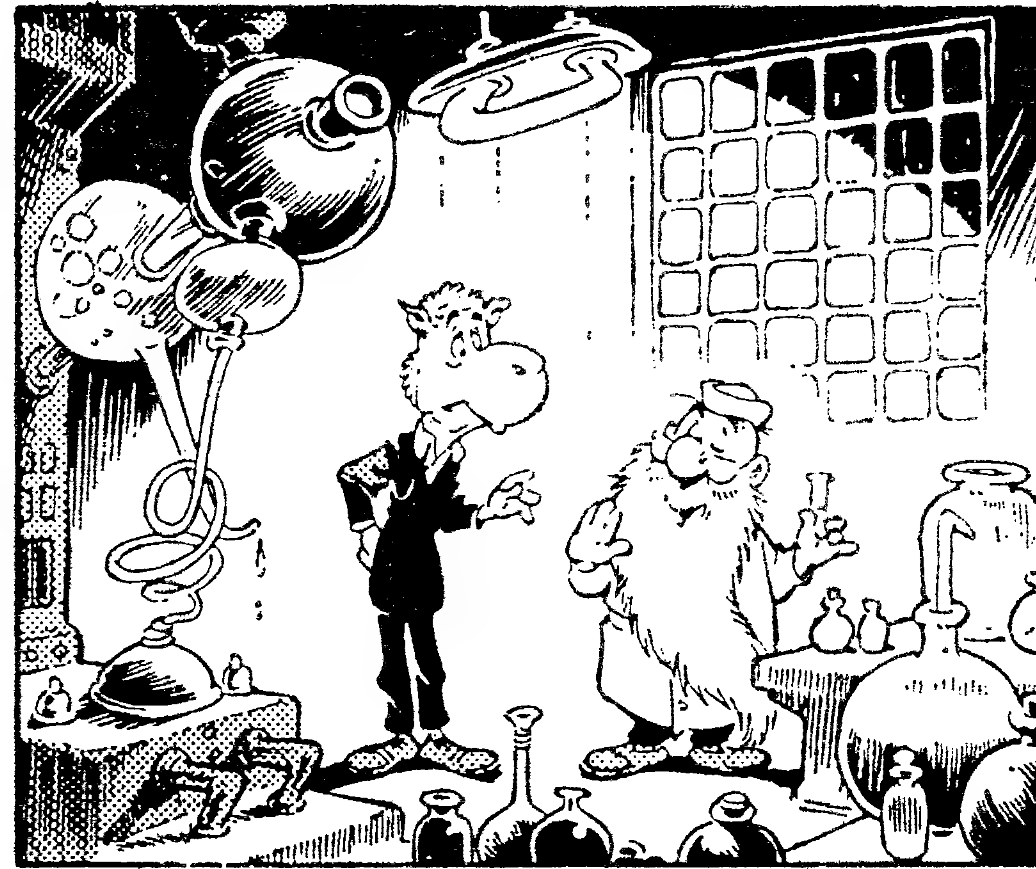
Heer Bommel haalde diep adem en een zenuwtrekje speelde om zijn oog. Maar toen de knecht onverschrokken bleef, keerde hij zich om en liep ingezakt terug naar zijn voertuig.

,,Ik zal wel weer mijn eenzame weg gaan'', kon men hem horen mompelen. ,,Steun voor mijn streven is moeilijk te vinden. Geen wonder, dat er over een jeugdprobleem gesproken wordt.''

Maar toen hij achter het stuur zat en wegreed, kwam er een gedachte in hem op. ,,Mevrouw Doddel!'', zei hij tot zichzelf. ,,Maar natuurlijk! Die begrijpt vaak wat ik bedoel en bij haar kan ik hulp vragen voor mijn hoogstaand werk.''

En met dit voornemen klopte hij even later aan bij het huisje van zijn buurvrouw, dat vredig in het maanlicht lag.

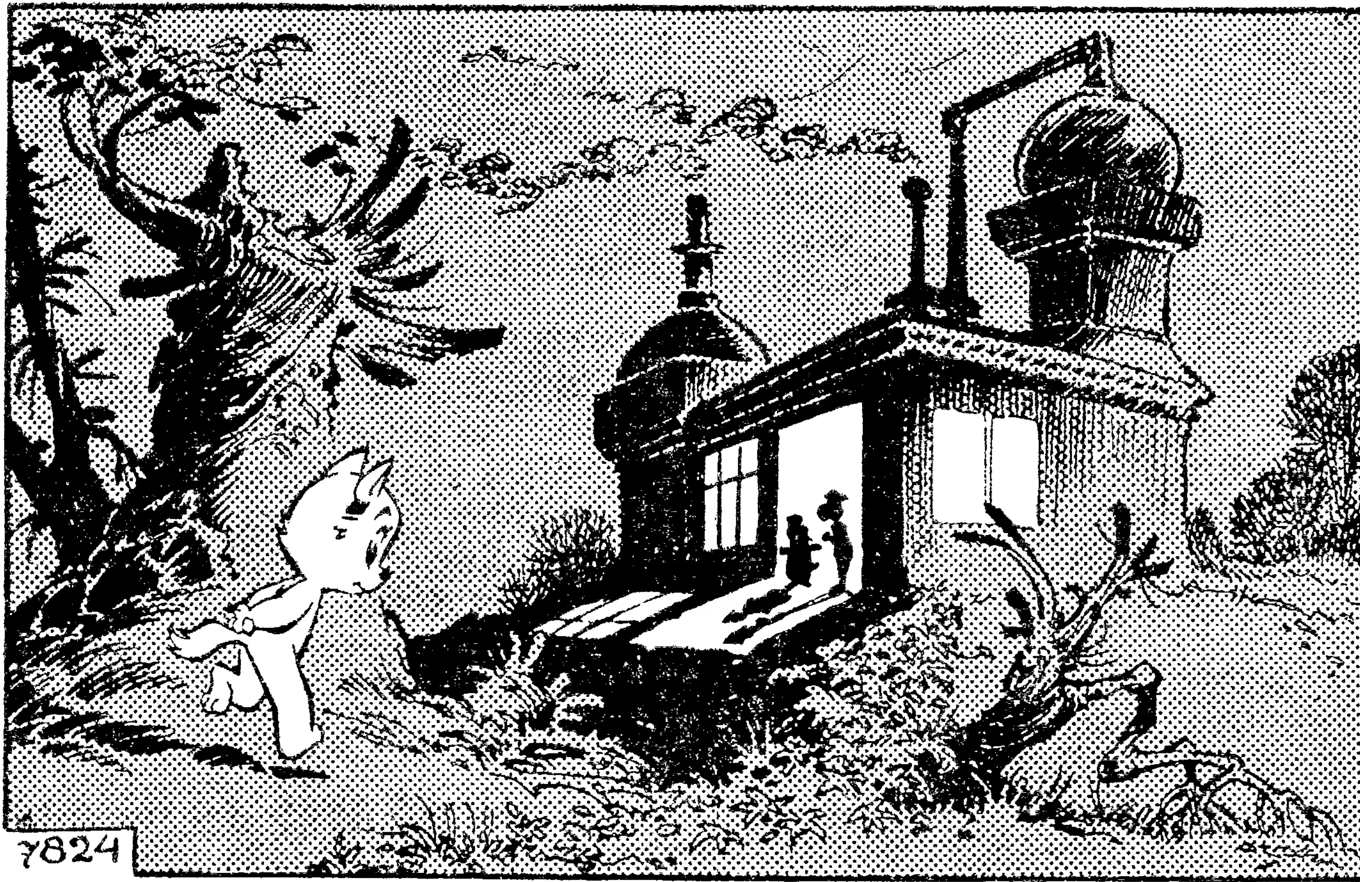

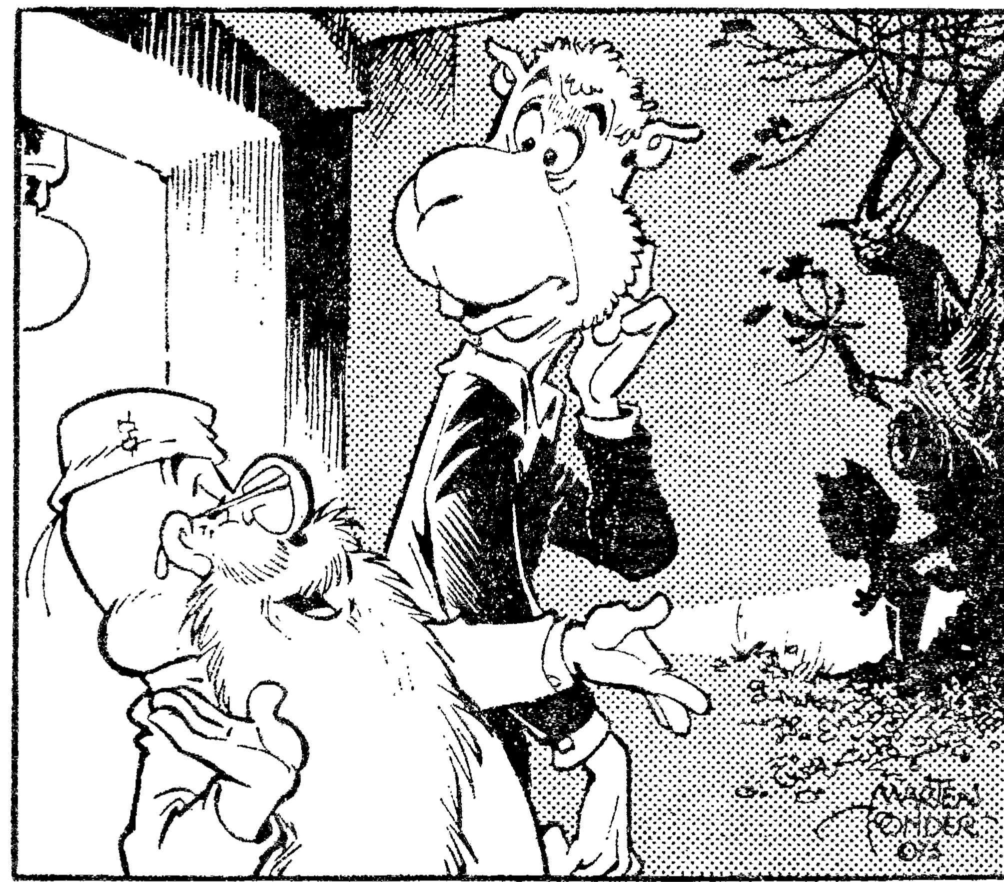
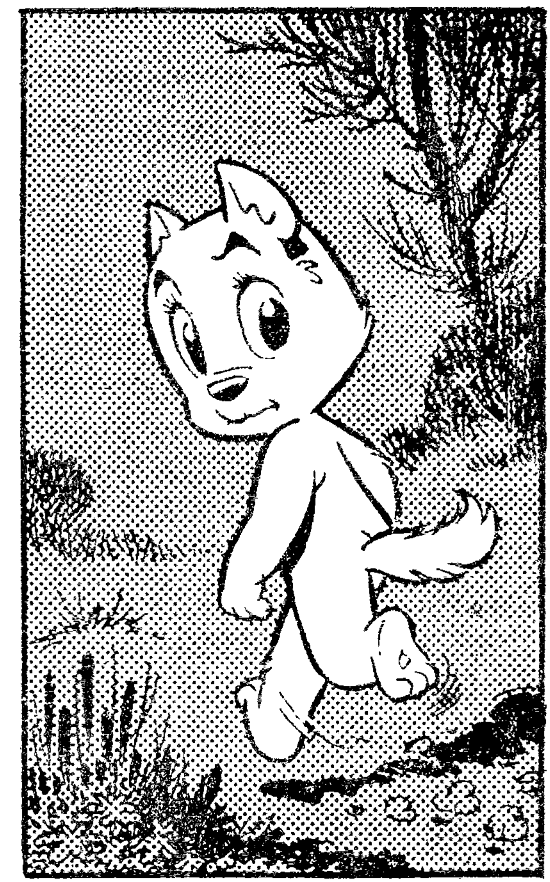

7823 Juffrouw Doddel aarzelde geen ogenblik, toen ze het verhaal van heer Ollie gehoord had.
,,Je hebt er goed aan gedaan hier te komen", zei ze, terwijl ze meeliep naar de Oude Schicht. ,,Zoiets is geen mannenwerk. Waarom heb je niet eerder aan mij gedacht, mallerd?"

Heer Bommel mompelde iets, maar zijn buurvrouw had de bagageruimte bereikt en keek naar de bladeren die Knot uit zijn broekzak gehaald had om in de mond van zijn broertje Flut te stoppen.
,,Wat een leuke hummeltjes!", riep ze vertederd. ,,Maar wat eten ze daar voor onkruid? Dat is gevaarlijk, hoor! Niet doen, stouterds, ik zal een lekker papje voor jullie koken. Laat ze maar aan mij over, Ollie."
Intussen had doctorandus Zielknijper de raad gevraagd van professor Prlwytzkofski, maar deze barstte al spoedig in lachen uit.
,,Sufkervel?!", riep hij. ,,Dat existeert ja niet. Der anthriscus mengel ik in mijner soepe, en der temulum is ener doller zaak. U zult ener verba quietis bedoelen! Wat heeft dat met kinder te doen?"
,,Dat weet ik niet", verklaarde de ander bedrukt. ,,Maar het heeft iets met reuzen te maken."
En daarna legde hij de verbaasde hoogleraar uit wat hij van de vrezelijke Krakken wist.

7824 Tom Poes liep ongerust in het maanlicht over de heide, nadat heer Bommel Flut en Knot in de Oude Schicht had meegenomen.
,,Dat moet ellende worden'', dacht hij. ,,Overal waar die ventjes zijn gebeuren er rampen. Reuzen heb ik nooit gezien, maar Knot had het over de vrezelijke Krakken. Het is duidelijk dat er een verband bestaat — en het was niet voor niets, dat ze op dat eiland waren opgesloten. Dat begin ik te geloven...''
Op dat moment werd zijn aandacht getrokken door geluid van stemmen en toen hij rondkeek zag hij het laboratorium waar professor Prlwytzkofski juist zijn bezoeker uitliet.
,,Der naam sufkervel is kwatsj!'', hoorde hij de geleerde zeggen. ,,Ik zou zeggen, dat hier spraak is van der verdoveringsmiddel verba quietis, maar der is strengstens verboden en het gebruik door kinder is doller waaanzin!''
,,Niet door kinderen'', verbeterde de heer Zielknijper schroomvallig. ,,Door reuzen, professor! En u kunt nu wel zeggen, dat die wetenschappelijk niet bestaan, maar ik voor mij sluit reusvorming niet uit. Vandaag de dag, in mijn praktijk...''
,,Praw!'', riep de hoogleraar, ,,laat u mij ener reus zien, bid ik u. In der wetenschapsbelanges. Der goede nacht.''
Hij wierp de deur dicht en Tom Poes liep geschrokken door.
,,Die sufkervel was ik haast vergeten'', dacht hij. ,,Maar nu begrijp ik het. En nu weet ik zeker, dat heer Ollie in gevaar is.''

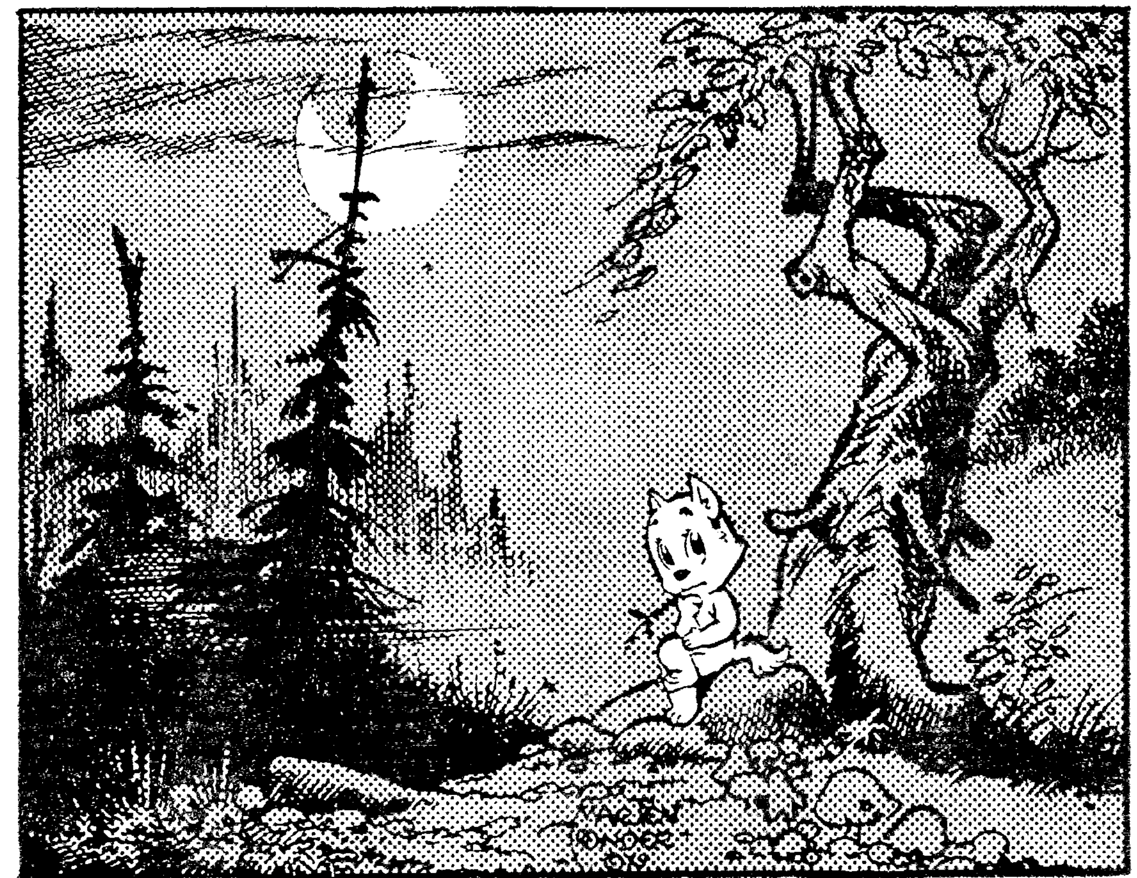

7825 Nadat juffrouw Doddel de tweelingen naar bed had gebracht, nam ze afscheid van heer Bommel.
,,Hartelijk dank voor uw hulp'', sprak deze bij het tuinhekje. ,,Maar men zal alles in het werk stellen om de stakkerdjes weer in de kliniek te krijgen en die heeft de neiging in elkaar te zakken, als u begrijpt wat ik bedoel. Daar zijn ze niet veilig, bedoel ik. Daarom is het beter, dat we geheim houden waar ze zijn, mevrouw Doddel!''
,,Mallerd'', zei zijn buurvrouw. ,,Zeg toch Doddeltje! En wees maar gerust, hoor, ik zal niets zeggen.''
Heer Bommel sloeg gerustgesteld de weg naar huis in, het hoofd vol prettige gedachten.
,,Doddeltje'', mompelde hij onder het gaan. ,,Wat een aardige naam. En voor een eenzaam heer is het mooi om te bedenken, dat er ergens een plaatsje is waar hij met zijn zorgen heen kan gaan...''
Op dat moment werd hij in zijn tedere gedachten gestoord door Tom Poes, die hem achterop kwam hollen.
,,Waar hebt u Flut en Knot gelaten?'', riep die. ,,Zijn ze op Bommelstein?''
,,Beheers je, jonge vriend'', zei heer Ollie streng. ,,Het is nacht en alles is stil. Je verstoort de heerlijke herfstgeuren, bedoel ik.''
,,Waar zijn ze?'', hield Tom Poes vol. ,,Die twee zijn levensgevaarlijk als ze samen zijn!''
Heer Bommel bleef staan en fronste de wenkbrauwen. ,,Wat voor onzin vertel je me daar?'', vroeg hij ontstemd. ,,Door zulke kwaadsprekerij ontstaan nu alle misverstanden! En ik vertel je niet waar de stakkerdjes zijn, dat is een geheim!''

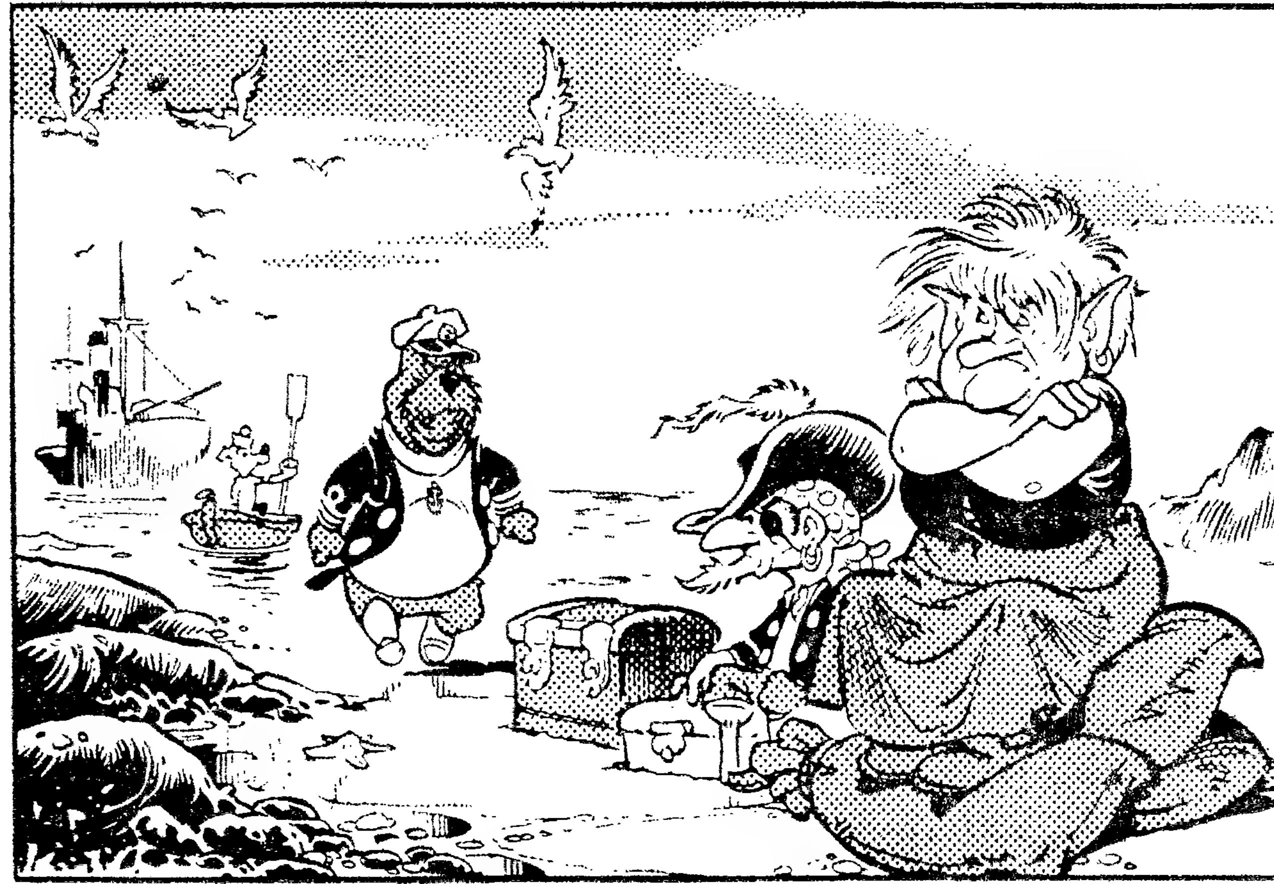

7826 Het was een mooie herfstavond en terwijl heer Ollie verder liep, maakte de waarschuwing van Tom Poes al spoedig plaats voor prettiger gedachten. Hij neuriede zelfs toen Joost hem binnenliet.
,,Mooi weertje, met uw goedvinden,'' sprak de knecht beleefd. ,,Heel begrijpelijk, dat u de auto hebt laten staan en bent gaan lopen, als ik zo vrij mag zijn.''

Het gezang van heer Bommel verzandde en een denkrimpel speelde over zijn voorhoofd.
,,Auto?'', herhaalde hij. ,,O, de Oude Schicht, bedoel je! O ja. die heb ik.. die moet ik hebben laten staan bij juffrouw Doddel. Het was een mooie avond bedoel ik. En ze was zo alleraardigst en vol begrip in de maneschijn.. Ik heb de auto een beetje vergeten, als je begrijpt wat ik bedoel.''

,,Heel begrijpelijk,'' gaf de bediende stijfjes toe. ,,En de jonge heren? Hebt u die daar ook achtergelaten?''
,,Ja'', zei heer Ollie glimlachend. Maar toen schrok hij op en vervolgde haastig: ,,Ik bedoel nee! Het is een geheim en ik verbied je nasporingen naar die stakkerdjes te doen.''
,,Dat ligt niet in mijn voornemen. heer Olivier'', verzekerde de knecht. ,,De jeugd van tegenwoordig stuit mij tegen de borst en daarom kunnen ze me niet ver genoeg weg zijn, als ik zo astrant mag wezen.''
Tom Poes, die in het maanlicht op de heide zat, dacht er echter anders over.
,,Die heer Bommel met z'n geheim!'', zei hij wrevelig tot zichzelf. ,,Wat kan ik nu doen? Niemand zal me geloven als ik vertel wat ik denk en het heeft dus ook geen zin om naar de politie te gaan. Ik zal het alleen moeten opknappen.''

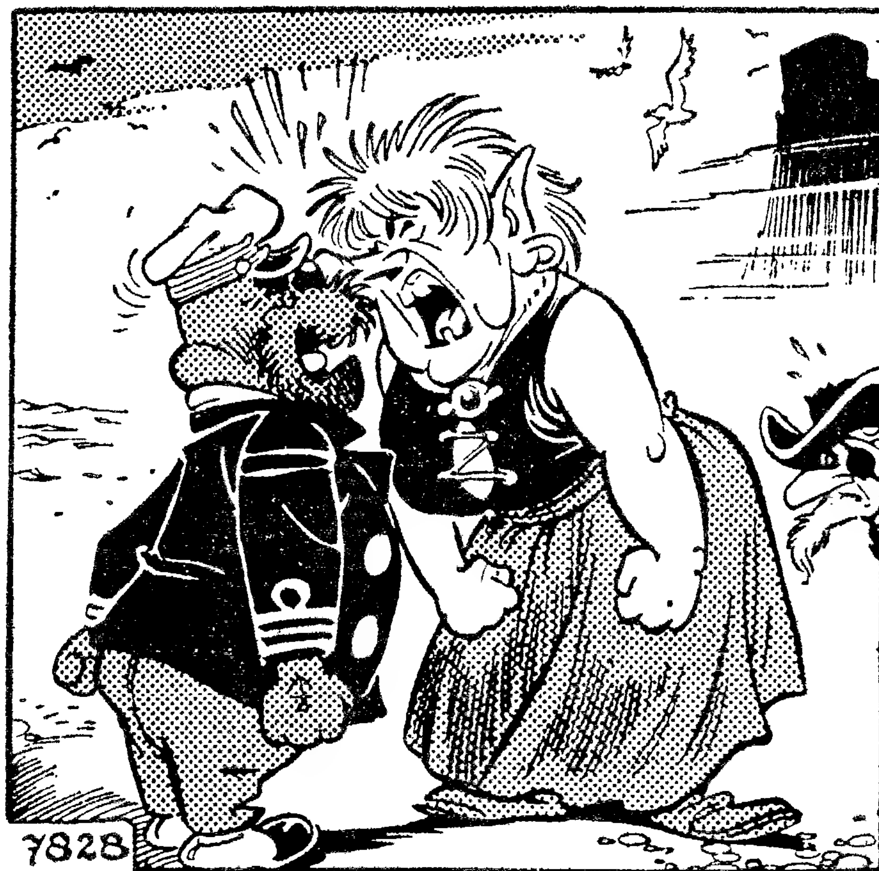

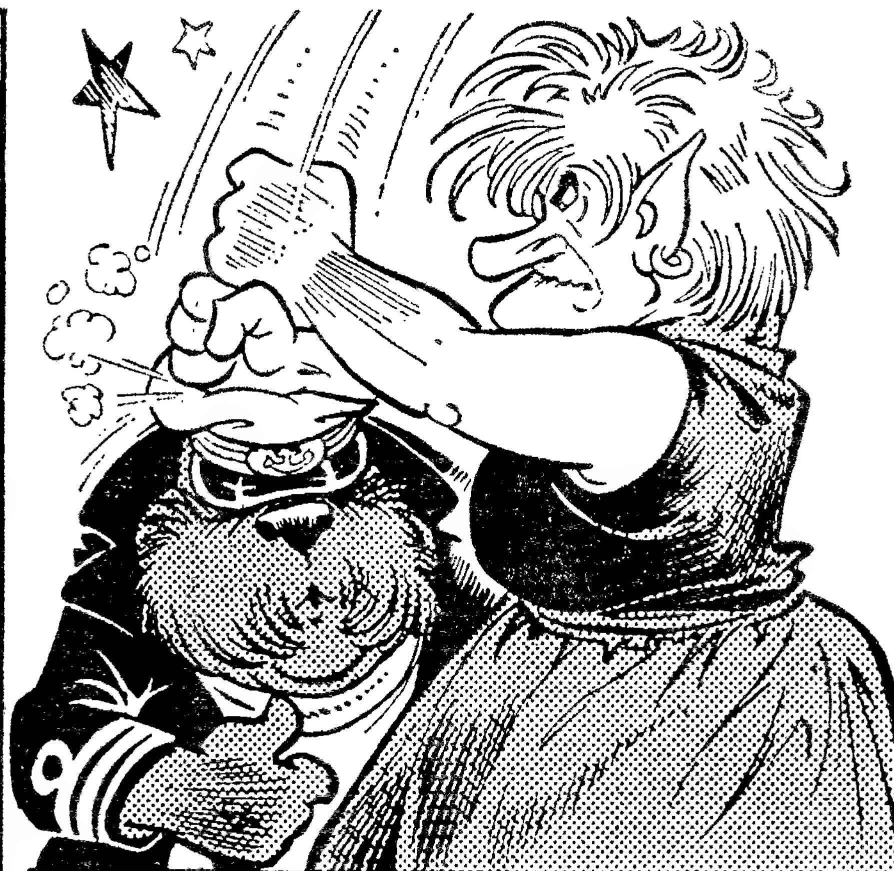

7827 Intussen had het goede schip Albatros zijn anker weer uitgegooid voor het eiland Laak en de kapitein liet zich naar de wal roeien om daar zijn zaken af te ronden.
,,De oude Abber Doedas moet de vracht betalen,'' verklaarde hij. ,,Maar het is mogelijk, dat hij bezwaren maakt. Misschien vallen er een paar harde woorden, Teun. Houd je gereed met een roeispaan.''
De matroos knikte en omdat de sloep inmiddels het strand opschoof, sprong de gezagvoerder overboord en begaf zich naar de strandvoogd. Deze zat met zijn echtgenote in de kille ochtendwind op enige stukken bagage en zag er bekommerd uit.
,,Dat treft'', sprak Wal Rus. ,,Er is nog een en ander te regelen — en nu hoef ik niet zo ver te lopen.''

,,Er is hier niks te regelen'', riep de bejaarde strandvoogd schril.

,,Door jouw schuld heeft de inspecteur ons ontslagen! Daarvoor hebben we ons hele leven hier orde gehouden en gezwoegd. Om met een gouden handdruk met pensioen gestuurd te worden. Het is mooi! Regel jij maar met de inspecteur! Wij gaan als gewone passagiers met je mee naar de vaste wal.''

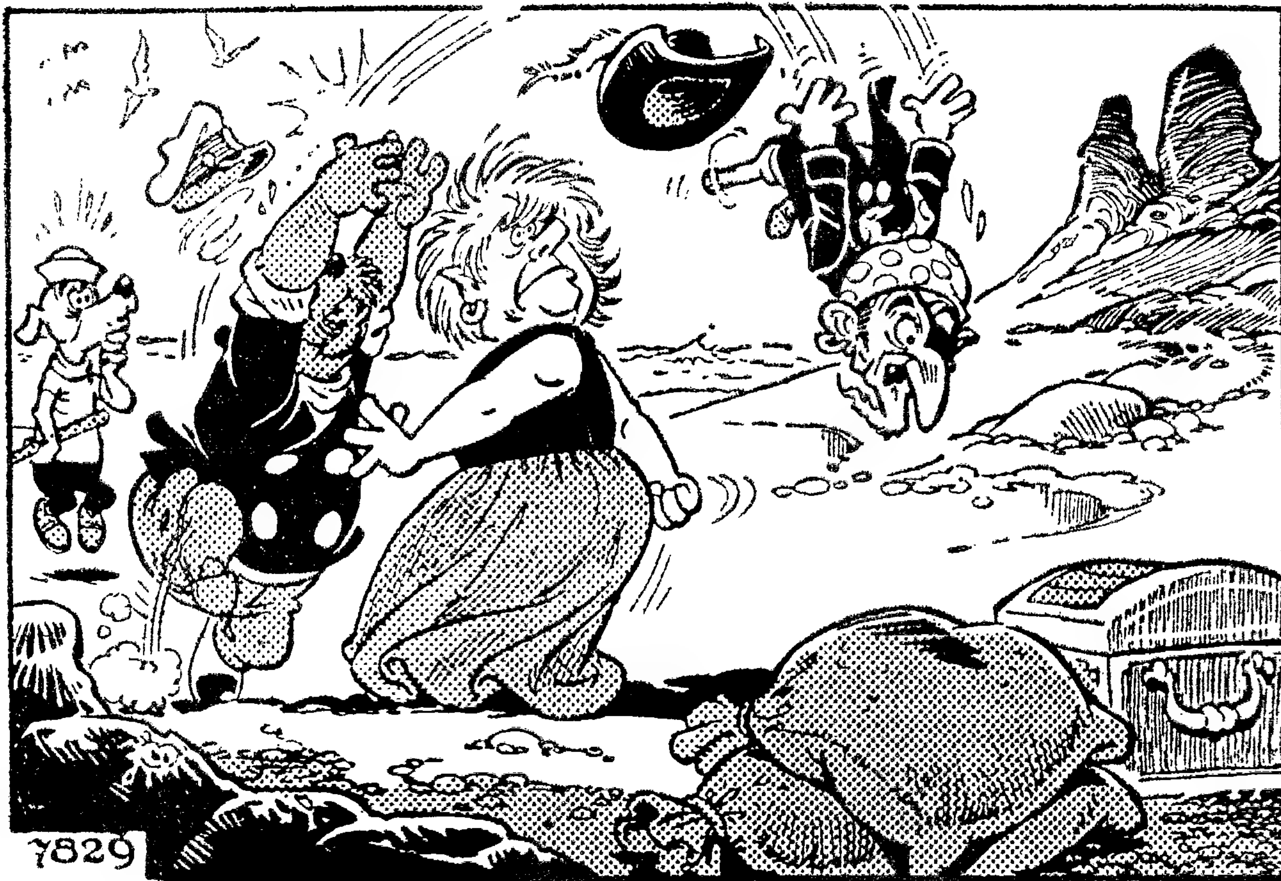
De kapitein fronste betrekkend de wenkbrauwen. ,,Niks passagiers!'', riep hij toornig uit. ,,Eerst moet de vorige lading worden voldaan. En ik neem jullie niet mee, als er niet van te voren betaald wordt. Een eerlijk zeeman trapt niet twee keer in landrottenstreken.''

7828 „Landrottenstreken!", riep Wal Rus uit. „De lading niet betalen en voor niks meevaren. Overgehaalde zoetwatermossels!"
Dit liet mevrouw Habberdoedas zich niet zeggen. Ze rees overeind en terwijl ze zich dreigend voor de gezagvoerder opstelde, schreeuwde ze: „Nog praatjes ook! Door jou zijn we ons baantje kwijtgeraakt — en door jou laat ik me niet beledigen! Abner!! Laat zien wie hier de baas is. ABNER!!"
De grijsaard naderde voorzichtig, maar de kapitein liet zich daardoor niet afschrikken.
„Wat Abber!", schreeuwde hij. „Dacht je, dat ik me liet overhalen door die mislukte cipier? Al haal je je reuzen erbij, meneer! Er is hier maar één baas — en dat ben ik!"
„Zo, ben jij dat?", siste Kanille. En met deze woorden gaf ze de zeerob zo'n dreun op de pet, dat deze hem over de ogen zakte.
Wal Rus was een dergelijke behandeling niet gewend en daar hij een kort aangebonden natuur had, verloor hij alle beleefdheid tegenover dames uit het oog. Paars en grommend begon hij zijn mouwen op te rollen en het zou er donker hebben uitgezien, wanneer de slotvoogd er niet geweest was. Niet voor niets had de oude Habberdoedas zijn leven lang toezicht gehouden op de vreselijke Krakken en nu stelde hij zich met zwaaiende vuisten op tussen zijn echtgenote en de woedende gezagvoerder.
„De sufkervel, moeder!", kraste hij. „Geef me de sufkervel! Uit de platte kist! Gauw dan!"
„Daar vallen harde woorden", dacht de matroos, die het gebeuren vanuit de sloep gevolgd had. „Het wordt tijd voor mijn roeispaan."

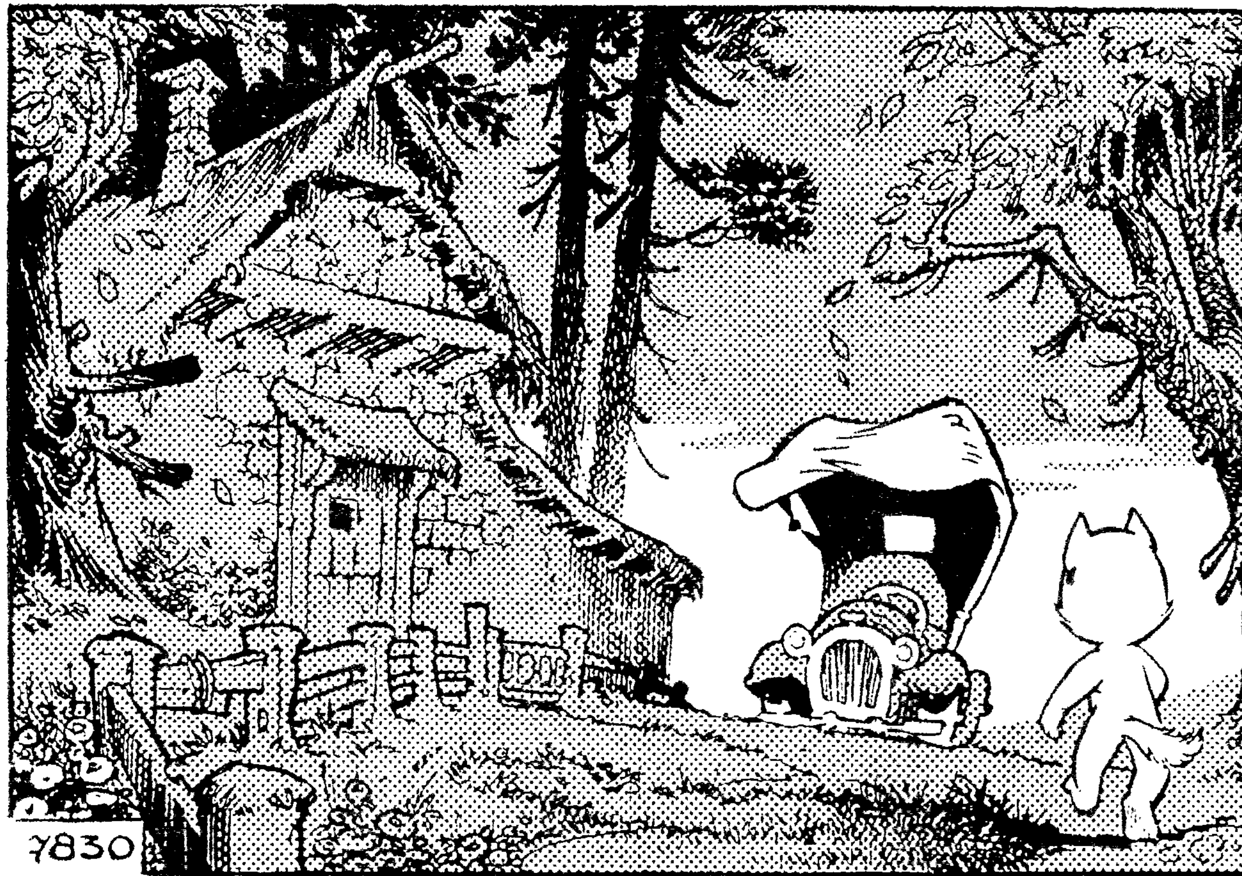

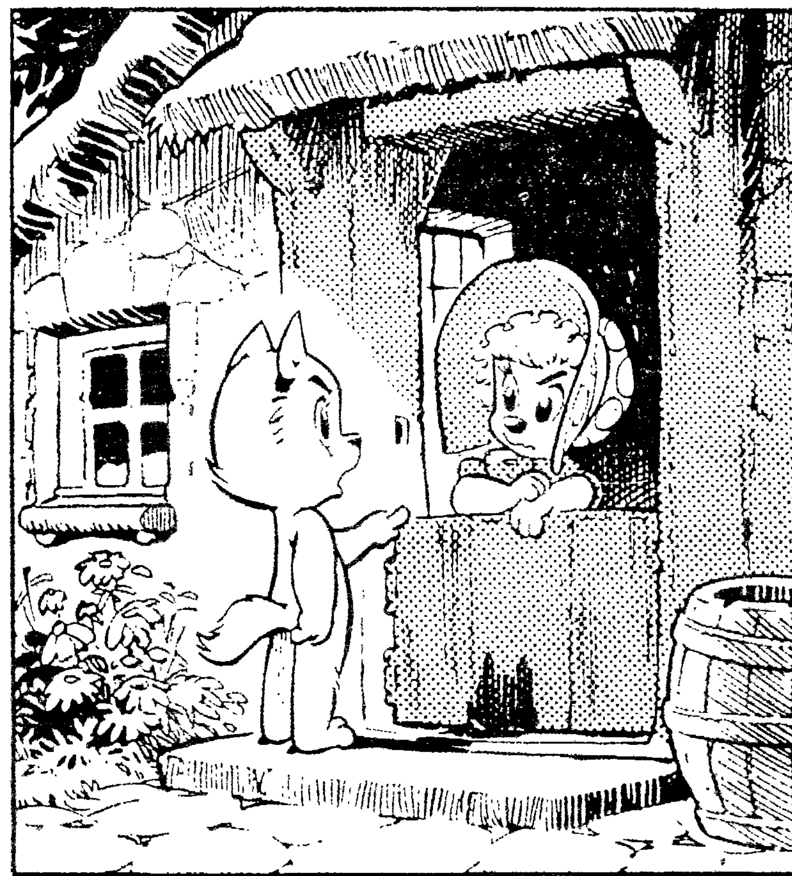

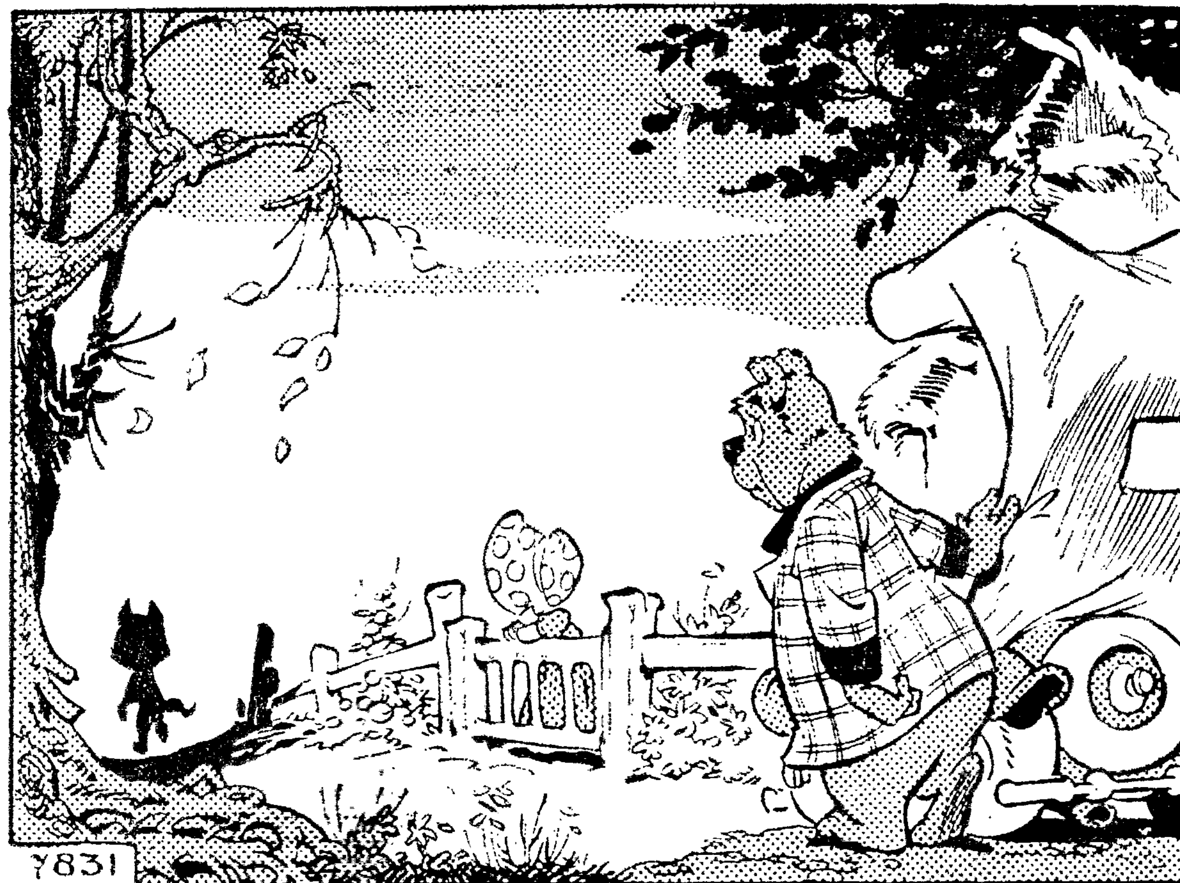
7829 „De sufkervel!", riep Abner Habberdoedas, „Vlug, moeder!" Zijn vrouw maakte een beweging naar de koffer, maar Wal Rus wachtte dat niet af. Hij vatte de strandvoogd bij de kraag en wierp hem over het hoofd van zijn echtgenote in de richting van de bagage.
„Ga het zelf maar halen!", riep hij briesend. „Overgehaalde strandkrab!"

Er volgde een ogenblik van stilte. Mevrouw Kanille stond onthutst haar echtgenoot na te kijken, de matroos die met een roeispaan kwam toegesneld, hield de pas in en in het eeuwige suizen van de wind was slechts de kreet van de grijsaard hoorbaar. Maar hieraan kwam een einde, toen de ongelukkige op een van zijn balen belandde.
Door de slag scheurde de jute open en nu spoot er een straal goudstukken te voorschijn, die helder glansde in het ochtendrood.
„Goeie morgen!", riep de gezagvoerder boven het gerinkel uit. Zijn gelaat nam een normale kleur aan en terwijl hij zijn pet rechtzette, verscheen er een joviale glimlach onder zijn snor.
„Had dat eerder gezegd", hernam hij opgewekt. „Dit hele misverstandje was niet nodig geweest. Met die bagage als onderpand zal ik jullie, arme drommels, meenemen. Er is genoeg om ook de sufkervelvracht te vergoeden, lijkt me Help maar even met het inladen, Teun!"

7830 Toen Tom Poes die morgen naar huis liep, passeerde hij de woning van juffrouw Doddel en tot zijn verbazing zag hij daar de Oude Schicht staan.
,,Dat is vreemd'', dacht hij. ,,Heer Ollie is gisteravond naar huis gelopen, want ik kwam hem tegen. Maar dan.. Hij heeft Flut en Knot dus naar Doddeltje gebracht! Gelukkig dat ik dit ontdek, het maakt alles veel gemakkelijker.''
Met deze gedachte liep hij het tuintje in en klopte op de deur.
,,Is het waar, dat heer Bommel hier gisteravond twee kleine ventjes gebracht heeft?'', vroeg hij, toen het vrouwtje opendeed.
,,Wat heb jij daarmee te maken?'', vroeg ze achterdochtig. ,,Ollie zei zelf, dat ik het geheim moest houden, dus kan ik je geen antwoord geven.''
,,Maar het is gevaarlijk'', zei Tom Poes dringend. ,,Ik weet niet precies hoe, maar er kan van alles gebeuren. Ze komen van het eiland Laak, ziet u? Daar zaten ze in een soort vesting die onveilig gemaakt werd door reuzen. En nu denk ik..''
Maar de buurvrouw liet hem niet uitspreken.
,,Ga weg!'', riep ze boos. ,,Jij bent een van die vijanden waar Ollie zo voor gewaarschuwd heeft. Jij wilt ze zeker weer in die akelige kliniek hebben, hè? Loop door, Tom Poes, of ik waarschuw de politie!''

7831 Tom Poes aarzelde even. Maar toen hij begreep, dat juffrouw Doddel niet naar zijn waarschuwingen wilde luisteren, haalde hij mismoedig de schouders op en liep verder om een list te verzinnen.

Heer Bommel, die naderde om dit vroege uur de Oude Schicht ongemerkt weg te halen, zag hem gaan en liep ongerust naar zijn buurvrouw.

,,Dag Ollie'', zei die. ,,Ik ben blij dat je komt, want Tom Poes weet er alles van. Wat moeten we nu doen?''

,,Ja, ja, mompelde heer Bommel nerveus. ,,Het is héél vervelend, mevrouw! Doddeltje, bedoel ik. Ons mooi geheim is uitgelekt. We moeten de kleuters ergens anders onderbrengen, want ik ken de jonge vriend. Hij kan héél lastig zijn als hij eenmaal iets in zijn hoofd heeft.''

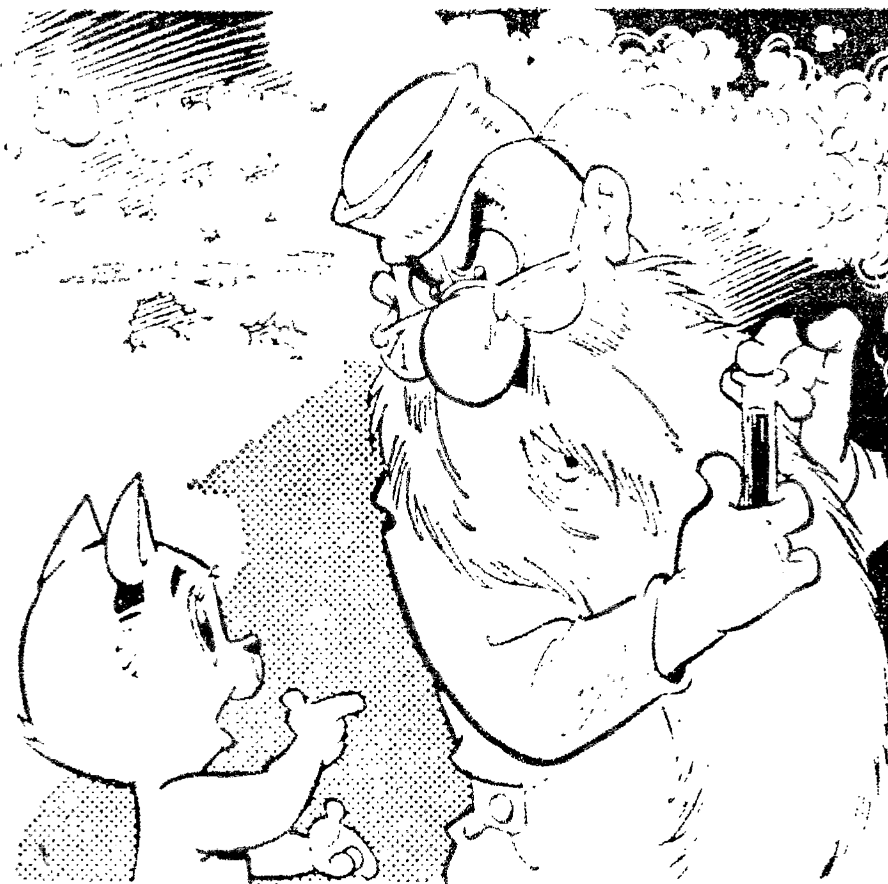
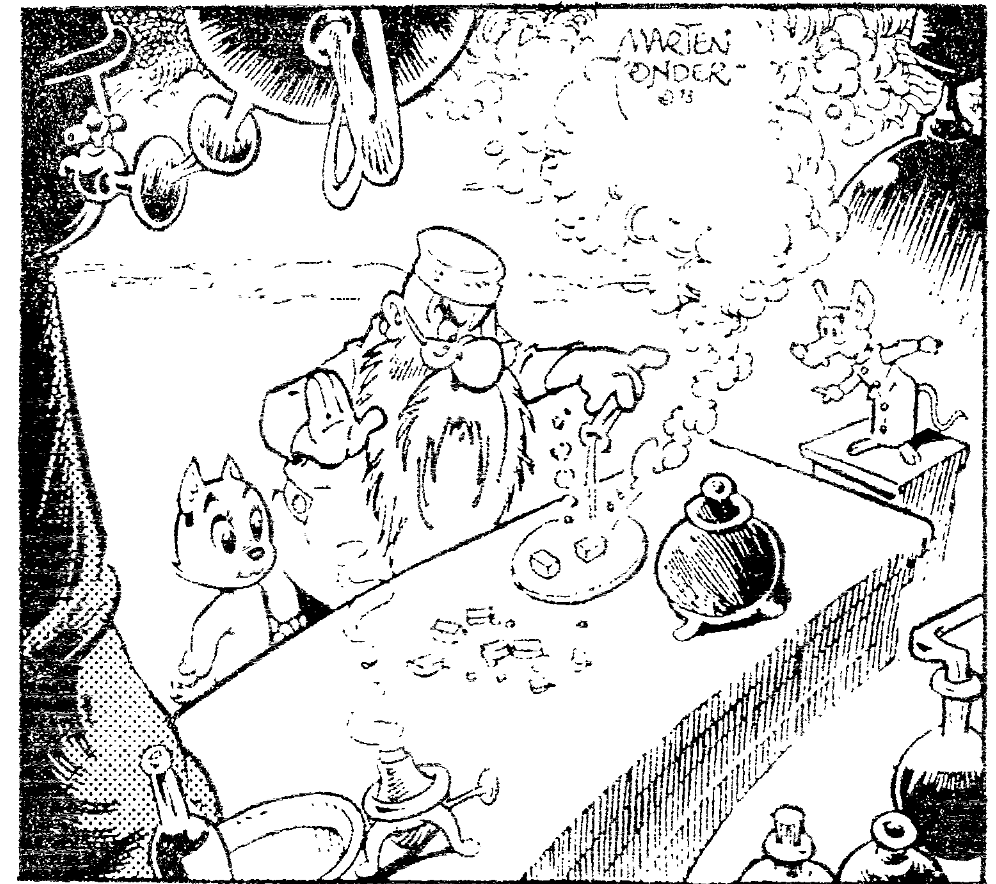
,,Wat akelig nu toch!'', riep het vrouwtje uit. ,,Ze slapen juist zo vast. Ik kan ze niet eens wakker krijgen. En waar moeten de stumperdjes nu naar toe?''

,,Ik weet misschien iets'', hernam heer Ollie fluisterend. ,,Als u me even wilt helpen...''

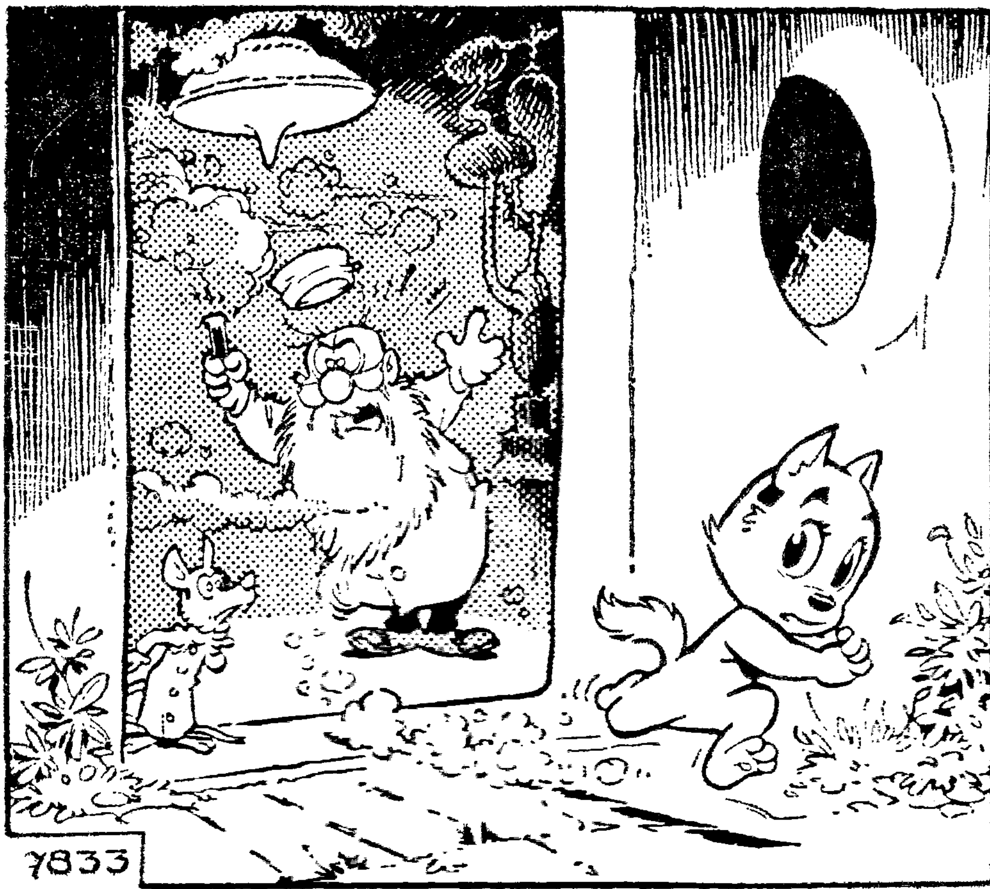
Niet lang daarna reed de Oude Schicht door de stille herfstmorgen in de richting van de heide. Er was niemand die het trouwe voertuig zag dan Tom Poes, die op een heuvel had postgevat om de omgeving in de gaten te houden.

,,Net wat ik dacht'', zei hij tot zichzelf. ,,Als ik hem nu maar niet uit het oog verlies.''

7832 Toen assistent Alexander Pieps die morgen zijn dagtaak op het laboratorium kwam beginnen, was dit gevuld met kwalijk riekende dampen.
,,Ik heb ener antidoot tezamengesteld'', verklaarde de professor, die een rokend reageerbuisje tegen het licht hield. ,,Grootaardig! Ener tegengif tegen der sufkervel. Kent u der kruid, mijnheer Pieps?''
,,Wel eens van gehoord'', zei de assistent. ,,Maar ik zou zo gauw niet weten...''
,,Met sufkervel houdt men der reusvorming in toom'', hernam de geleerde. ,,Praw! der Zielsknijpfer heeft mij een eigendommelijker geschiedenis verteld. Daar heb ik hartelijkst om lachen gemoeten, maar daarna heeft hij mij aan der denkeh gezet. En nu heb ik ener vloedigheid waarmee ik der versuffende invloed des kervels vernietigen kan. Nu kan ik eindelijk eenmaal ener reus in der oog vatten. Wanneer ik maar wist waar der reusvorming existeert!''
De heer Pieps begreep niet veel van deze uitleg, maar Tom Poes, die intussen ook was binnengekomen, snapte het wel.
,,Dat kan niet'', zei hij brutaal. ,,Ik geloof niet, dat u daar een tegengif hebt. U hebt immers niet eens sufkervel, professor!''
,,Niet?!'', riep de hoogleraar onaangenaam getroffen. ,,En wat is dan dit?''
Hij wees op enkele witte klontjes die op zijn werkbank lagen, en vervolgde: ,,Dit is der chemischer tezamenstelling des kruides, mijnheer Poes. Meer werkzaam dan der kervelkruid zelver! Der ganser nacht heb ik mij op der formule beraden en toen ik der eenmaal had, was der antidootmaking een koudes kunstlein. Ik bid u goed te achten.''
Met deze woorden goot hij een straaltje uit zijn reageerbuis op de klontjes — en deze losten sissend op.

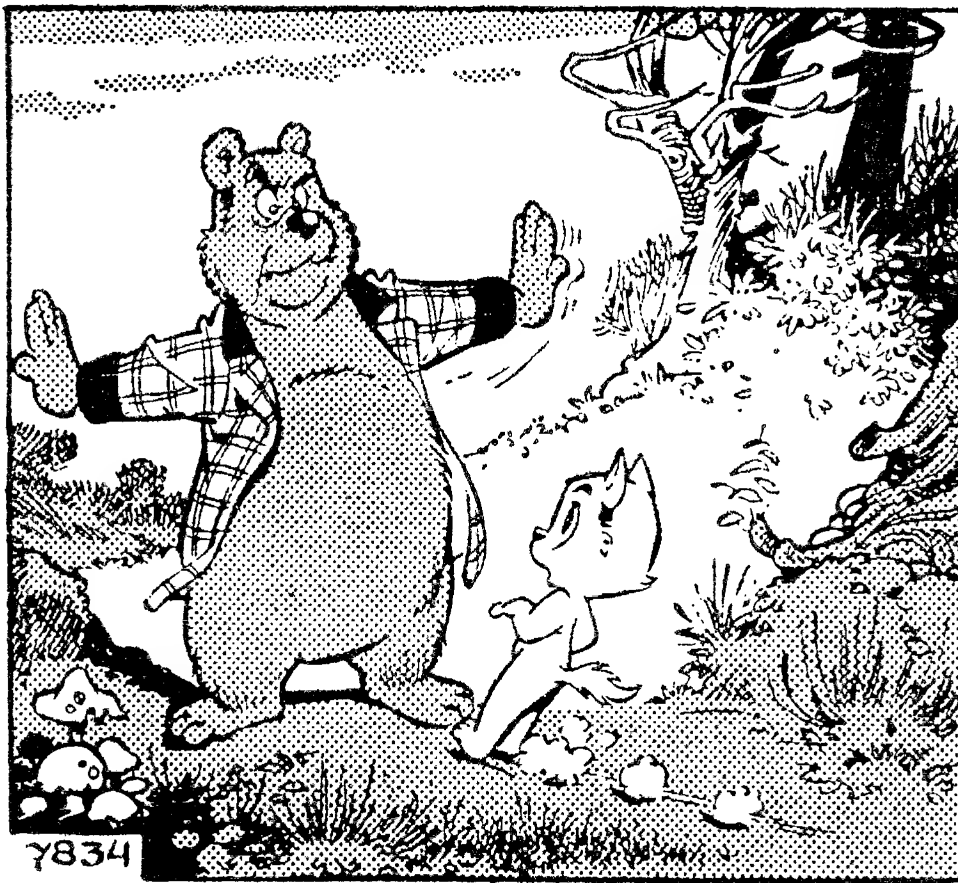

7833 toen Tom Poes begreep, dat de witte klontjes dezelfde uitwerking hadden als sufkervel, greep hij bliksemsnel een paar van de werkbank en holde de deur uit.

,,Praw!!", riep professor Prlwytzkofski ontsteld. ,,Houdt hem tegen, mijnheer Pieps! Dat is ja ener doop! Ener verdovering, meen ik. Ener vergif,.dat strengstens verboden is!"

De jonge assistent spoedde zich naar de deuropening en bleef daar besluiteloos staan. Het achtervolgen van Tom Poes trok hem niet aan en hij was dan ook blij, toen de geleerde van gedachten veranderde.
,,Wacht u maar", hernam deze. ,,Daar valt mij iets in. Dezer luisboep zal mij wellicht naar der reusvorming voeren, wanneer ik hem onvermerkt vervolg!"
Zo sprekende zette hij zijn mutsje op en haastte zich achter Tom Poes aan. Die was intussen al een flink eind weg, want hij wilde zó vlug mogelijk de verblijfplaats van Flut en Knot opzoeken om de ventjes de klontjes toe te dienen. Hij had goed opgelet waar de Oude Schicht heenging, en al spoedig bereikte hij dan ook de boomgroep waarachter het voertuig verdwenen was.
,,Als dat de jonge vriend niet is!", mompelde heer Ollie, die daar tussen de stammen dwaalde. ,,Uit op kattekwaad, wed ik. Maar daar komt niets van in! Hij begrijpt nu eenmaal niets van het mooie werk dat ik hier in stilte doe — en ik zal niet aarzelen hem streng terecht te wijzen."

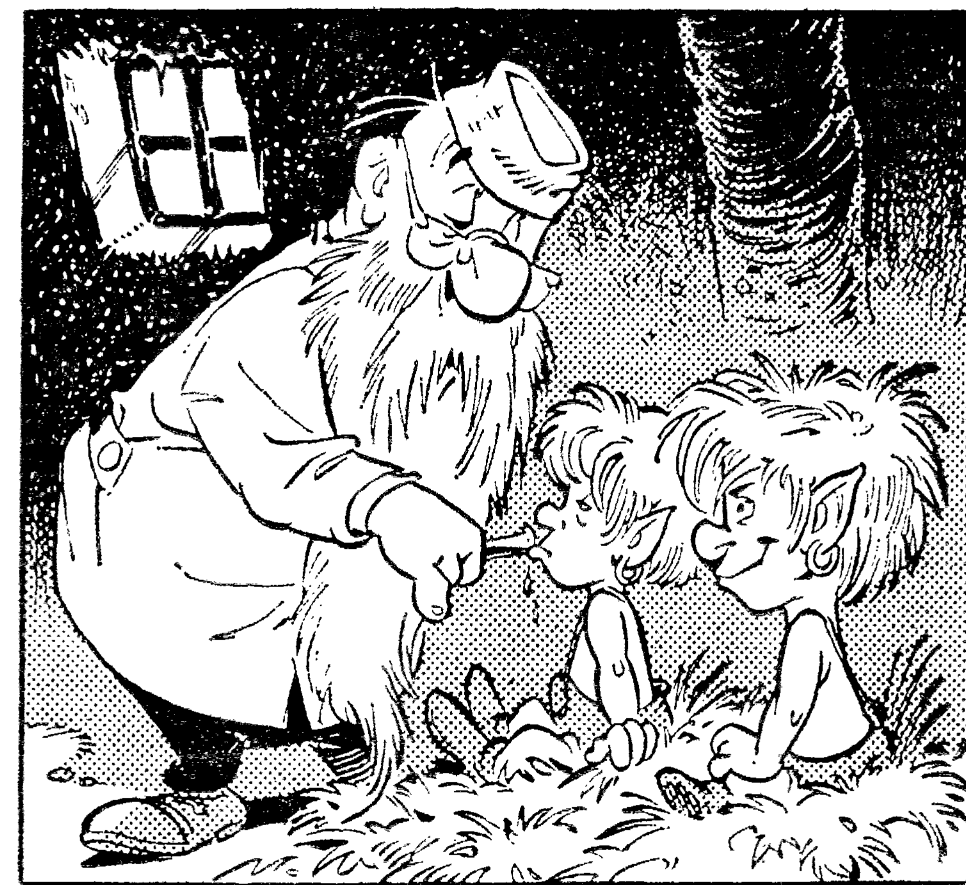

7834 Tom Poes bereikte rennend de boomgroep waarachter hij de Oude Schicht had zien verdwijnen, maar verder kwam hij niet. Vanachter de stammen trad heer Bommel te voorschijn en hield hem met uitgespreide armen tegen.
,,Halt!", sprak hij met zware stem. ,,Waarom heb je zo'n haast, jonge vriend? Je bent niets goeds van plan, dat wil ik wedden! Wat heb je daar in je hand?"
,,Klontjes", zei Tom Poes. ,,Die moet ik zo vlug mogelijk aan Flut en Knot geven, voordat de sufkervel is uitgewerkt. Anders dreigt er gevaar."
,,Niets daarvan", hernam heer Ollie streng. ,,De kereltjes genieten van hun onschuldige slaap. Het is geheim waar ze zijn, bedoel ik — en ik zal ze beschermen!"
Tom Poes luisterde echter niet. Hij probeerde langs zijn vriend verder te hollen, maar deze pakte hem bij een arm en trok hem terug.
,,Maar begrijp het dan toch!", riep Tom Poes ongeduldig. ,,Flut en Knot lijden aan reusvorming, al weet ik dan ook niet wat dat is. En alleen met dit goedje zijn ze onschadelijk te houden."
,,Ik weiger naar je kwaadsprekerij te luisteren", zei heer Bommel al trekkende. ,,Het is slecht en je moest je schamen. Met levensgevaar heb ik de stakkerdjes uit een vreselijke omgeving gered en nu zal ik ervoor zorgen dat hun verder niets overkomt. Ten koste van mijn gezondheid, als het moet!"
,,Praw", sprak professor Prlwytzkofski tot zichzelf, terwijl hij achter de bomen het sjorrende tweetal passeerde. ,,Ik heb recht gehad! Het is klaar, dat der verblijfplaats hier in der nabuurschap zijn moet."

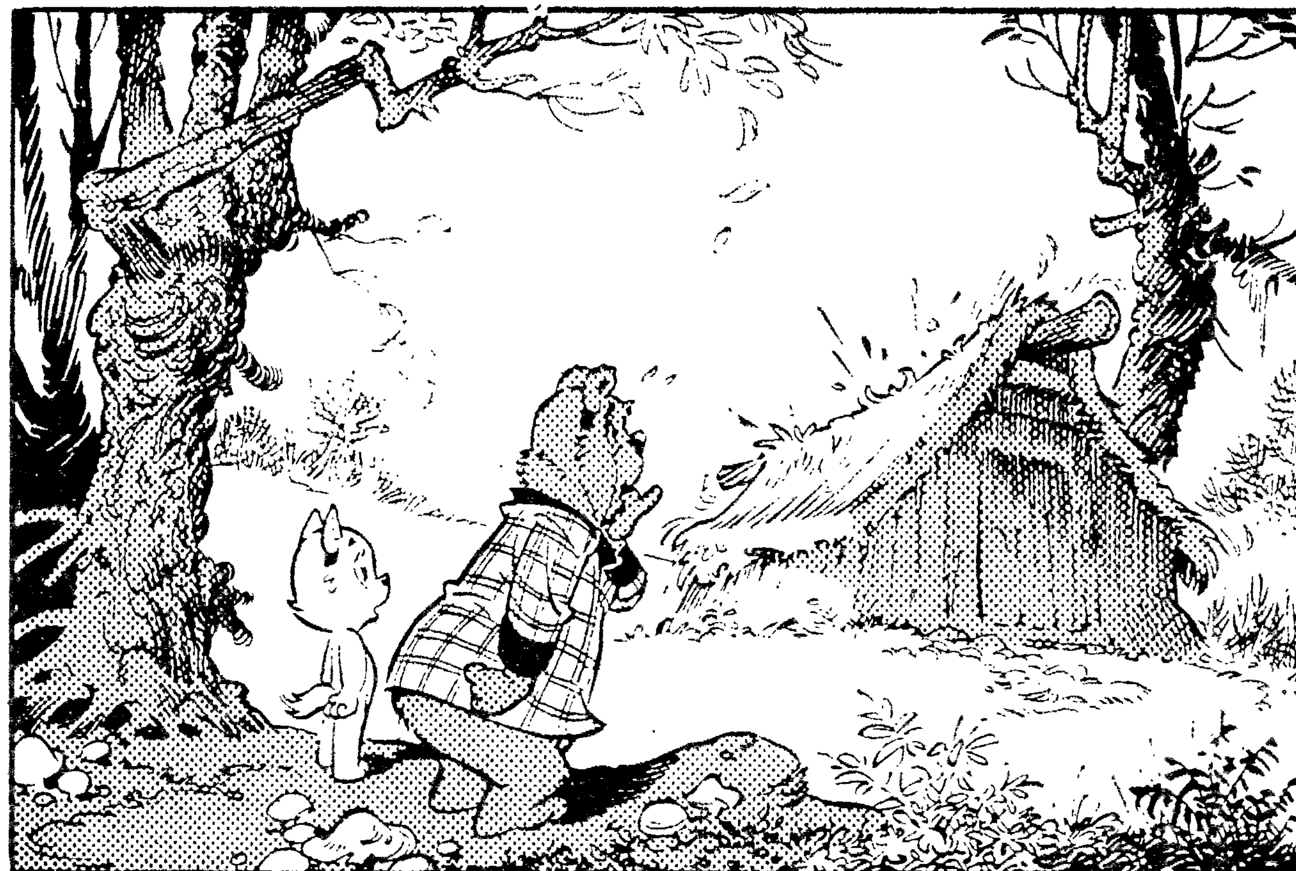

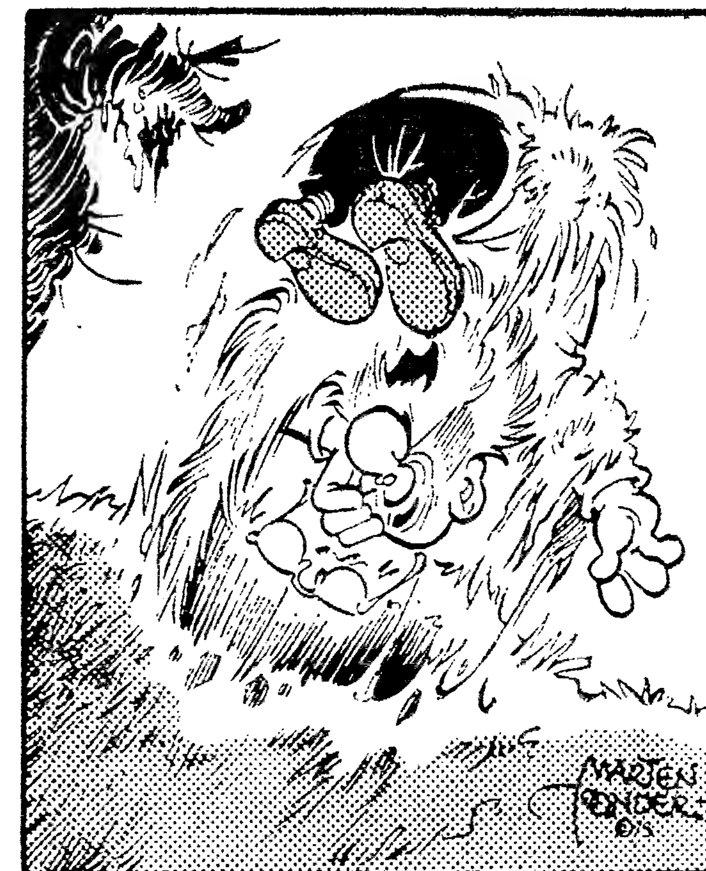

7835 Terwijl Tom Poes probeerde zich los te trekken en heer Bommel hem met alle kracht tegen hield, sloop professor Prlwytzkofski verder, totdat hij tussen enkele bomen een vervallen hut ontdekte. Toen hij het deurtje voorzichtig opende, gaf dat een knarsend geluid dat hard door de stille herfstlucht klonk — en Tom Poes kreeg hem in de gaten.
,,U kunt beter de prof tegen houden!'', riep hij uit. ,,Hij is veel gevaarlijker dan ik, want hij heeft het tegengif voor de sufkervel!''
,,Praw! Ik moet mij eilen'', prevelde de geleerde en met deze gedachte liep hij haastig naar de achterkant van het hutje, waar hij een beweging in het stro waarnam.

Het waren de tweelingen Flut en Knot, die door het rumoer eindelijk wakker waren geworden en overeind gingen zitten.
,,Deze wichter moeten het zijn'', hernam de hoogleraar. ,,Ze zijn verdoofd worden, dat is klaar! Zij zien ja uit als vensterkit. Ach, hoe haat ik die verdoveringsmiddel! Maar hier is ener antidoot, mijne heerschappen. Neem een teugje, bid ik u; dat zal u vreugde maken!''
De ventjes namen gehoorzaam een slok uit het reageerbuisje en het was duidelijk dat het hen goed deed. In de ogen van Knot verscheen een lichtje en hij haalde diep adem.
,,Vrezelijke Krakken'', zei hij schor.

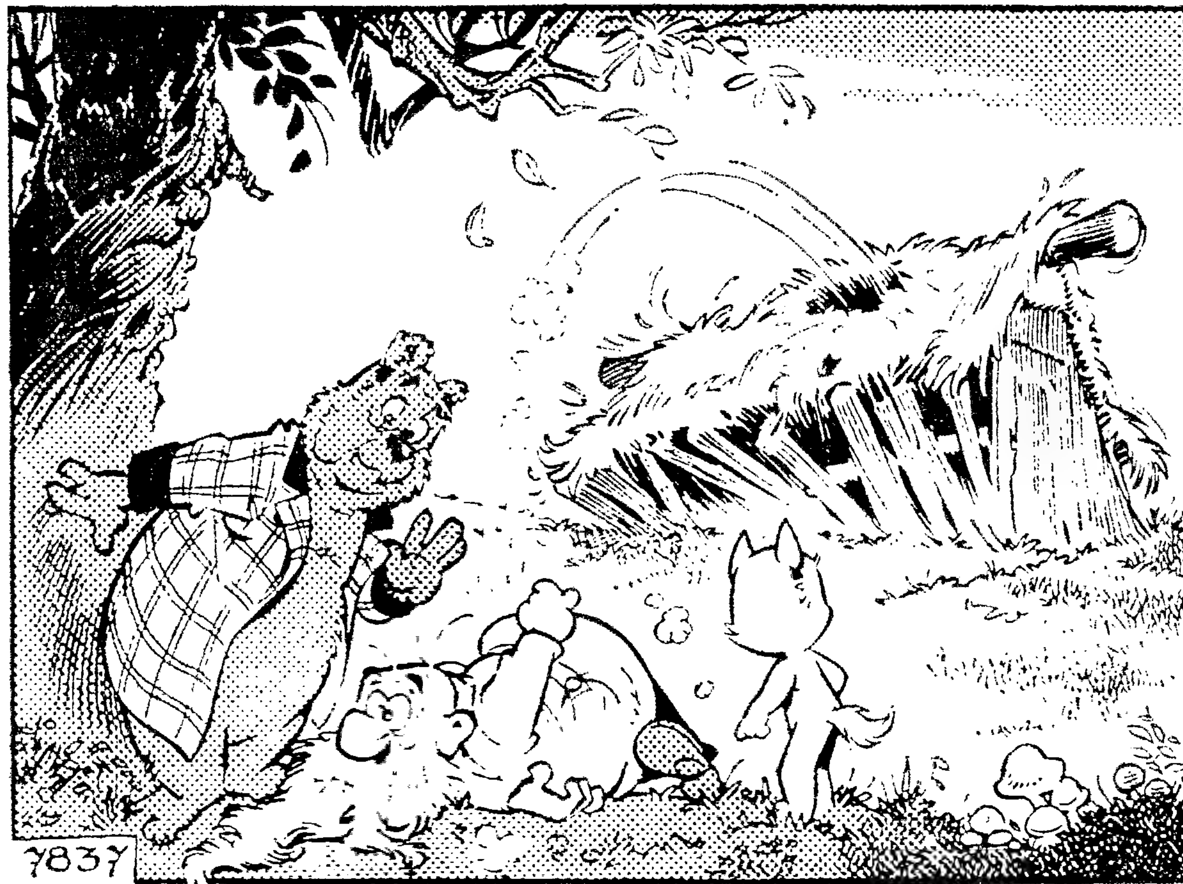

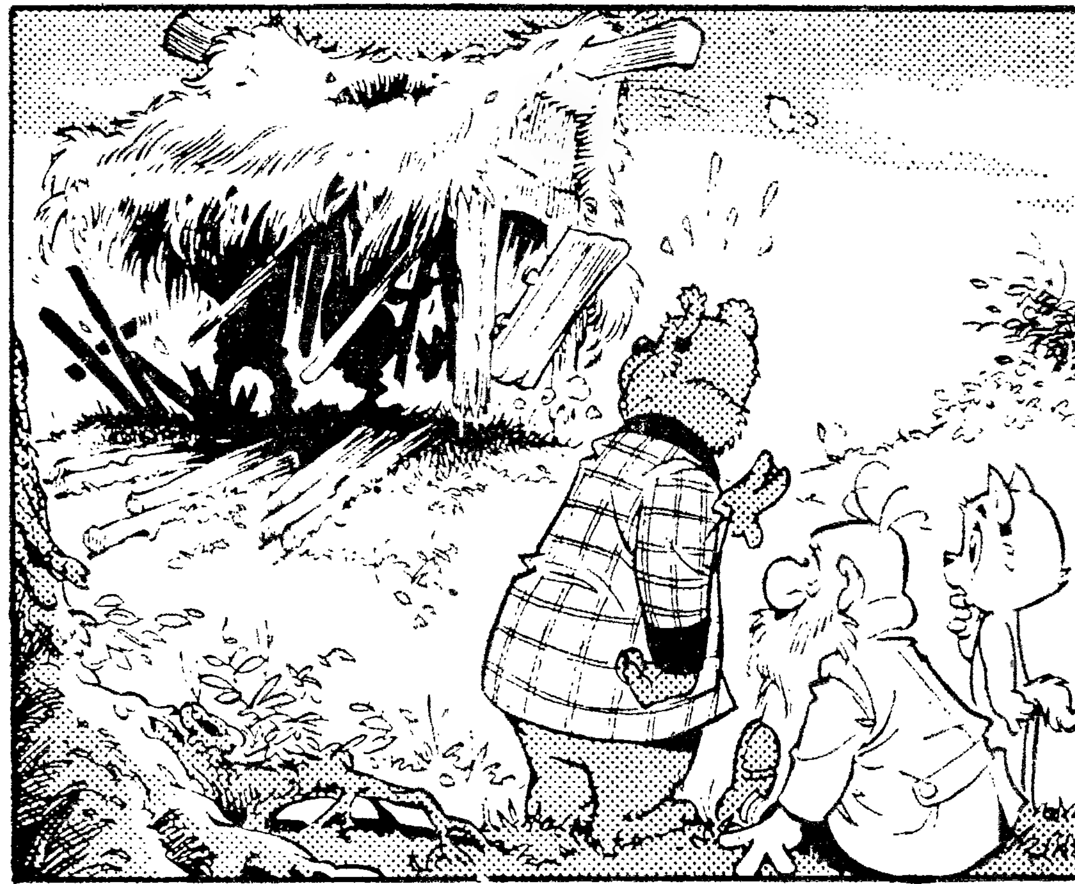

7836 ,,Nah?'', vroeg professor Prlwytzkofski, toen hij de tweeling een slokje uit zijn reageerbuis gegeven had. ,,Hoe voelen de kleine heerschappen thans? Gans uitgebeterd, wat? Een fikser bloedesomloop en een klarer ogenopslag, zie ik.''
Dat was waar. De ventjes waren overeind gekomen en stonden nu voor hem, terwijl ze hem met vlammende oogjes aankeken.
,,Wat hebbie?'', vroeg Flut en Knot vulde aan: ,,Motje krakken?''
,,Uitlands'', stelde de professor vast. ,,Gene beheersing des moedersprakes. Recht gaarne wil ik u nu even onderzoeken om meer te weten komen over der reuzenvorming des Zielknijpfers. Laat ik aanvangen met ener betrachting der solar plexus...''
Hij begon aan zijn wetenschappelijk werk en even later steeg er een vreemd gegrom uit het hutje op.

,,W-wat is dat?'', vroeg heer Bommel, terwijl hij Tom Poes losliet. ,,D-dat kwam uit de schuur waar ik d-de ventjes in het geheim verborgen had!''
,,Ja'', zei Tom Poes. ,,De prof is daar met zijn tegengif naar binnen gegaan zodat de sufkervel die Flut en Knot in zich hadden, onschadelijk is gemaakt.

Heer Ollie wilde vragen, wat hij precies bedoelde, maar daarin werd hij gehinderd door het gegrom, dat in gebrul overging. Het wrakke gebouwtje trilde op zijn grondvesten, en terwijl hij verstard toekeek, kwam de onderzoekende hoogleraar door het strodak naar buiten vliegen.
,,En nu is het te laat!'', zei Tom Poes.

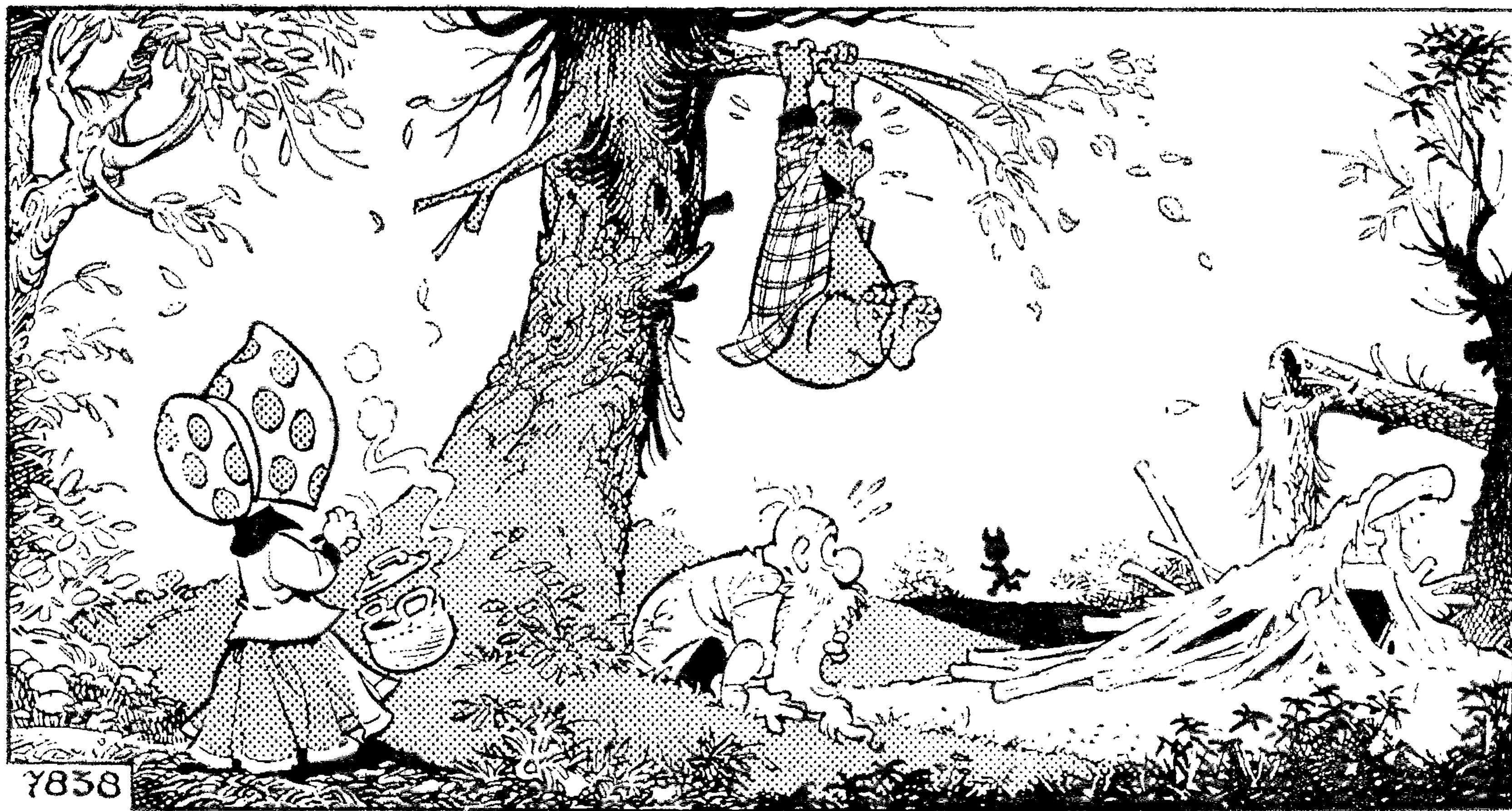

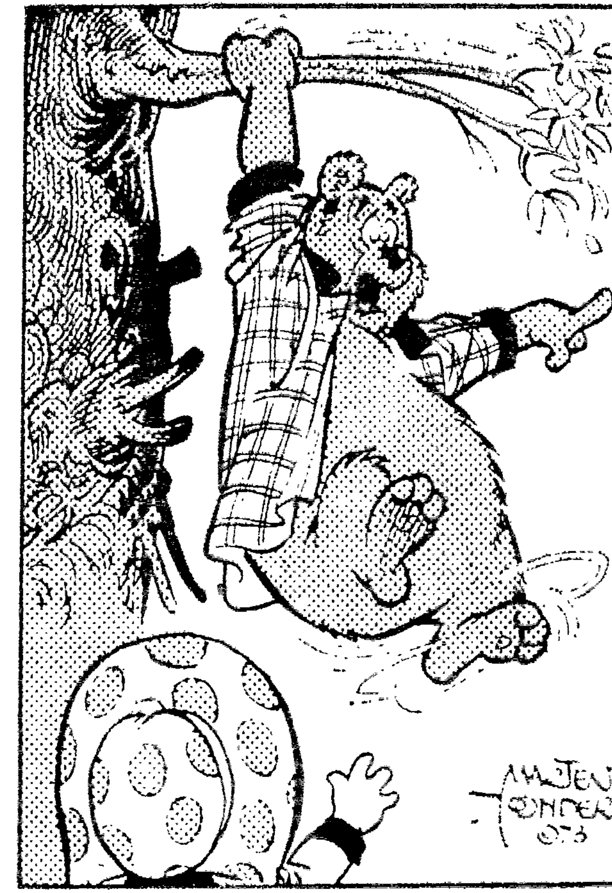

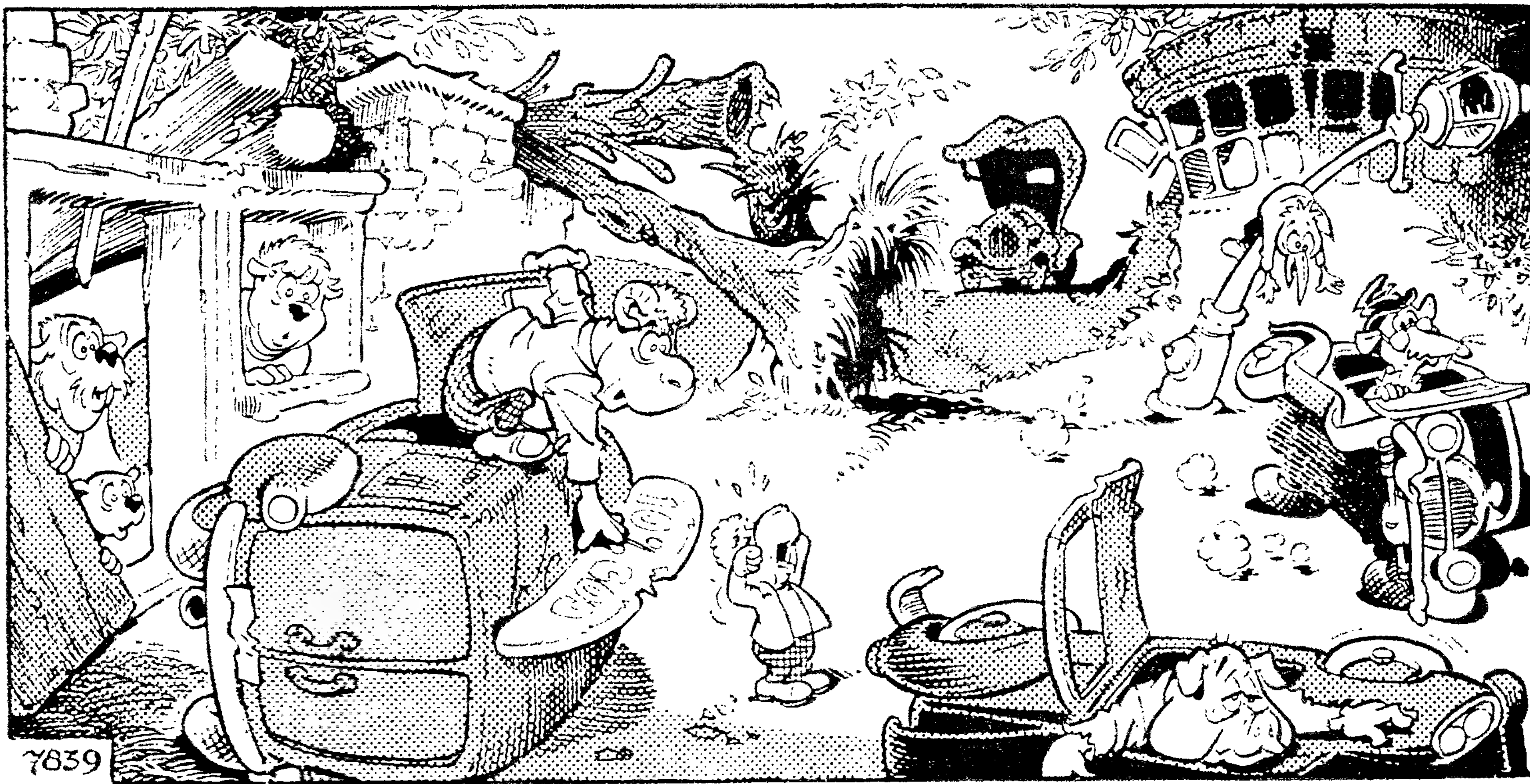
7837 Professor Prlwytzkofski zeilde door de lucht en kwam met een dreun op de verende mosgrond voor heer Bommel neer.
,,M-maar dit is héél vreselijk!'', riep deze uit. ,,Wat gebeurt daar toch? Zeg dan toch eens iets, jonge vriend! Het is allemaal jouw schuld, want als jij me niet had afgeleid, zou ik het schuurtje waakzaam hebben kunnen bewaken, als je begrijpt wat ik bedoel...''
Maar Tom Poes gaf geen antwoord. Hij stond naar de keet te staren waar een van de wanden krakend uitviel en waar een luid getier opklonk. Het gebouwtje viel echter niet direct uit elkander, zoals te verwachten was, maar werd in zijn geheel opgetild.
,,Praw'', prevelde de geleerde, die langzaam uit zijn versuffing overeind kwam. Hij nam een zittende houding aan en keek met uitpuilende ogen naar het woeste gebeuren, terwijl hij vervolgde:
,,Waar is mijner brille? Wat geschiedt dan daar? Dat moet alzo der reuzenvorming zijn waarvan der geleerde Zielsknijpfer redevoerde

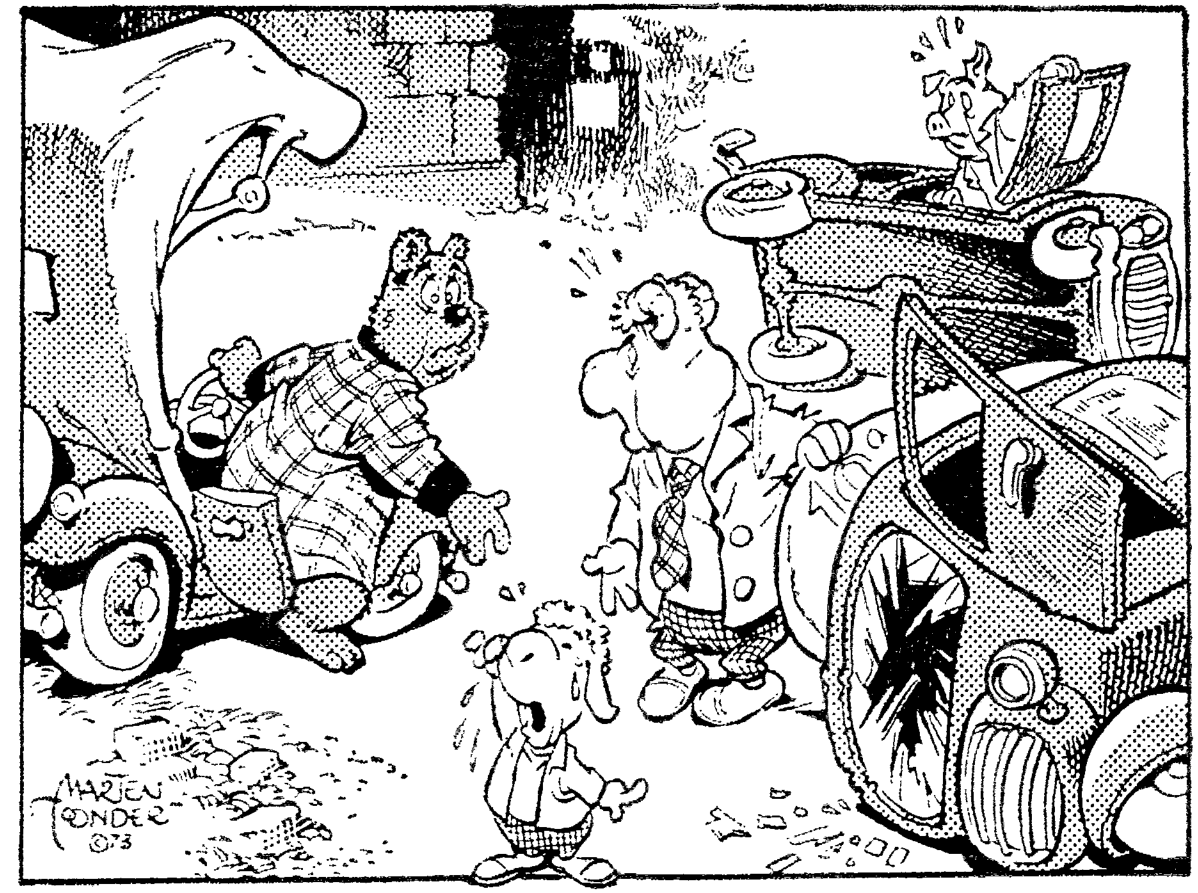
Ach, ik twijfel of der wetenschapsbelanges richtig gediend worden is met mijner antidoot. Maar ik haat der strengstens verbodene kervelverdovering...''
Op dat moment werd het bouwwerkje omhooggeworpen en kwam in splinters op de grond neer. Dat gaf natuurlijk heel wat lawaai en juffrouw Doddel, die met een pannetje pap op weg was naar de tweeling, keek geschrokken op.
,,Er zal toch niets met de hummeltjes gebeurd zijn?'', vroeg ze zich af.

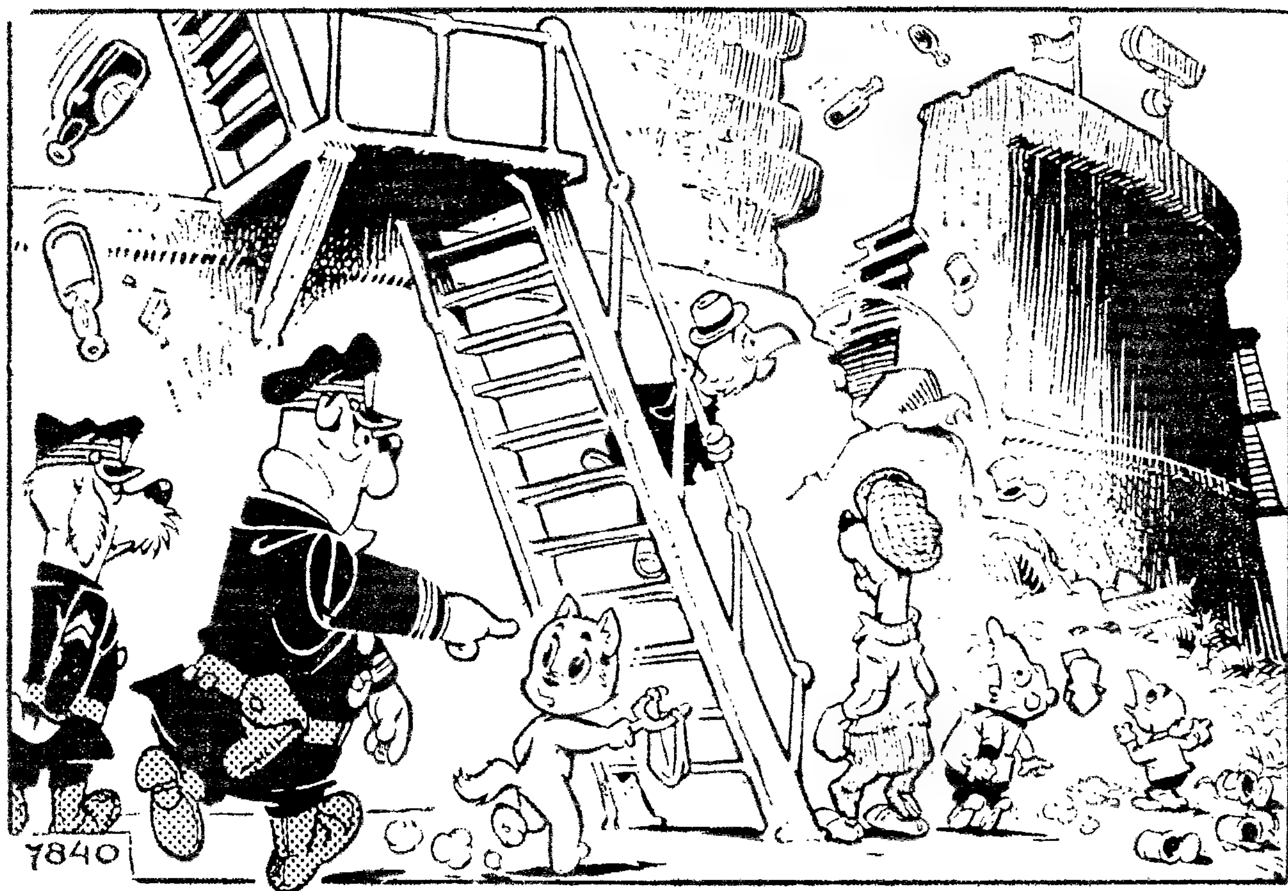

7838. Juffrouw Doddel luisterde geschrokken naar de krakende geluiden en de rauwe kreten, terwijl ze op een drafje de heuvel beklom. Maar toen ze boven aankwam, bleef ze ontsteld staan en sloeg de handen in elkaar, zodat het pannetje versterkende pap in het gras terecht kwam.
Geen wonder, het hutje waarin ze Flut en Knot te slapen had gelegd, was in elkaar gestort, de boom ernaast was gebroken en heer Bommel hing ordeloos aan een tak om hulp te roepen.
,,Twas dr antidoot!'', raspte professor Prlwytzkofski, die met uitpuilende ogen tussen de wortels zat. ,,Hoe ist mooglijk! Zo ener uitwerking is niemaals daargeweest.''
,,Wat is hier gebeurd?'', riep de buurvrouw uit. ,, Waar zijn de hummeltjes?''
,,D-daar!'' jammerde heer Bommel. Hij wees in de verte, waar Tom Poes rennend over een heuveltje verdween, en hernam: ,,R-reuzen! Het waren d-de r-reuzen! Hoe vr-vreselijk is dit alles! Ach, had ik maar naar de jonge vriend geluisterd. M-maar wie had dit kunnen denken?''
,,Wat bedoel je toch?'', vroeg Doddeltje ontdaan. ,,Welke reuzen? Wat hebben ze met de kleintjes gedaan?''
,,D-de kleintjes zijn reuzen, als u begrijpt wat ik bedoel'' verklaarde de heer Ollie met overslaande stem.
,,Praw! Het kan ja niet wezen'', klaagde de geleerde, terwijl hij in wanhoop met beide vuisten op de grond sloeg. ,,Het is niet mooglijk. Het is alles zo onwetenschappelijk!''
Op dat moment werd het heer Bommel te veel, de tak ontglipte zijn krachteloze vingers en met een kreet stortte hij op de bewogen hoogleraar.

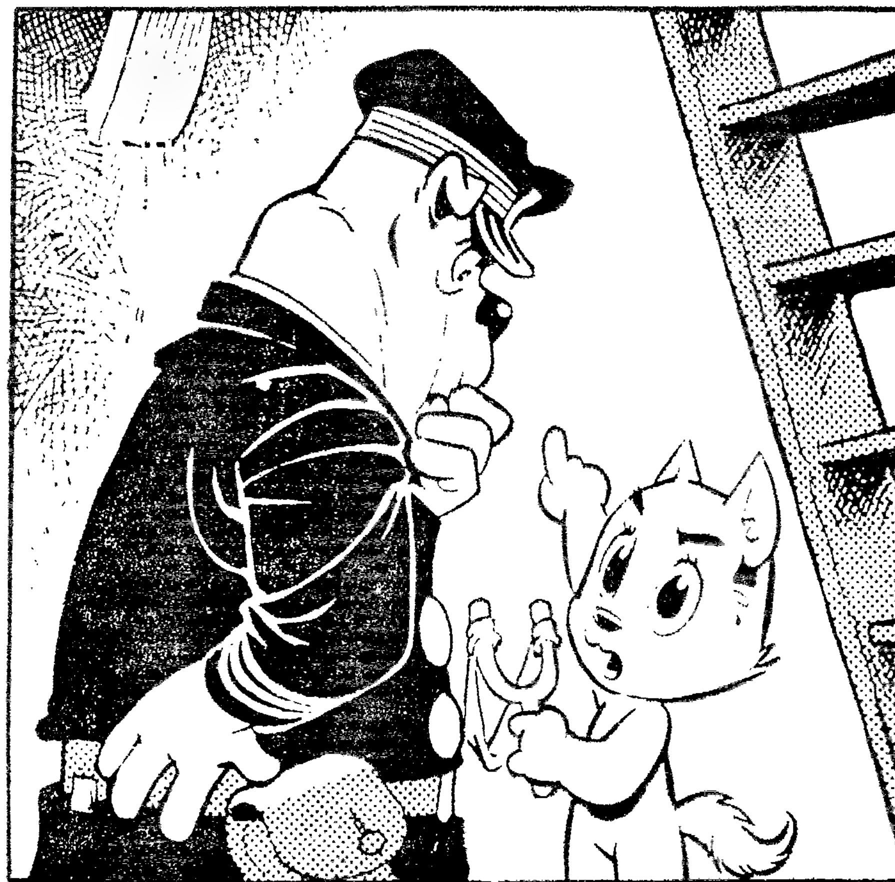

7839. Toen heer Ollie de vaste grond weer onder zich voelde, vermande hij zich.
,,Te lang reeds heb ik in een dwaalspoor rondgetast'', dacht hij in de Schicht springend. ,,Ik heb mij laten misleiden door het kleine uiterlijk van die kereltjes, zonder naar de jonge vriend te luisteren. En nu zit die achter ze aan, terwijl het eigenlijk verscheurende reuzen zijn, als ik begrijp wat ik bedoel. Mijn plicht is duidelijk, ik kan hem niet in de steek laten in de ure des gevaars!''
Met deze gedachte gaf hij gas en raasde achter Tom Poes aan over de heide. Het was niet moeilijk om de weg die Flut en Knot genomen hadden te volgen, want ze hadden een spoor van verwoesting achter zich gelaten. Omgevallen bomen en ingestorte gebouwen markeerden het pad en toen hij dichter bij de stad kwam, waren er ook omgeworpen voertuigen waar te nemen.
Daartussen bevond zich de driewieler van kruidenier Grootgrut, die zich moeizaam uit zijn wagentje naar buiten wrong, en heer Bommel bleef naast hem staan.

,,Hebt u Tom Poes langs zien komen?'', vroeg hij.
,,Opgeschoten lummels!'' riep de handelaar verbitterd uit. ,,Baldadige jeugd! De jonge heer Poes was er ook bij en die heeft zelfs de katapult van Krisje afgenomen! De hele bende ging naar het voetbalstadion. Daar wilde ik ook heen, met mijn zoontje. Maar de pret is me vergald, als sportminnend middenstander.''

7840 Tom Poes had al dravend het spoor van Flut en Knot gevolgd en zodoende kwam hij tenslotte bij de buitenmuur van het Rommeldamse stadion terecht. Uit het gebouw steeg een rauw geschreeuw op en het metselwerk was gedeeltelijk ingestort, terwijl een regen van stenen, blikjes en flessen op de omgeving neerdaalde.

,,Halt'', riep een barse stem en toen hij omkeek zag hij commissaris Bulle Bas op zich afkomen, gevolgd door brigadier Snuf.

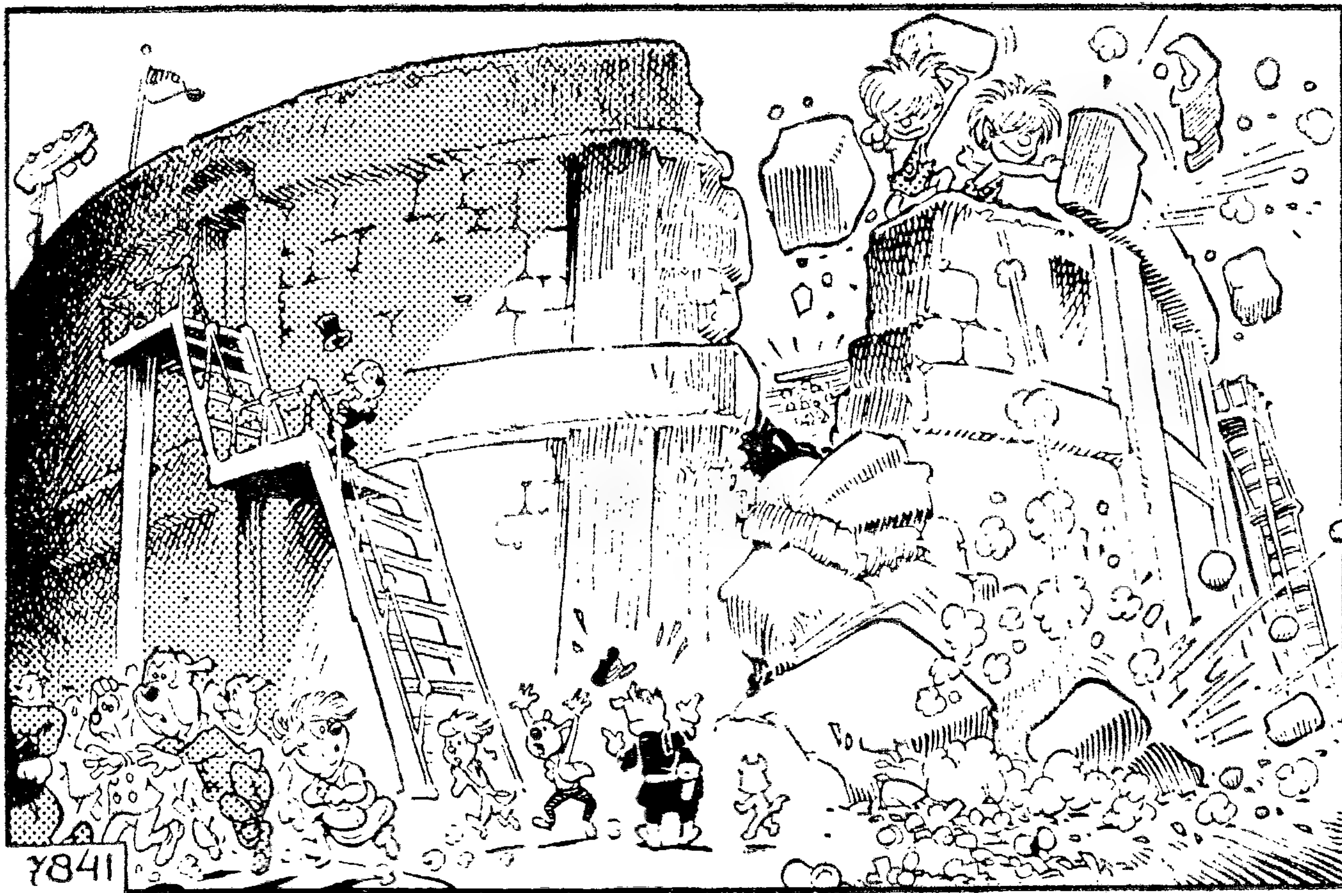
,,Wat moet je met dat schiettuig?'', vroeg de politiechef op de katapult wijzend die hij van de jonge Grootgrut had afgenomen. ,,Hoor jij soms ook bij de bende die zich hier wederrechtelijk toegang heeft verschaft? Huh?''

,,Nee'', riep Tom Poes boven het lawaai uit. ,,Dat zijn de Krakken. Flut en Knot, u weet wel.''

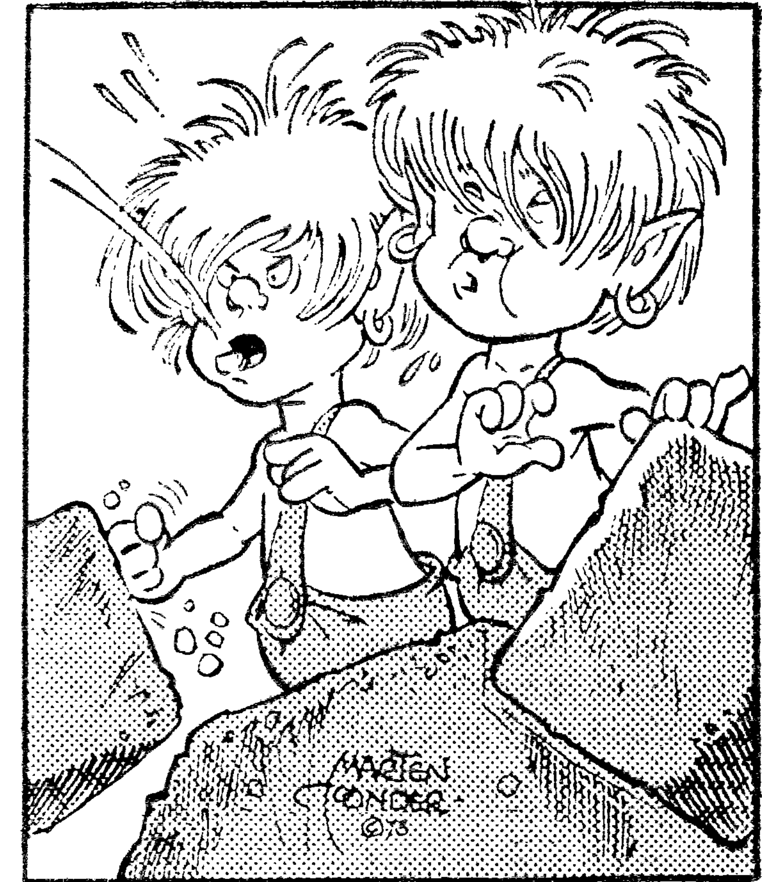
De heer Bas keek hem niet-begrijpend aan en daarom vervolgde Tom Poes haastig: ,,Een Krak is een klein ventje, maar twee Krakken zijn een bende. Ze worden reuzen als ze samen zijn en je kan ze alleen rustig houden met sufkervel. Daarom heb ik een paar klontjes meegenomen.''

,,Reuzen?'', herhaalde de commissaris. ,,Wat bedoel je?''

Op dat moment groeide het geschreeuw in het stadion aan tot gebrul en omdat hij zich niet verder verstaanbaar kon maken, wees Tom Poes naar boven. Daar keken een paar gezichten over de muur, en howel ze door de pret ernstig verwrongen waren, zullen oplettende lezertjes toch de gelaatstrekken van Flut en Knot herkennen.

7841 Commissaris Bas keek in de richting die Tom Poes hem wees, en toen zag hij een paar reusachtige gedaanten die de afbraak van de stadionmuur verder ter hand namen. Het waren Flut en Knot, geweldig gegroeid, maar toch nog duidelijk herkenbaar.
,,Als ze samen zijn worden ze reuzen'', legde Tom Poes uit. ,,Daarom waren ze op het eiland Laak in afzonderlijke ruimtes opgesloten en werden ze bewaakt door kapitein Habberdoedas. Maar toen hebben ze samen het oude fort zowat afgebroken. Alleen door sufkervel zijn ze te kalmeren.''
De politiechef slikte moeilijk. Het viel hem zwaar het gehoorde te verwerken en het gebrul en het geluid van neerstortend metselwerk begon hem te veel te worden.
,,Ik kan het niet meer aan'', prevelde hij voor zich heen. ,,Tegen dat sportgebeuren ben ik niet meer opgewassen..''
Tom Poes lette niet op hem. Hij legde snel een van de klontjes die hij uit het laboratorium had meegenomen, op het elastiek van de katapult, mikte en schoot. En nog voordat het klontje zijn doel bereikt had, schoot hij al een tweede af.
Hij had goed gericht, de voorwerpjes kwamen in de opengesperde monden van de tweeling terecht en schoten met zo'n kracht in hun keelgat, dat het opgewekte gejuich verstomde.

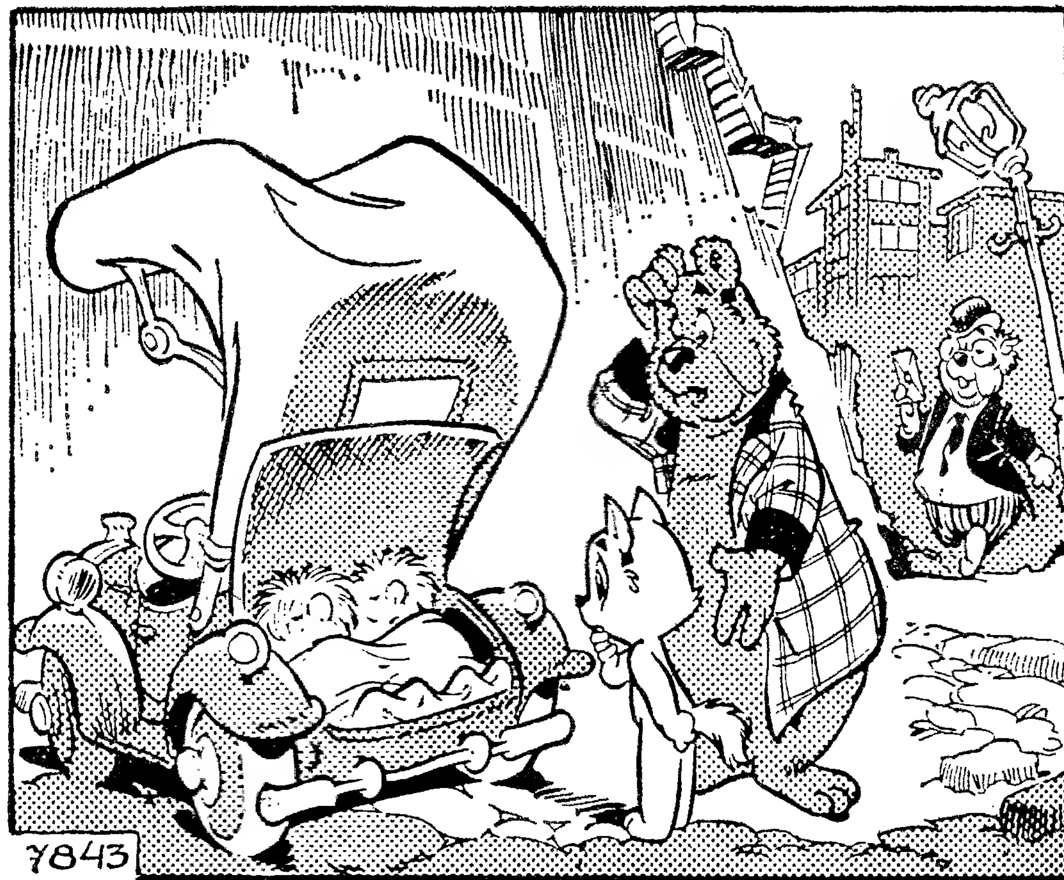

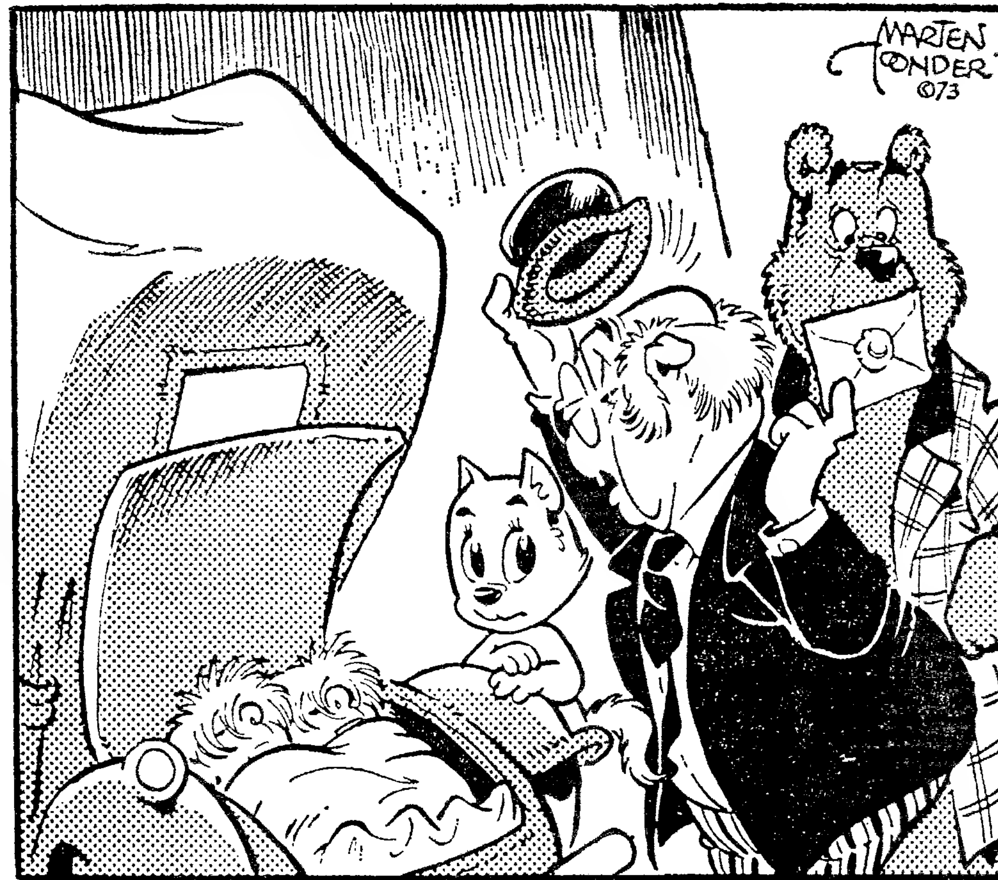

7842 Toen heer Bommel het stadion bereikte, was alles al achter de rug. De wedstrijd was afgebroken en de toeschouwers verlieten haastig het bouwvallige pand.

„Hoe vreselijk is dit alles", mompelde heer Ollie, terwijl hij zijn voertuig op enige afstand tot stilstand bracht. „Het woeden van de Krakken tart iedere beschrijving! En ik ben bang, dat ik te laat ben om in te grijpen."
Toen kreeg hij de wankele gedaante van de commissaris in het oog en, hoewel hij zag, dat deze er slecht aan toe was, sprak hij hem aan.
„Hebt u Tom Poes ook gezien, heer Bas?", vroeg hij. „Ik heb mij enigszins verlaat, omdat ik op een dwaalspoor was, als u begrijpt wat ik bedoel."
„Orde", sprak de politiechef. „De orde is hersteld. Heb de leiding overgedragen aan Snuf. Het was een bende. Twee Krakken is een bende. Reuzen wel te verstaan. Ga met ziekteverlof. Goede dag."
Hij verwijderde zich met onzekere passen en heer Bommel liep ongerust naar het verlaten sportpaleis, dat er zwaar beschadigd uitzag. Besluiteloos staarde hij naar de vervallen muur en hij was net van plan om naar binnen te klimmen, toen hij tot zijn opluchting Tom Poes naar buiten zag komen. Hij trok Flut en Knot achter zich aan, twee slaperige kleuters die in niets meer aan de vreselijke Krakken herinnerden.

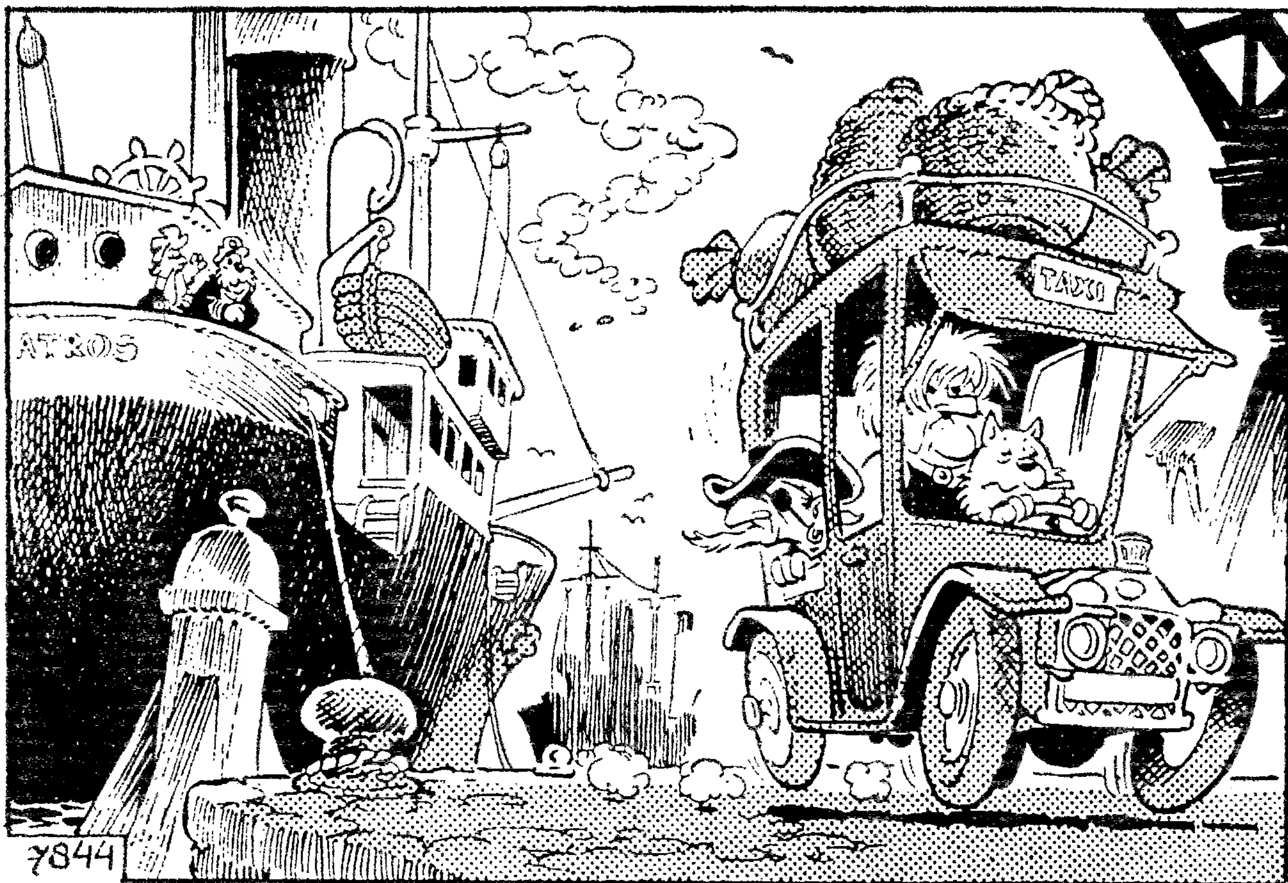

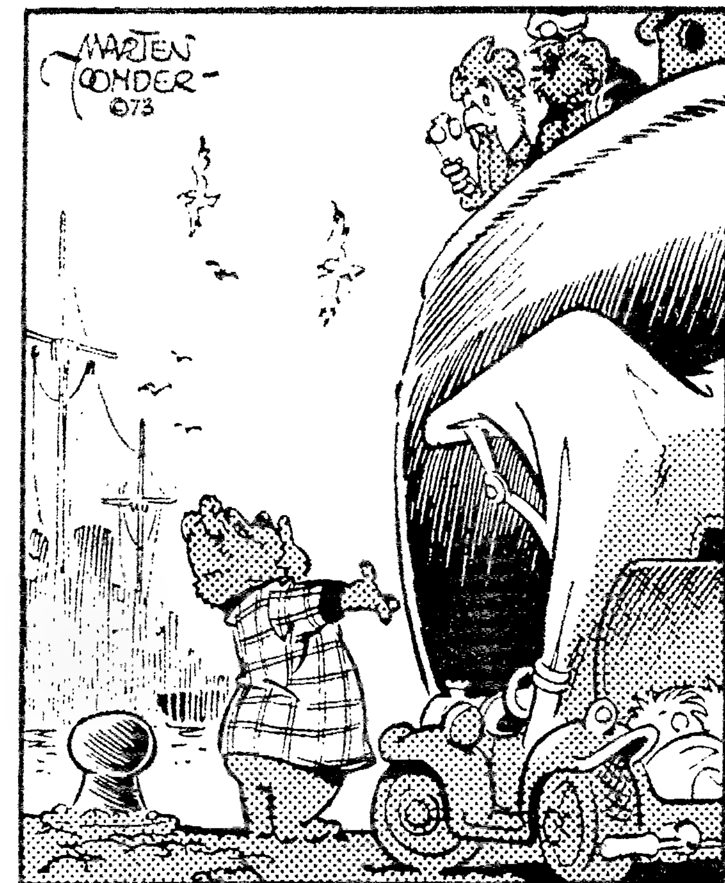

7843 Heer Ollie hielp Tom Poes de beide slaperige ventjes in de bagageruimte van de Oude Schicht te leggen en dekte ze zorgzaam met een dekentje toe.
,,Het was héél vreselijk'', sprak hij. ,,Ik zie in, dat ik beter naar je had moeten luisteren, jonge vriend. Dan zou dit misschien niet gebeurd zijn, want dan zou ik, met mijn helder inzicht, wel iets verzonnen hebben. Maar eh... Wat nu? Wat moeten we doen, bedoel ik? Waar moeten we met die twee naar toe?''
Tom Poes wist daar zo gauw geen antwoord op, maar gelukkig naderde op dat moment de ambtenaar eerste klasse Dorknoper met een gezegelde brief in de hand.
,,Toevallig, dat ik u net tref'', sprak hij, de hoed lichtend. ,,Misschien kunt u mij inlichtingen verstrekken.''
,,Het was allemaal mijn schuld'', zei heer Bommel bedremmeld. ,,Maar ik ben bereid bij te dragen in de schade, als het moet. Hoewel het allemaal goed bedoeld was, als u begrijpt wat ik bedoelde...''
De hooggeplaatste beambte ging hier niet op in. Hij wierp een blik in de bagageruimte en knikte.

,,Juist'', hernam hij. ,,Dat zijn Flut en Knot Krak, als ik het wel heb? Juist, die zocht ik net, want doctorandus Zielknijper kon mij geen uitsluitsel geven over hun verblijfplaats. Ik heb hier een schrijven van de inspecteur, voor de heer Flut. U mag hem wel openmaken, want hij kan niet lezen, als ik goed ben ingelicht. Tot ziens.''
Hij liep verder, terwijl heer Ollie het zegel verbrak en een verbaasde blik in de brief wierp.

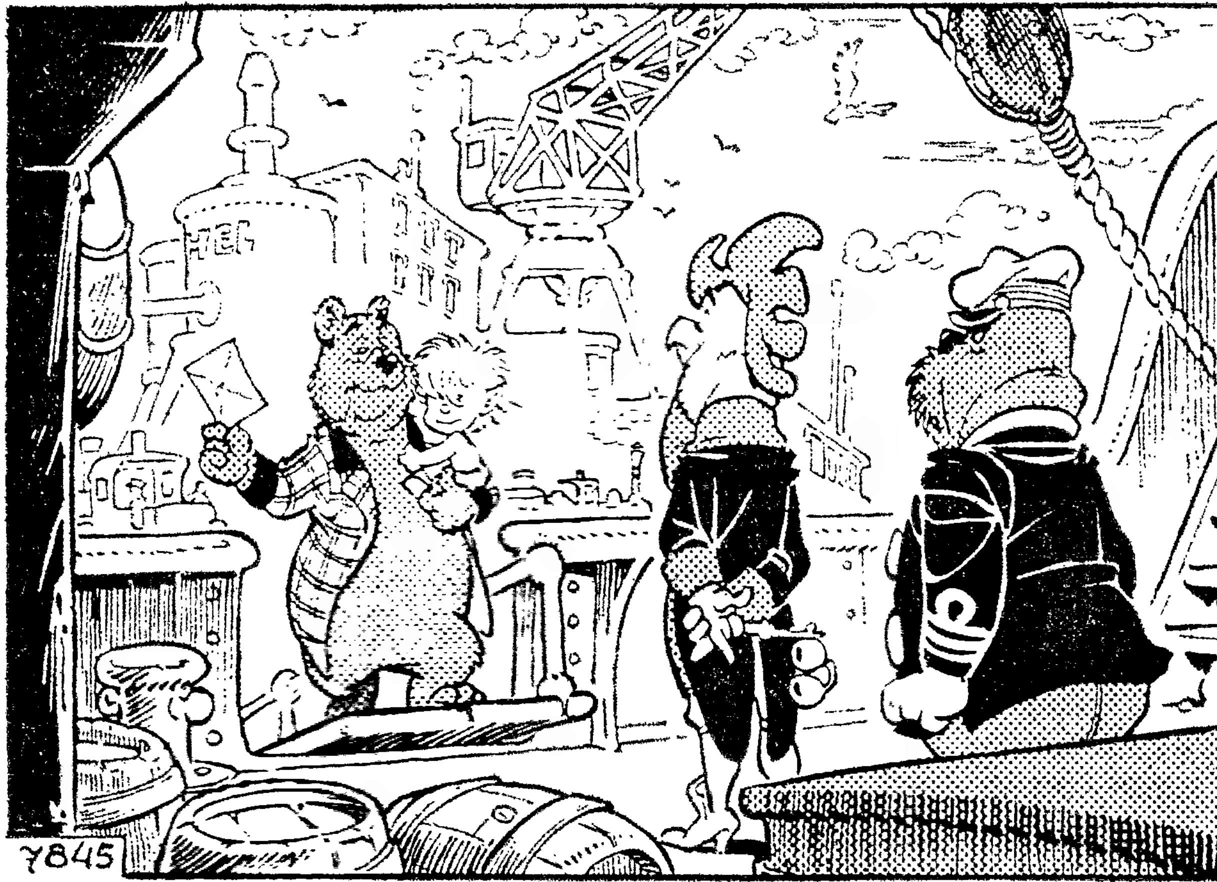

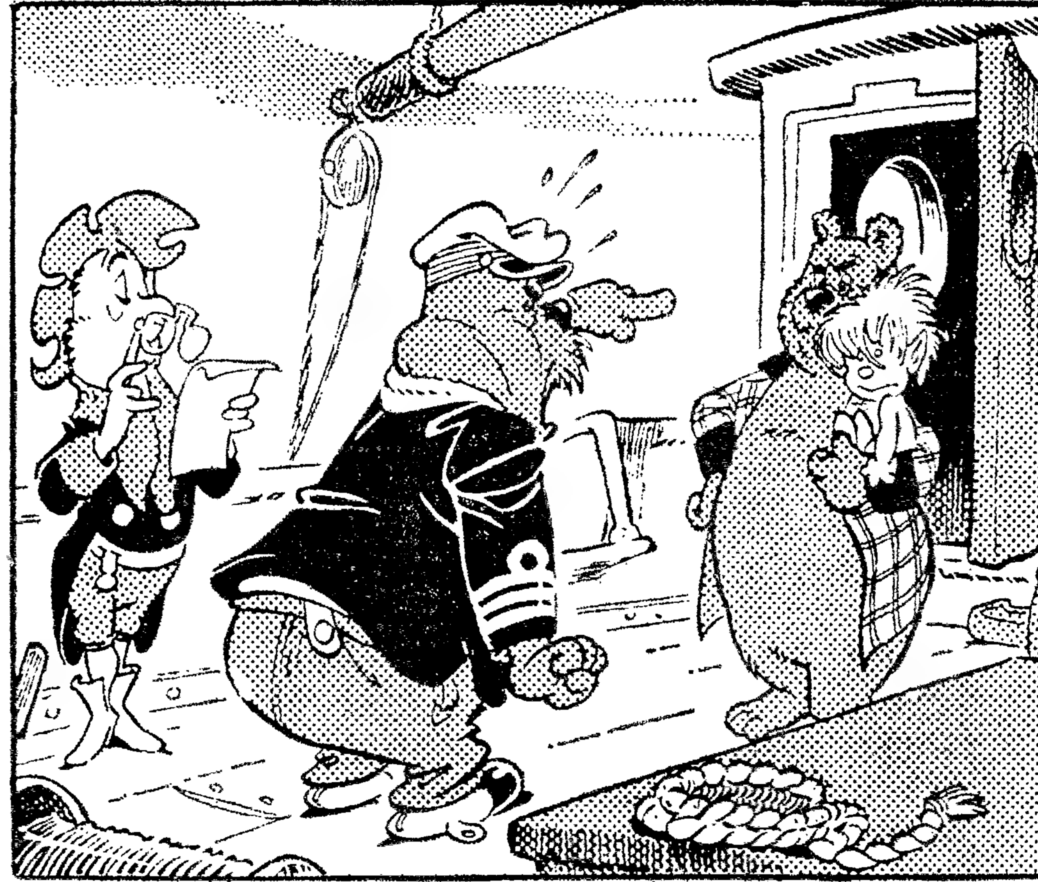
7844 De Albatros had uit Pirvik weer in Rommeldam aangelegd, en terwijl de reder aan boord kwam, verlieten de passagiers het schip.
,,Parbleu!'', sprak de eerste, terwijl hij de zwaar beladen taxi naoogde. ,,Een morsig groepje, kapitein! Buitenlanders, wed ik?''
,,Dat waren Abber Doebas en zijn vrouw'', verklaarde kapitein Wal Rus. ,,Van het eiland Laak. Ze gaan met pensioen en ze hadden daarvoor zo veel goud, dat ik een nette regeling heb kunnen maken voor de lading.''
,,Eh bien'', zei de heer de Canteclaer goedkeurend. ,,Zeer wel. Maar nu is Laak dus een onbewoond eiland, dat niet meer aangedaan hoeft te worden. Ik ben de afzet voor mijn sufkervel kwijt, amice! Het blijft een verdrietige zaak.''

,,Voor u misschien wel'', hernam de gezagvoerder. ,,Maar ik ben blij, dat ik er af ben. Het valt voor een eerlijk zeeman niet mee om voor zakenman te moeten spelen, meneer! En het is de schuld van die overgehaalde Bobbels, dat de haven verloren is gegaan.''

,,Een verdrietige zaak'', herhaalde de ander broedend. ,,Tiens! Ik zou die eh... Bommel wel eens willen spreken. Een dergelijke platte figuur moet ferm gecorrigeerd worden. Waar gaan we anders heen?''

Hij werd onderbroken door een krachtig ahoy-geroep en toen hij gestoord naar beneden keek, zag hij daar heer Ollie naast de Oude Schicht op de kade staan.

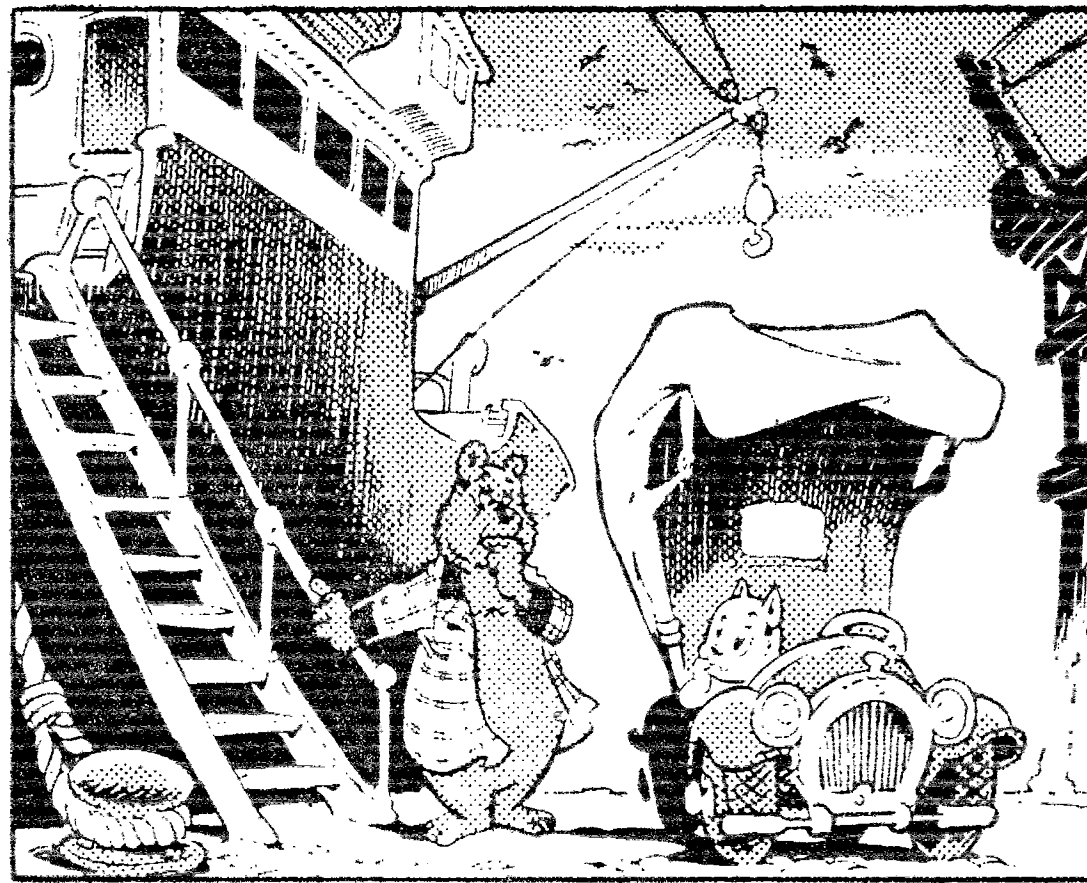

7845 De markies haastte zich met Wal Rus naar de loopplank en wierp een koude blik op heer Bommel, die juist aan dek stapte met een slaperig kereltje op de arm.

,,Parbleu!'', sprak hij uit de hoogte. ,,Wilt ge opnieuw met uw grollen beginnen? Een platte geste, eh... Bommel!''

,,Maar dat zal niet gaan!'', gromde de kapitein opzwellend. ,,Laak is afgeschreven, meneer! je komt te laat om je overgehaalde streken ongedaan te maken. Ga uit mijn vaarwater voordat ik je in de haven jonas, Blubbers!''
,,Oho!'', zei heer Ollie betrekkend. ,,Mijn naam is Olivier B. Bommel, dat weet u heel goed, heer Rus. En ik maak niets ongedaan. Hier is een brief van de inspecteur, die u beter eerst kunt lezen voordat u gaat jonassen zodat ik boos word.''
,,Hier aan boord wordt niemand boos dan ik!'', riep de gezagvoerder rood. ,,Ga van mijn planken af of ik maak garnalenpuree vam je!''
,,Een ogenblikje'', onderbrak de edelman, die intussen het schrijven geopend had. ,,Dit is een missive die een geheel nieuw licht op deze zaak werpt. De inspecteur heeft Flut Krak benoemd tot slotvoogd op het eiland Laak en hij moet zich onverwijld inschepen op de Albatros. De proviandering moet geschieden als voorheen, maar dan zonder sufkervel. Par exemple, ik sta ervan te kijken! Hoogst extra-ordinair. Maar we moeten ons neerleggen bij een besluit van de overheid, waar gaan we anders heen?''

7846 Heer Bommel zette Flut op de arm van de onthutste kapitein en stapte op de valreep.

,,Pas goed op het ventje'', vermaande hij. ,,Hij is nu wat slaperig door de klontjes van Tom Poes, maar hij heeft het toch maar ver gebracht door mijn opvoedend werk, als u begrijpt wat ik bedoel.''

,,Parbleu'', prevelde de markies voor zich heen. ,,Deze eh.. Bommel moet relaties hebben die door zijn platte grollen wel eens over het hoofd worden gezien. De lading voor Laak is dus gered, maar voor de sufkervel zal ik een ander afzetgebied moeten zoeken.''

,,En ik dan?'' vroeg de gezagvoerder bitter. ,,Een overgehaald kindermeisje! Zo gaat de scheepvaart op de klippen, meneer Kantenklerk!''

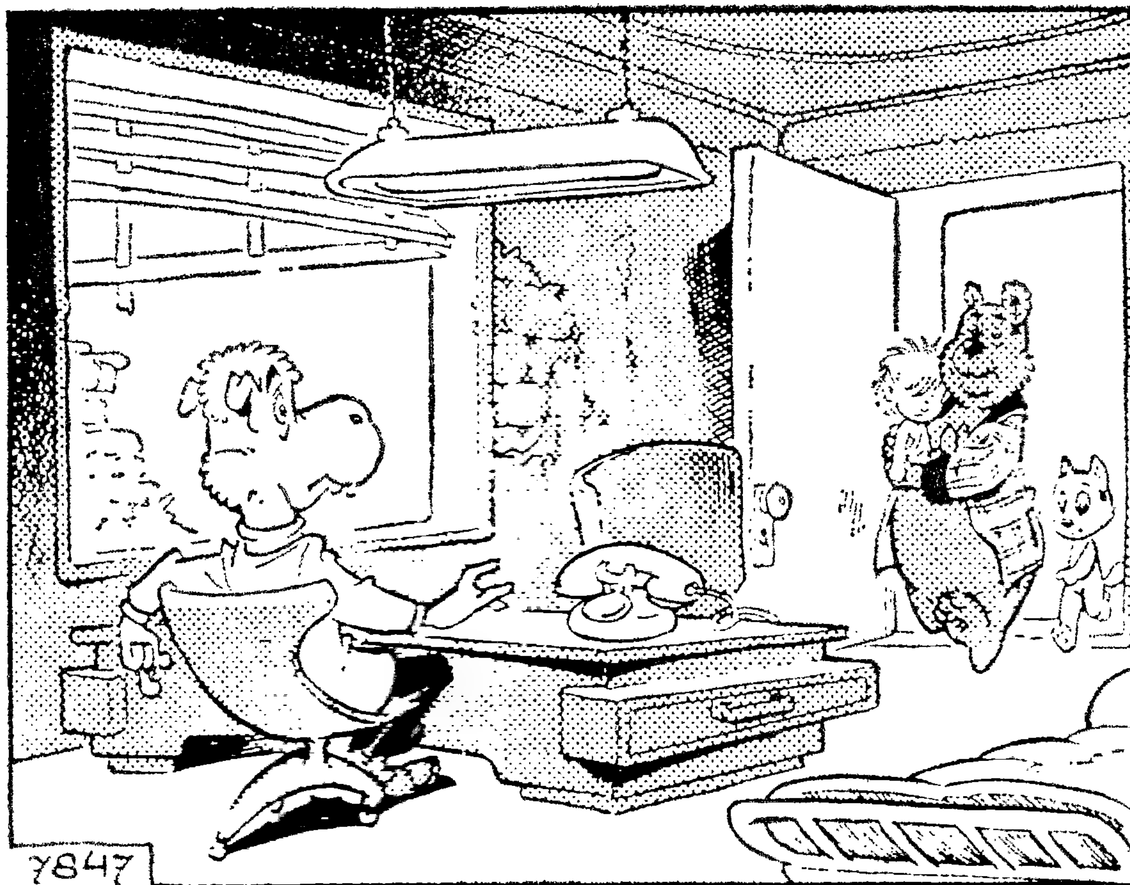
Heer Ollie was intussen weer op de kade gestapt, waar de Oude Schicht op hem wachtte. en daar bleef hij weifelend staan.

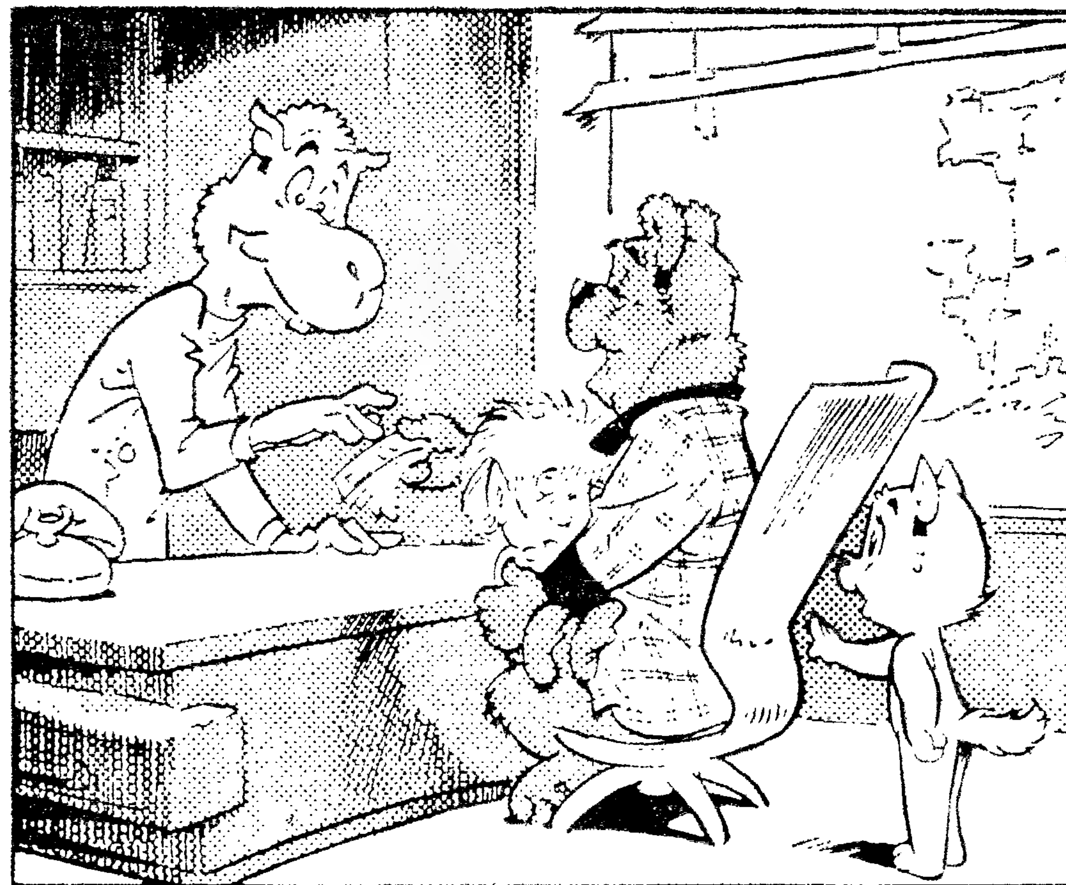
,,Dat is dat'', sprak hij. ,,Maar nu zitten we nog met Knot. Wat moeten we met dat ventje doen, jonge vriend? Mee naar huis nemen? Ik ben bang, dat Joost eh.. Niet dat ik bang ben voor Joost, bedoel ik. Maar wel voor Knot, die last heeft van reusvorming wanneer Flut bij hem is. En nu is Flut wel weg, maar Joost zou kunnen denken...''

Zijn stem stierf weg in gemompel en Tom Poes schudde het hoofd.

,,Het is een veel te moeilijk geval om mee naar huis te nemen'', zei hij. ,,We kunnen hem beter weer naar Zielknijper brengen.''

,,Een goed idee'', gaf heer Bommel oplevend toe. ,,Het moet heel leerzaam voor zo'n zielkundige zijn om iemand met reus-aanleg groot te brengen.''

7847 Doctorandus Zielknijper zat in het enige ongeschonden vertrek van zijn kliniek en keek verrast op toen heer Bommel binnentrad met Knot op de arm.

,,Hier is het ventje dan weer", zei de bezoeker tevreden. ,,Er is heel wat gebeurd, zodat ik geloof dat u de enige bent die hem groot kan brengen. Klein kan houden, bedoel ik."

,,Ik ben bang, dat dit geval boven mijn krachten gaat", begon de zielkundige bleekjes, maar Tom Poes liet hem niet uitspreken.

,,Zo lang hij alleen is, zal hij geen last geven", zei hij. ,,Trouwens, Knot was altijd aardig wanneer hij niet opgestookt werd door zijn broertje. Flut was de moeilijkste van die twee."

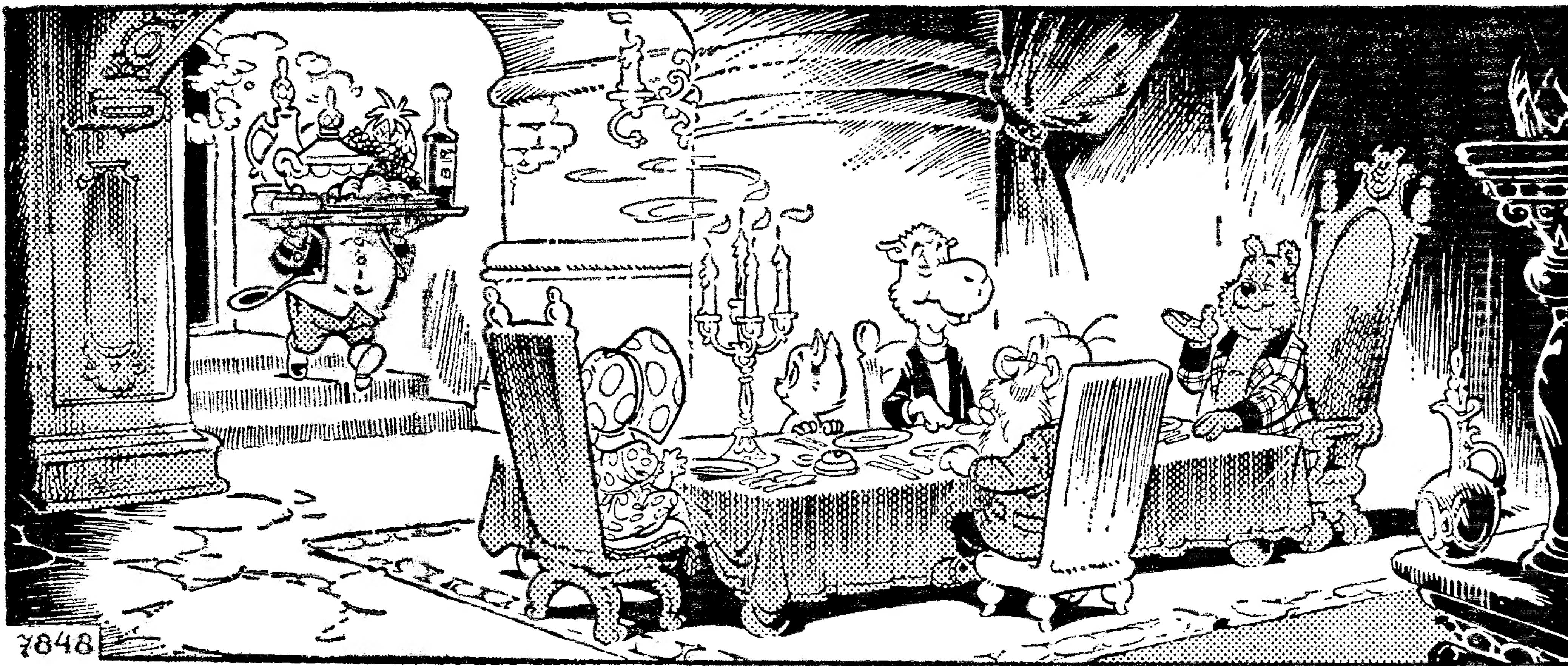
,,Twee was een bende", prevelde de geleerde, een blik op de puinhopen buiten zijn venster werpend. ,,En de huisvesting.."

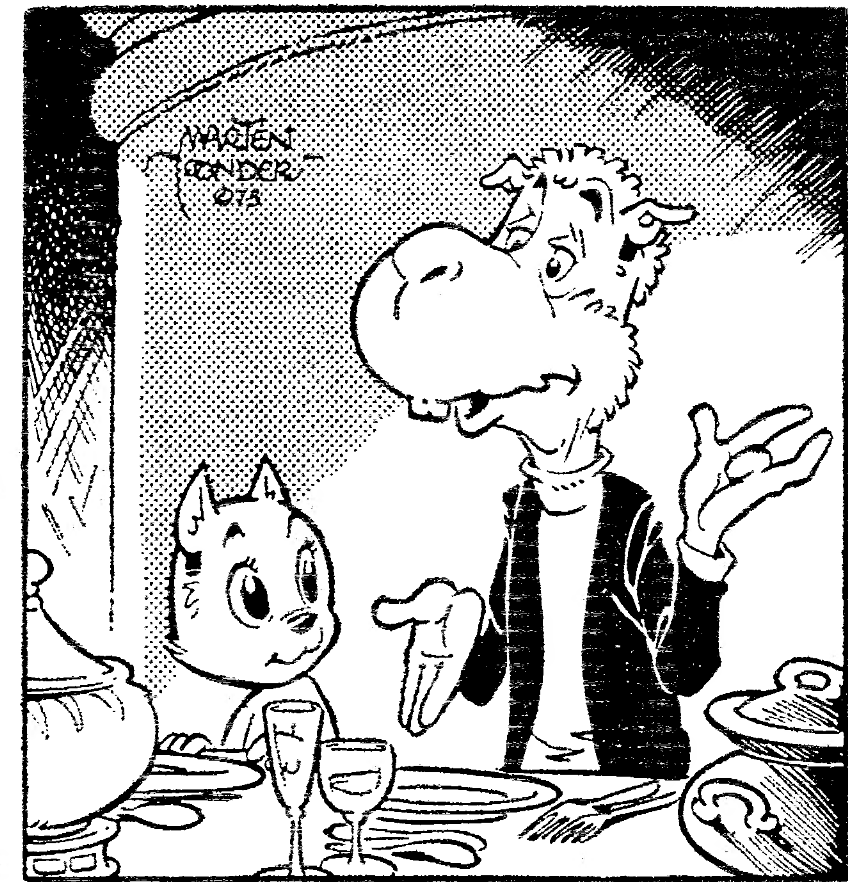
Heer Ollie tastte in zijn binnenzak en haalde een stapeltje bankbiljetten te voorschijn.

,,Dit is een kleine bijdrage", verklaarde hij. ,,Voor de opbouw van de inrichting die nog overeind zou staan wanneer ik er niet geweest was. Maar u zult moeten toegeven, dat het allemaal erg leerzaam is afgelopen."

,,Ja-ja", zei de heer Zielknijper twijfelend. ,,M-maar.."

,,Afgesproken dan", riep heer Bommel uit. ,,En nu alles zo prettig geregeld is, nodig ik u uit voor de maaltijd, die ik morgenavond geef."

7848 De volgende avond gaf heer Bommel dus een maaltijd en terwijl de gasten aan tafel gingen, dreven er prettige geuren uit de keuken naar binnen.

„Een schoner gastmaal", sprak professor Prlwytzkofski prijzend. „Ik ruik braadworst! En dit is een goed ogenblik voor mijnheer Zielsknijpfer om te verklaren hoe der reusvorming in elkander steekt. Ik heb gans onwetenschappelijke voorvallen gezien, zodat ik aan slaaploosheid lijd."

„Ik ook", zei juffrouw Doddel. „Wat is er toch met die hummeltjes gebeurd, Ollie?"

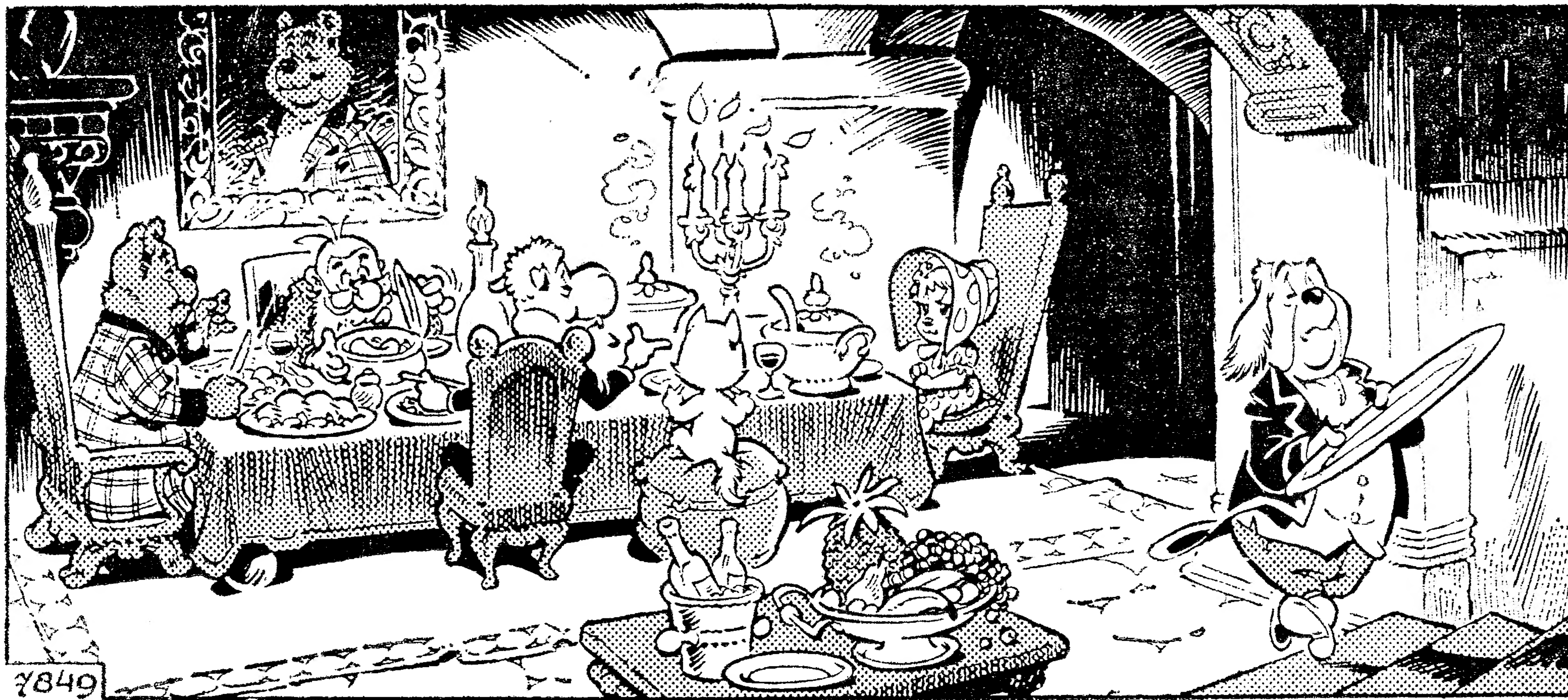
„Die zijn heel goed terechtgekomen", verklaarde heer Bommel. „Door mijn voorbeeld en uw goede zorgen is Flut benoemd tot slotvoogd van Laak..."

„Wat vreselijk!", riep zijn buurvrouw uit. „zo'n kleintje op zo'n akelig eiland!"

„Hij is niet zo klein", zei de zielkundige fijntjes. „Zijn broertje Knot is bij mij gebracht en een grondig onderzoek heeft uitgewezen, dat het ventje al enkele honderden jaren meerderjarig is."

Er klonk een verbaasd gemompel en de geleerde vervolgde: „Het zijn Krakken, en dat is een soort dat erg oud kan worden. Reeds in de grijze oudheid oefenden ze een schrikbewind uit. Alléén zijn ze tamelijk onschadelijk, maar twee of meer veroorzaakt reusvorming. Ach ja, het lijkt een heel eigenaardig geval, maar als u even nadenkt, zult u inzien, dat het toch niets bijzonders is."

„Eén is een ventje",. zie Tom Poes, die naast hem zat. „Maar twee is een bende."

7849 De bediende Joost zette de schalen op tafel en verliet het vertrek met een misprijzend gelaat. „Reusvorming'', herhaalde hij schamper in zichzelf. „Zo noemt de heer Zielknijper dat. Ik voor mij noem het opgeschoten lummels, als men mij toestaat. En in mijn jeugd wist men wel hoe men die moest aanpakken!''

„Heer Zielknijper zal wel weten, hoe hij de opvoeding van Knot moet aanpakken'', zei heer Bommel, toen de knecht verdwenen was. Maar de zielkundige schudde het hoofd.

„Helaas'', sprak hij met een kleine zucht. „Knot Krak is meerderjarig zoals ik al zei. Hij onttrekt zich dus aan mijn behandeling en ik heb hem moeten laten gaan.''

„Wat vreselijk!'', riep juffrouw Doddel uit. „Zwerft het stakkerdje nu zo maar over de straat?''

„Ach, zo moet u het niet zien'', suste de doctorandus. „Er zijn tegenwoordig héél mooie voorzieningen voor een ongeschoolde. Er wordt prima voor hem gezorgd, juffrouw.''

De buurvrouw keek wat bedrukt op haar bordje en ook professor Prlwytzkofski was niet helemaal tevreden.

„Het is allemaal zo onwetenschappelijk'', bromde hij. „Ik wenste wel dat men de vrezelijke krakken op hun eiland gelaten hadde.''

Zo sprekende prikte hij in zijn voedsel en toen klaarde zijn gezicht op.

„Praw!'', besloot hij. „Braadworst! Der Boml is een goeder gastgever en daarom kan men hem veel gebrodl vergeven.''

EINDE VAN DIT VERHAAL

731123

Tom Poes gaat met vakantie

Toen Joost was vertrokken om in de zon van zijn spit te genezen besloot heer Bommel een poosje met vakantie te gaan. ,,Een zeereis zal me goed doen'', sprak hij. ,,En omdat het niets voor een heer is om alléén te genieten nodig ik je uit om mee te gaan, jonge vriend. Het is leerzaam voor je En bovendien zou je het toch ook niet leuk vinden om je oude vriend met zijn teer gestel en de bagage te laten rondtobben, zeg nu zelf.''
,,H'm'', zei Tom Poes, ,,ja, ja.''
En zo vertrokken ze dus met het stoomschip Albatros naar het noorden, niet wetende welk een vreselijk avontuur hun op het eiland Laak te wachten stond.
Het verslag hiervan moet echter wachten totdat ze terug zullen zijn van hun vakantie. Dat is op zaterdag 25 augustus.

730728

Heer Bommel en de vrezelijke krakken